Marija Pekšena VI.
Laika gredi jeb Zeltenes pļaukšķīgi
un Zeltenes. Ruga
(Cens. ms.).

58/XV

М. В. Д.

ГЛАВНОЕ УПРАВЛЕНІЕ
по
ДѢЛАМЪ ПЕЧАТИ.

КАНЦЕЛЯРІЯ.

17 Сентября 1896 г.
№ 5809

Канцелярія Главнаго Управленія по дѣламъ печати препровождаетъ при семъ Николаю Бурину, проживающему въ городѣ Рижѣ, редакціи газеты „Балтійскій Вестникъ", гербовую драматическаго цензурою неудобною къ представленію пьесу, подъ заглавіемъ „Laiku zeedi".

Завѣдывающій дѣлопроизводствомъ, Членъ Совѣта [illegible]

За Помощника Правителя Дѣлъ [illegible]

1516, XV.

Šī luga ecskatāma par manuskripta un manu īpašumu, kas izrādāma vecmāj. ar manu, vaj manu mantnieku atļauju.
Sacerētaja.

-4 СЕНТ. 96

Kā pierādāmais priekšmets skatīšanai
Mēnesī 12 Septembrī 1896

№ 5808

„Laiku zeedi,"

Pārsteigusees jeb: Akmeņu barons.

„Zeltezerpilskungi un Zeltezereeši."

Original skatu-luga peecās celeenos.

Pārsteigusees

Pārskatījusees

Pārklausījusees.

Marijas-Pehrschen
sacereeka.

Personas.

Volfgangs, barons f. Abelhauzens, Zelterzer-pils īpašnieks.
Irmgarde, baroneene f. Abelhauzen, viņa kundze.
Haralds, barons f. Abelhauzens,
~~Alberts~~, Vinibalds, barons f. Abelhauzens, } viņu dēli.
Ludmilla, baroneene fon Abelhauzen, viņa kundze.
Vinits, viņu dēls, 3. gadus vecs.
Lejceems, saimnieks, Zelt-ezer-valsts vecākais.
Lejceemene, viņa sieva.
Julijete, viņu meita.
Ozols, saimnieks,
Ozoleene, viņa sieva.
Alvīna, viņu meita.
Zeltiņš,
Vidaušs, } saimnieki.
Apsītis,
Ozol-ceemu Kīngolds, Rupjnieks.
Aboliņš, Kara virsnieks.
Lel-ezers, Skrīveris.
Paulīna, Vinīša bonne, Julijetes franzene.
I.
II. } Dzīv-vārdnieki.
III.
Tīkums,
Lemitis,
Manufaktūrists, } f. Abelhauzen barona sulaiņi.
Auzavots, Rats zēns.
Skabene,
Gusene, } valdnieces.
Pāvuliņš,
Medniņš,
Bumburnieks, } valdnieki.
Aukals,
Šautri, Izsūtītāji, Izsūtītājas, Lejceema saime, Deputacijas-locekļi,
Dzīv-vārdnieki, berinieki, muzikanti, karavīri.

Pirmais un trešais celeens, ceturta celiena otra
Vaļa un pecktais celeens notiek Zeltezerpeilsmezema-
lā; otrs — Zeltezerpeilī un ceturta celiena pirmā Vaļa
notiek Zeltezermalā.

Pirmais celeens.

Pa kreiso taku (no skoluves ņemot) meţs un kuŗni, viņi klajumā. Pa labo taku kokeem apaudzis kalniņš kur stāv vāzi ķeţķelī. Dibenā ~~—~~ zemes celš ~~gar~~ zarāmi. Dibenā, aiz kalniņa, vairāk uz kreiso pusi, redz Ķeţķeŗu pili un uz labo pusi Ķeţķeŗeni.

Iskati.

Ozols, Ozoleņi, Alvīna, Vidauts, Ţeltiņš, Apsīts, Aboliņš, Skabeņi, Guşņeņi, Auzarīts, Dzeedātāji, Dzeedātājas, Ļaudis.

Ţeltiņš: (uz taku, kas pa kalniņa vidu uz kuŗu augstāks par citeem kokeem, raudzīdamees)
Ţēn, ţēn! Auz-āzīt! Vai ne mani vel uzaicina, no gaidamā —?

Auziņāzīts: (ţeņ mineta kokgalā) Ne, Ţeltiņus saimnieks, it ne neeka.

Ţeltiņš: Vai ne kas Saulīte ~~bet~~ par gabaliņā —

Auz-āzīts: Sagan gabaliņā, bet nupat ţeltāis ţeltenis manis kundzis viņas glīţam vaidziņam priekšā — jo ne ţaluspin ~~ar~~ leeku —

Ţeltiņš: Ak ķēvis! Sodeen kus ~~akal~~ ista, seena-saule — aiz naskotāju. (uz kreisbudameem) Bijam gan uz tomajāsi, par ţeenai austot, musu eevu-lici, pirmās vāles greest — Skuņa-lejas-ţeltiņa, gotš Deevam!

jau pajuntē — te Anese munis Skabene ne gan: to ziņu —

Apsits: Tapat jau mes ar —! Abes jau grilejam jautiņu pirmām rīta-brēcmām, atskanot uz [redacted] silma-lai plavām laistees — visi seena-laika eerocī no jauna izlabot uz-asināti — [redacted] tikam bez Apsakaļ palikšanas šaukti —

Vidaucis: See munis atkrejot Guļņene, bij gluži aizelsusees —

Apsits: Un Bumburneeks ēlsavās musu šetās jāsus —

Leltiņš: [redacted] Bumburneeks, jāsus — ?

Apsits: Ka, bet valsts-vecaka šimmo —

Vidaucis: Ta ?!

Apsits: [redacted] Kustonīt uslij vis šaļojis — puttas veenškiņa uz viņa.

Leltiņš: } Ta ?!
Vidaucis: }

Apsits: Ozal-tēt! Ka jūs ļoti tad nevalodzīgi, [redacted] domīgi veen Ko —?

Leltiņš: Jo, teicet, [redacted] jel vaj tad ari jums ne jausmas, Ka-lab gan musu valsts-vecakais mus visus ļe kapā sasaucis ?

Ozols: Ne jausmas —!

Leltiņš: Bet senāk jūs gan, [redacted] no Lejceema rikošanās veen jau skaidri nogietāt, Kas viņam patomā, bet ka tad nu ta —

Ozols: Nemaz, Leltiņ, dels, neatminos jel kad jaregons bijis; Lejceema tagadeja pavele, ir tapat man Ka jums, ne-atminama nikla.

Leltiņš: Ta ?!

Vidaucis: Nu sakat tak —

Apsits: Bet kad tad jums [redacted] Ka jums, Ozal-tēt! To miglai

ņi mīklaiņo ziņu nesa —?

Ozols: Saulīte bij vakar vakarā sen noreetejusi, kad ar darbeem nogurusi devamees pee meera. Saltš meedziņš mīzinaja [redacted] manejus, Ka saimes-bernus: tik es vel bijis nomodā domadams uz rikšeenas jēdēm. Te vīnzvidejs ziņga aukšlekšošanu, te rikšus, šalus — te jau ari paklausīšanu pee durvīm: devos, cik abri paspeedams ārā: — Lejceemu rokas-puisis, Ābika, bij velais ceeminš: Notreekta ziņga muguŗā sēdēdams runaja viņš, aizkusis uz manim šadi: — „Ozolsaimneek, valts-vecakais jums un viseem jūs' mājas ļaudīm ceeši nateic, ritu, vislabākās dzeŗes gerbuļaneem, un jau saulītei lecot, uz musu pils-mežmalu, pee ozolu kalniņa, noeet; valsts vecakais busot pats-tur jau preekšā, pats-valts-loceklus sagaidīšot... Un jo jums kadi šauļanas rīki šauļanas leetas pee rokas; tās visas es-at lidzi ņemams." — To teicis aizšavās [redacted] Ābika Ka pats-vēļ! ...

Apsits: Ta, jo! Tapat aizskreja ari Bumburneeks no manis.

Vidaucis: Ka uz [redacted] teem pašeem vārdeem, Ka Ābika, runoja ari Guļņene mūs mājā.

Leltiņš: Skabene pee kodinaja man uz to visceļako, jo agraki jo labaki, lai ce erastees, lai valsts-vecakam ne es-at uz mums jogaidot, bet au gaidam mes [redacted], ar gaidam velti uz viņu. Ej! stunaraksti —! (uz klātklausaneem) Ka ne uznāk pēkšņam šnaudeens, jo [redacted] ne nobrauc no kalna zemē. — Len! Auri, drid! vaj vel ne [redacted] nemani, nesaredzi ?!

Auri-aprīts: Ne [redacted]! Gaidet veen vel

Vidaucis: Gaidet un gaidet — nepatikama lušana.

Apsits: Lejceems [redacted] laikam uzrikos zaļumu-svetkus —

Vidaucis: Hahaha! tas [redacted] zaļumu-svetkus —? [redacted] Darbu-seena, [redacted] seena-laika — hahaha!

Vitauts: Sums taisnība, Ozol-kalt.! jēlnīga taisnība.
Ka nu tas ne var pieiet pārvērtības
2 skats.
Ozols

Bijušie, Ozolieņi, Alvīna.

Ozolieņi: (uz Alvīnu) Nu lai viens cilvēks liekas, ka mums te jāstāv! un Dievs zin ko ad sastāvēsim —! Tīri ka —! Un mājā tik tukšs Steidzamu darbu! Ko tas Lāčplēsītis nu atkal ceļojas kopā!" Un mums Dievs neļāvis man ar meitām uz visus Rāpostiņus apiet ka — jaliekšot velu — velu! bet nu stāvi te cilvēks kā statuetē nā! — Ak tev, Alvīn! mīļš, tavs auskuņš jākave: nāks brālīši, nāks Mārcītis, Lācītis, Pēteritis no skolas mājā, visiem vajadzēs jaunu vasaras kārtu, bet jau kārtu gabaliņu vēl stelēs uzpabeigts — tīri ka —! Tāpēc, vēl tas jau nu gan pelnīgāks sev visu — lai Dievs dod vīnam veselību! — Un Kristiņš-ja:
Alvīna: Tur esot jūs vōj kur, vōj mājā jele laukōj, mīļā! bet par pusdienu, jā, par desmitu jums alaž bērni, tie vienmēr galvā jērakā.
Ozolieņi: Ku ka nu nē! jā viņi visi meitas tapšot ka tu tik vīļo šalā manas dzīvības — un tas jau alaž itka vecīša sirds prātā ... Bet, Alvīn, meitas! man ne nupat citi tēvi kā tēvocāmi ... Bet, meitas! cik jau familijas no viņa kāta citas cēlušās — tautas apģērbās, redz! Un viņam gluži jāiet mātēm uz visām galvā vāļājas: visas glīzākas par tevi, redz!
Alvīna: Glīzākas —! hm! Lv jūs tā domājat! Kādēļ cilvēks tāk var ģērbties, var savus matus jēt ka viņi prot grib.
Ozolieņi: Lai jūs! var jau var, bet nedrīkst viņš, ka tu savā tik vīzdažādā apģērbā, saveem izcirtkoņiem, uzskrūvētiem matiem esi pate sev un arī kādam citam, apģērbonīgam cilvēkam par potīkšanu un par prātam.
Alvīna: Ko tā —!
Ozolieņi: Ka tā —! Ak tavu jautājumu! Neiznākšot jau nemaz

Ka peašu-šauju-bernš! Tiri Ka Kur no svešatnes, no
šaleenes šurpo atspruceš! — ar šadu šunaiņu, lipaiņu un
ploraiņu un brinumaiņu apgerbu! Kaut viņus vielš
paraušu, visus tos jaunmožņu izšomatajus visus!
Nemaz jau tev cilvekam nepatikšas — tiri Ka!...

3 skats.

Bijušee. Skabene Gušņene.

Skabene: Gušņen, luk' luk! Ko tu Okalsainneece ar savu mei-
tu — vaj tu ko nesperoti? Tu jau reizam tada vinkšt-
neece kada — Es nezinu!
Gušņene: Es jau reizam, bet nupat es ne ko citu tik laki nezinu,
ne ko to Ka man no manam Kajam ļoti man kas šajš-
šanš: ja šlav un jo pustas uz preekšu vaj atpakaļ Ka
uz Skabeeni veen. Tas tik, no vakarejas skreešanas —
Skabene: Ak mpsēņ! tapat jau man ari veicas: bet Ko neciti
Ko tarit, japaceešas. Esam viņi te Kopā sabreekti — jaunie
za un vairak ne Ko. Dzirtesim, redzesim tad pēc,
Kas te isti notiks.
Gušņene: Bet tevi tak, Skabenit, ne veens nebrieca, jeskr skreji šurp!
un nu šurojees, Ka es breekta — haha ha! Ak tu mana
Veco Skabenit! Kada tu aloužin jocīga esi!
Skabene: Nu jaKlausees nu! nu tik Ka nu veens cilveks! Ta Gušņene
tiri tada Ka —! Es ar tevi ne maz tak vairs nemeļošos, nemaz
ne runašu —
Gušņene: Tu vecai Skabenitei ari breesmigas šurpo skreešanas, vaj
breešanas, Kas tati vilees —
Skabene: Ko! Ko!! vilees! Kas tad man vilees —!
Gusnene: Nu tirgu pirkšais govstakatu uz-šejees kreisā pusē uz galvas.
Skabene: Ak, tas nu tik —! (raisa lakatu no galvas, apgreež uz Aus
pusi un seen tad atkal uz galvu)
Gušņene: Tu Ka nu Skabenitei acīmas, lakatu no galvas no-
raisat, uz vireešu pusi, uz vireešu pusi veen veras —

Skabene: Ko? Ko? vireešu pusi — Kas ta par vireešu pusi tada —?
Gušņene: Tu, vaj Kas no vinneem nepamanitu, Ka tev tik uz-
pecrites veen vel Kadi peece matini turās, bet uz-
pakausiša jau sen — tuktuk —!
Skabene: Lai Deevs pasarg! Lai Deevs nogrez! Ta Gušņene
tiri tada Ka — Zarnas ap meli —!
Gušņene: Sirdejees jau nu sirdejees laki; bet bez manis tik pat ne
iztiksi, tapat Ka es ne bez tevis — vaj ne Ko? (reemilig) Skabenit!
paklausees, mašiņ! es tev Ko teikšu — (tiec Skabenei Ko klusi
pee ausš)
Skabene: Viteenin! viteenin!! bet ja tik tee nav stzivi meli veen
Ko?! (abas šarunajas klusi, laipni)

4 skats.

Bijušee. Zeltiņš, Vidaušs, Apsitš, Mežrozejs, (Veedejam šajas no-
šu gramatas rokā)
Zeltiņš: (uz Vidaušu) Mežrozeja Rungs! šķeet pret valsts- vecaka Šeņus
gluži veenaldzigs esot.
Vidaušs: Ka tu to zini?
Zeltiņš: Ka, viņš tak, ar savam nošu-gramatam veen rikojas un
nav vel teicis ne šada vai tada varda.
Vidaušs: Ja, špirsta un lasa tik veen. (uz Mežrozeju) Ne ņemeet ļaunā
Mežrozeja Rungs! Ka jūs ta šoreiz pee musu galvas-lauzišanam
ne maz ne pievalakees, nepreecedrojatees —!
Mežrozejs: (liek nošu-gramatas sev pašuš) Nebiju vel dzeesmu šel pilnīgi
šaišribā, un tadēļ mana veenaldzība pret visu citu un tadēļ —
aizbildinat...
Zeltiņš: Ak tā —
Vidaušs: Ne Kas, ne Kas —!
Apsitš: Bet voj tad jūs, Mežrozeja Rungs, patees ticeet, Ka še bez dzeešaša-
nas viš ne pāreeš, Ka —
Mežrozejs: Nu, saperatama leeta, Ka ne pāreeš —!
Zeltiņš: Abes ne neeka nesaprotat, ne mokaminšperatat, Ko jūs, Mežrozeja Rungs,

Domajeet, ras tas te ~~tik~~ varetu valsá plēst, kur ~~—~~ ?

Mērnīeks: ~~Nu teesam~~ Kas svarīgs: neeciņa atgadījuma dēļ nesasauk tu ~~uz~~ Lejceemu visu valsti Ropá, welikku wis man uz to ~~nieceņaku~~ peekodinaat, lai es savá Dzeesmu=vacelé savā= rinat wis ~~smuigakos~~ grautus, lai ~~es~~ ~~—~~ tecamakos.

Vidaudis: Ta — ?!

Apsitis: AK ta — ?!

Mērnīeks: Jo, ta —!

5. skats.

Bijušee. Auzaziņš, Ozols, Ozoleene, Alvina, Skabeņi, Gusņeni.

Auzazāriņš: (uzbrauktš) Brauc! brauc! nu reiz brauc —! (Sapeul= ceješee uzbraukti, visi raugás uz labo pusi)

Ozols: Kas, ~~ko~~ —?

Leitiņš: Waj jau — ?!

Mērnīeks: Nu ja —

Auzazāriņš: ~~Ja, ja~~! tas pats wi! nu skaidri redzu! nu wiņu pazi= stu — ja! musu valsts necaķais brauc! (laižás no Ropa zemé)

Ozols: Tad nu ~~ne~~ braucot — ?

Vidaudis: ~~Ko tad~~, braucot —!

Leitiņš: ~~Nuja~~ Zinams, cik tad nu vel gaidit —!

Apsitis: Kápsim Kalniņá —! (Apsitis un citi vīreeši Káp Kalniņá un raugás uz labo pusi)

Ozoleens: Palīdzi Dievam! Ko nu gaidamais sapaidīsi —!

Alvina: Kas tur Dievam ko palīdzēt — ? nesaprotu!

Gusņene: Vajadzēja, Skabeniņ! man nupat tik modījis apsūdz —

Skabene: Man ar mūs! Ka preeks, Ka laiks ~~labs~~ — nemākoņi= veļ neūsacit Ka —!

Ozols: Ja, ja! tas wi Lejceemu —

Leitiņš: Musu jaunu valsts=necaķais!

Vidaudis: ~~Ka~~ Luk, Ka wiņa tukšajais ~~ķurpa~~ nesás aukšlejšpuscmuzu!

Apsitis: Un pēc viņa jaunu ratiem brauc vel veens un vel veens ratiņi!

Ozols: ~~Ku~~ Ka tad! Lejceemu ~~nieki~~ ~~tapat~~, Ka wiņš, mus citus sadauzī= ot wisu savu majas saimi.

Vidaudis: Un Dzeesmu=gramata" — ak tavu brīnumu! — viņa pate wi ķiekt pirmōs ratōs sēzam!

Leitiņš: Viņa reiz Kad eet uz mojas laukā —!

Apsitis: Un veeni ratiņi Ka mantām, Ka ar Kadām leetām pilni,

Vidaudis: Nupat viņi brauc gar birstalīni — pirmee ratiņi tiltiņam pāri —

Ozols: Bet jau Droš Keat —

Mērnīeks: Sveiksim viņus —!

Ozols: Ja, sveiksim!

Sapulcejšee: Sveiks, sveiks! musu valsts=necaķais! (vīreeši vēdi= nā cepures; seeweeši plēvinā mut=audus) Sveiks Lejcee= mu=ļaudis! sveiks!

Alvina: (pie sevis) Bēdu tu nelaimīgi! Ka aukšti, Ka — ~~ne~~ man wis Ka preeki veen —

6. skats.

Bijušee. Alvina, Šuljete.

Šuljete: (tautas apģērbā, nāk no labās puses; viņai pakaļ cemori un wēl ķuķēm pildīti Kurvīši rokā) Sveikas Leitzereeces! sveiki, ~~Leitzereeši~~! (Leik ķuķu=Kurvīšus uz sēkļi)

Sapulcejšee: Sveika, tautiet! pate ar, ~~sveika~~! — ?

Šuljete: (sneedz Alvinai roku) Sveika — Alviņ — (akas tas ska= tās un apskatās)

Alvina: Šuljeti — ? Ka — ? tu ari tautas=apģērbā ?

Šuljete: Zinams —! Ko tu gan domā —!

Alvina: Bet Kas tad, ja Lūs, Kas ja nadziņš —?!

Šuljete: ~~Kai sevišķs — nepaņemsets~~ — Gada=dēenas tur!

Alvina: ~~Ak~~ Ka lai ~~ceļa~~ tā — ? ko tu tapi — ? manu cit wadzēs=

(sevi apskatīdama)

Juljete: Pārgerbees, un vairak ne ko!
Alvina: Ja, es Teijos Skreesu! ne, es brauksu un mūsmaja jau nav tālu — (aiziet uz labo pusi)
Juljete: Austinajees, meicīt! mudinajees —

7. skats.

Bijusee. Lejceenis, Lejceenene un viņu saime nāk no labās puses.

Lejceenis: Sveiki! brāļi, draugi sveiki!
Sapulcējušee: Sveiks! mūsu Lejceenī! sveiks Lejceenen!
Lejceenene: Pālsees, pālsees! un sveiki visi pasi ar!
Lejceenis: Bijat gan jau ne meeriģi: ilgi manis gaidāt.
Ozols: Nu, tik pat —
Leitiņš: Ka nu ne —
Vidzaits: Linams gan —
Apsitis: AK, kas nu par to —
Skuķeejs: Luckav jau vel necik velu... (Reģas pulkstenis paskatīsees) Pulkstenis tik ko četri — 5
Lejceenis: Draugi, brāļi! Nopareizeta klūme celā lij aiz ka vetaja — aiz bildīneet!... Tur es tomēr ceru, ka šīs goda-deenas preeka-darbi vel ilgi laikā galā vedīsees.
Ozols: Goda-deenas? Kada goda —?
Leitiņš: Preeku darbi? Kas par preekeem?
Apsitis: Lužu, teicet!
Vidzaits: Ja, teicet jel!
Skuķeejs: Kam nu tik nepareeciģi —
Lejceenis: Leitezereeši! ši deena vi preeks mums no visai leela svara: — no viņas atkarasees musu nakoša labklajsana saudrejadā zinā...
Leitiņš: }
Apsitis: } Ta?!

17.

Ozols: Bet ko ta, Lejceenī?
Vidzaits: (uz Apsiti) Kads likumains musu valsts-vecakais šoreiz valodōt
Apsitis: Ak, un tads noslepumains, kads domigs, apdomigs ka
Skabene: Ko tu saimo = tevi, Gušņen! te iki speez, ko runā?
Gušņene: Tev jau tapat deva jausis, ka man —!

Lejceenis: Paldees jumi Leitezereeši
Leitezereetes: Ka mani zinu pakalpojumi un ka jūs vai gan visi ko Leģeja sanākuši es ar. Bet bijat

Bet tik lidz ka viņš lauz, istai meldijai plīst valā — na! uz veenu un to pašu ražeenu visi bazniceeki, ka atkarajas, ka pamostas un rau Dulini, ka ar veenu mutī, ergelneekam lidz —! nu, vai ta nav?!
Gušņene: Zinams!
Skabene: Ta gan, ta —
Skuķeejs: Slavat tik ta meerā: pēc jau visu skaisti nogitisim, pēc — (pārtrauc) Cik viņas dzīvumas! gribi jau pirmos varšas, gala-varšas sadzirdēt — kur!
Gušņene: Valstsvecakais Dulin laikam atkal ko runās —!
Skabene: Ka, jā! lūpas jau ka trek, ka kustās —
Lejceenis: Leitezereeši! jūs labi zineet, ka musu vecais baronu Volfgangs fon Ahlhauzens, pret mums, viņa valsts-locekleem, kā iztureejees, un ka viņš tagad viņas...
alažēs labrēlīši, tevis kā uz šoreiz

Juljete: Pārgerbees, un vairak ne ko!
Alvina: Ja, es Heijsos, Kreesu! ne, es brauksu un mūsi maja jau nav tālu — (aizsedz uz laiko jeusi)
Juljete: Audzinajees, meicīt! mudzinajees —

7. skats.

Bijuse. Lejceenis, Lejceenene un viņu saime nāk no [illegible]

Lejceenis: Sveicki! brāz[illegible]
Sapulcejuse: Sveicks! mus[illegible]
Lejceenene: Pālsees, pal[illegible]
Lejceenis: Bijat gan jau[illegible]
Vrols: Nu, tik pat —
Leltiņš: Ka nu ne —
Vidzauts: Linams gan[illegible]
Apsits: AK, kā nu parīto —
Skrīvejs: Laikam jau vel necik velu... (Reņas pulkstenis paskatīsanees) Pulkstenis tik ko četri — 5
Lejceenis: Dāmuji, brāļi! Noparedzeta Kļavne celā lij aizkavetaja — aizbildinaet!... Tur es tomēr ceru, ka šīs gada-deenas preeka-darbi vel ilgā laikā galā vedīsees.
Vrols: Gada-deenas? Kada gada —?
Leltiņš: Preeku darbi? Kas par preekeem?
Apsits: Luīzu, teicet!
Vidzauts: Ja, teicet jel!
Skrīvejs: Kam nu tik nepaceetīgi —
Lejceenis: Leltezereesi! Ņi deena ir preeks mums no visai leela svara! no viņas atkarasees musu nakoša labklajsana saudzejaba zeņa...
Leltiņš: }
Apsits: } Ta?!

Aiz vaj ne! Skrīvejs Kungs! jums dzeesmu vacele pee rokas — un pilna

17.

Vrols: Ka ta, Lejceenis?
Vidzauts: (uz Apsiti) Kads likumains musu valsts-vecakais starp valodu
Apsits: Ak, un tads noslepumains, kads domigs, apdomigs — ka laimuns to pret pelapstrumajotees, ka laimuns to kas jakams —
Skabene: Ko tu saimo = tevi, Gusņen! te iki speeķ, ko runā?
Gusņene: Tev jau tapat tevas ausis, ka man —!
Skabene: Paņ, pasparasīsu jeuikam! viņš runam tads veriņš, ķeniņš — Kurnovāt! tu av laikam no ta ne neeka ne-zini, nesaprati, kas te patlaban teikts un runats, ko —?!
Kurzemīte: Hm! es nesaprotat kas runats —! Ka kaī jau runats tas runats —! (Pee sevis) Cik ta Skabene ved Tumas —! (uz Gusņeni) Ka ta jau notiek visas sapulcēs, sa-eesanās! Ta notiek ir pat baznicā! — jeapreekšu ja ērgelneeks arveen puš un spelē un atkal tapat puš un spelē veen un ne veens pats ēsti nezin, kas tas ir, kas ne... Bet tik līdz ka viņš laiž ēstai melodijai plīst valā — na! uz veenu un to pašu ravenu visi baznicaeeki, ka atkarajas, ka pamostas un rauj sulīti ka ar veenu mūki, ērgelneekam līdz —! nu, vaj ta nav?!
Gusņene: Linaims!
Skabene: Ta gan, tas —
Kurzemīte: Stavat tik na meerā: pēc jau visu skaidri no-gitisim, pēc — (pee sevis) Cik viņas ved Tumas!
Grib jau pirmās varsās, gala-vardes sadzirdet — hm!
Tumas.
Gusņene: Valstsvecakais sulīti laikam atkal ko runās —!
Skabene: Ka, jā! lūpas jau ka vīek, ka Kustās —
Lejceenis: Leltezereesi! jūs labi zineet, ka musu vecais barons Volfgangs fon Ahlhauzens, jaret mums, viņa valsts-locek-leem, ķeniņk izturejees, un ka viņš tagad viesnas...
slazdās labveliņi, tevis ķi uz turejas

Zeltiņš: Zinam —!
Apsitis: Ko tad zināsim —
Vidauts: Kāpēc zināsim? Ja nu to nezināt —
Lejceems: Bet to mēs ari zinam... Radi Romas un grieķu-darbi
vērtēmi noticuši un ceemzēļ ar ceem vel nateek...
Ozols: Ja, ar ceem vel... lai Dēevs pasargy!...
Mārtiņš: Ceemzēļ, ka tas tā —!
Lejceems: Draugi, brāļi! un to mēs ari it labi zinam, ka musu
dārgā, mīļā Vidzemīte atronās dzeerdam daudz valsķu un
tautu: — kur ar preekšneeku un apakšneeku, ne ari
tautceņu pašu starpā, jeb kad kads zuņģums, ne vel rukšķums
kautkur noticis... Kur, paldies Dzeļigam Dēevam! mēs dzeltzereeši
varam šinī valstiņā, ar to vislabāko sirds-aperiņu pateikties!
Apsitis: Ja gan!
Vidauts: Nu ko tad —!
Zeltiņš: Zināma lieta, ka varam —
Lejceems: Un paldies Dēevam! musu starpā nav un nejūtiņu,
ka ari ne kad ne kur, kads tautas radījums: — kas cieksts jeb
sešķidra kausli jeb kad varetu pārkaist...
Ozols: Ne, Lejceem, ne!...
Sapulcējušee: (cits: caur citu) Ne, ne, ne! Dēevs augstais, tu zini, ka ne!
Lejceems: Un musu starpā tak ari ne veena tāda cilveka nav: —
kas savu roku uz ugunsgreku grieķeem, jeb kad varetu pacelt!
Sapulcējušee: (cits caur citu) Ne, ne! ne kad reiz ne! ne pat ko ne! nu-
zin-ceen ne —!...
Ozols: Ak! kaut sneegtos ģis musu sirdsdzidrenīgās teikšanas, velešanās
līdz pasa Dēeva ausim!
Lejceems: Amen...
Gusņene: Mazuliši, nu —!?
Skabene: Ko, pasaki nu — ko —
Vidāvāts: Meerā, neņas! pats esmu ne[illegible] ka naktī pa sapņi-
nām, un ņem jau kai kosakat — tadas-ka!
Gusņene: Abutcceet puika!
Skabene: Ja Kuš! Valtsveecakais kulin atkal ko runās —
Gusņene: Kūs, būs drīz kas dzirdams, ja ari vel ne protams.
Lejceems: Līdz ķejen mums Dēevs augstais palīdzējis! un palīdzēs
ari turpmak: palīdzēs jel kurā zeņā!...
Sapulcējušee: Amen!... amen...
Lejceems: Ja pozelo tadel, ar noskumšanu, ka musu preekšneeku
galvās radušās par mums domas: — ka ari mūs dzeltzereešus,
bez jo dingras, asas pārvaldības laiku-straumē, paraušot
uz nebēdneeku, uz ļaundaru celeem...
Ozols: Nu pasarg Dēevs —!
Zeltiņš: Lejceenu-let! kas var, kas drikst no mums to sacit!?
Vidauts: Nu tas tak braki —!
Apsitis: Pāteesi, braki —!
Mārtiņš: Vāriņa kusana —
Vidauts: Kas?! vāriņa kusana —?!
Zeltiņš: Murgošana! ta ir murgošana!
Vidauts: Kad ta pārvaldīka tad mums esot vajadzīga?!
Apsitis: Ja, un kurā zeņā?!
Lejceems: Nu, nu palenam! brāļi, draugi palenam!... Man vakar
kur „zilīte" ta, eedzeedzājas, ka musu nākošais pārvald-
neeks, it sevišķi: — ka musu nākošais dargs un gla-
bejs, ar savu augsto kundzi un mazo delu no eekšzree-
vijas, savu celošanos, nonākšanu, zoteen dzeltzerpilē...
Zeltiņš: No eekšzreevijas —? no tālas tālenes
Ozols: Bet kas tad viņš pats tads —?
Vidauts: Ko cits zemnecks te zinas —!?
Apsitis: No kadas kartas ķeļš un ka skan viņa vards?
Lejceems: Pats augsta dzimuma — vārds? zinams, skanošs
Stalts!
Zeltiņš: Ta?! skanošs, stalts —?!
Lejceems: Abajars, Vīnbalts, barons fon Stelhausens!

Ozols: Lejceem! brāli, Ko tu šacīji, Ko?!
Leltiņš: Vīcaļkalš! musu cīņeizīgais Vīcaļkalš—!?
Apsīt: Vaj patēsi?!
Lejceems: Patēsi!
Ozols: Slavēts Dēcvs—!
Vidaušs: Brangi! nu tad jau brangi—!
Leltiņš: Vīcaļkalš! musu Vīcaļkalīņš niāk, atkal pee mums!
Ozols: Nu, kas nu mums tad nekaitēt—!
Lejceems: Lautiņi, palenam! es jums saku — palenam! —
Aber pazinām gan reiz Jauneklī, no Dēva pasa, apšavinātu ar augstu, gaišu praktu un siltu sirdi, Dzīļu Dueseli!... bet šis prāts jauneklis ir vācijā šueša zemē, šueša lauķēs virs tapis: — virs kuŗa, nesen atkal Brīvē Latvā = kara = uguņs āriģi un, kas zēn, vaj ar ne ecķipiņi nocetinajees... un nu no sava tēva lauķts, niāk musu virsū! — par savas dzimtes, mantas, goda aizsargu: — par musu glabeju... no posta, launeem celeem...
Šāds gadījums no visai augsta svara: no viņa lauķ, Ko ceķā, Ko domāt...
Apsīt: Lagan...
Leltiņš: Iperočama leeta...
Ozols: Ka, Lejceem! brāli, ja: šāds gadījums no visai gauža svara...
Lejceems: Ā! svara Kreiso pusi raušīsim pazeminat un balabs sauc es jis visus šeitan Kopā; jo celš, še jaunem garam, augšeem celneekeem: — še sagaidīsim un apsveiksim viņus: un lugsim pee mums truseņ apmesteees... Še celsim goda = vārtus skan dinasim dzeesmas, še Klasim vīņeem galvu un ceļu puš = Kosim ar peeķēm, meijām: — par zēni, kas kret jaunā valstneeku mums ištas meera, preeka pasaules dēmas!
Vidaušs: É! Kur galviņa! lūk Kur valstneecakais!
Leltiņš: Nu, tam uzmanību, asperatiku visu laikā—!
Apsīt: Tizi ko brinitees—!
Vidaušs: Slava tam!!
Ozols: Kas musu slava te, Kur darbs pats darītajn un teic, leelī—!

Lejceems: Na, nu! Kam nu ta—!? esmu tikai to darījis, kas darīts manim nacās—; bet nu pasteigsimees pee darba! Še celsim veenu goda = vārtus un Krusta = ceļeem otrus un trešos taisni uz pilsrobežu. Na, puiši, nesceet, kurš no vāgeem visus nesamos—. (puiši aizceet, uz labo pusi) Jums meičam jāpasteidzās ķuķes plūkt pareekš puškeem, vainagiem. (meitas ee = eet meža pa kreiso roku) Un Sulgēt, tev un Ozol Alvīnai tas māte darbu. Bet kur tā vīna vel kavejās? Kur viņa pirmā laizīsteidzās—?
Sulgēte: Bis = diz, Ķēt, Klat! Alvīnai bij šuška kas nomiseejees—.
Lejceems: Akla, nu ja! — Un tu tēls, Stuzaraič! Kāpa tuliņi Kokgalā: noskatees lāki, un uz visam pusem, kas šurpu nāk vaj brauc un to mums tuliņi ziņo...
Stuzaraičs: Tuliņi, tuliņi—!
Skalene: Nu Stuzaraič! kas nubij, ar to pēc = pēc = nopēšanu!
Stuzaraičs: Alunis atkreesā I Sodeen pilī jauns barons!
Gušņene: Un baroneene tak ar—
Skalene: Vidzeniņ! Bet kur tad musu pašu vecais lai paliek—!
(Stuzaraičs Kāpa Kokgalā, kas paša Kalniņa viņš. — Lejceemu puiši no labas puses nākšanu, nes galdu, Kreslus, sēdekļi, cirvus, Kurvus, šaiņus un preķš goda = vārteem pagatavotus, skujām, apšķitus Kokus.)
Lejceems: Tā ņerni, tā! še cirvus Kokus tur šaiņus Kurvus leekat zemē — tee saimes = mātes dāļa. (uz Lejceemeni) Sēev, vaj tēv viš labi protā, Ka darbus še, uz rēkot norunojam?
Lejceemene: Protā muoņin, protā—!
Lejceems: Mūs dzeesmiņa = skandinātāji, jusu vadībā, Skuķēja kungs, ir alaž dzeedāji, Kas veen, dzeedājs, Ka — ka — Ka ar kanoliņ! Bet ka veikšees nu? ir pamežinat vēl laiku—?
Skuķēja: Mes darīsim no sirds, Kas ķēk kuŗ spējam!
Lejceems: Labi! jaldees, labi! Un jus, Ozol, Leltiņ, lukšu! preeka lidzeet še — mans Kokos = puisis skaika goda = vārtu salikšanu zēn — un meičas nesīs puķes meijas un darbā jums sekmīgi un godam vedīsees. Kas Krusta = ceļos un

pilsrobežá pasteidzams lai peekrist mums: kaut tik ar veiklumu Ka Tomats, prātāks butu vis pabeedzams jus tepat, Vidauti, puiši, nakat nu! (aiz ceet pa labo roku)

8 skats.

Lejceemene, Ozoleene, Zuljete, Ozols, Zeltiņš, Ābuzējs, Skabe=
ne, Gusņene, velak Alvina. (Zuljete vij vainagu.) Steidzoāts.

Lejceemene: (nem iz Kurva spoži baltu galdautu un klaj uz galda)
Nu, Ozoleen! nāc paliga! ko un kāsim, augšteem, vee=
šeem galdu — (akas cel galdu vairak uz preekšu) uz koļo=
šim to Ka veen eespējamas ar ēdmanīšeem Ko Deevs
pats mums devis.

Ozoleene: Paldees Lejceemen! Ka savu pilnibu un gādu sariko=
jot mani paliga sauceet, ņemeet.

Lejceemene: Āk, masiņ! Kam nu la —! Kam leeto veltus vardus —?

Ozoleene: Ka nu veltus, Ka — (uz saņeem Kurveem radidama)
Šūk! Kas tur nav vis redzams! Tur vis jūs galviņas uz=
Tomata, jūs vocinūm uzpulets.

Lejceemene: Nu, man jau veen šis darbins vareja peekrist; mans
vecais tik bij dzirdejis, Kas godeen musu valstei gaidams...
(akas ņem uz Kurva teleķus, nazus, vakšinas, glāzes un
citus vajadzigus traukus un leek uz galda)

Ozols: (pee goda=vardu celšanas darbodamees) Ābika! cel, pacel
vel augstak — ta, ta! Nu jeedan nu ceet — ta, ta!

Zeltiņš: Šūk! te vajaga cirvi, Ābika, peesit! (Ābika sit ar
cirvi) Vel veenreiz! vel veenreiz! ta, ta, nu tad tais=
ni!

Ozoleene: (uz Lejceemeni, Kura pastabam baltmaizi iz Kurva ņem)
Kas jums par glāzeem, augsteem vaišeem! preeks
Ko noskatit!

Lejceemene: Ja, indeviš jau man, goreiz gan tas cepšana, Ka vari=
šana — ta augsto veesu laiku! — Na, leec, nu leec —!
(Ozoleene leek baltmaizi uz teleķi un tad uz galda)

Ozoleene: Glāzes, Ka zelts! ak tu Deeniņ!

Lejceemene: (nem iz Kurva ēdamajeem pildītas blodas) Un te man cepti
cāliši, te atkal galerkiņš — te novoritais šķiņķītis, na!
leec, nu leec —!

Ozoleene: (leek blodas uz galda) Veens ēdmanis glāžaks par otru!
Ir gan jums, Lejceemen, sevišķa veiksme un izdeviba uz
ēdeenu pagatavošanu!

Lejceemene: Āk, ne! Kas nu man —! Ta augsto veesu laiku —!
(nem iz Kurva seeru, medu) Un te man šāņu=seeri, te vai=
gais medutiņš — na! leec, nu leec! (Ozoleene leek seeru
un Lejceemene Medus=glāzi uz galda)

Skabene: Gusņen! šūk! šūk! Kadi saimu=mātēm seeri! Āk tu
cik leeli, cik bruni, cik glīzi! Āk tu —! man ūdens
veen sašaujās mute! Kopā, šaņu šāņu=seerus eeraugot!
vaj tev ar ne šķapat Gusņenit, Ko!

Gusņene: Ne brēc! Ko tu brēc?! Kur Kas redzams, jeaskatees,
Kur Kas dzirdams — naklausees! — šūk nesoki, ne par
šo un ne par to, ne neeka, jo ta mazakam jaiestūrās.
Bet tu tik Ko ecraugi seerus, ta tuliņ — na! lai Deevs nedod!

Skabene: Ja, ja! nu ja! lai tev paleek taisniba... Bet eesam
vismazak tuvak, paskatisamees tak veenu truscin —!
(Skabene un Gusņene tuvojās galdam; pedēja at=tuvu alažeem
pirmo)

Alvina: (tautas=apģērbā, nāk no lakās puses) Cik man Kar=
stī! Ta skaidzos biedrenes, Ka nepaleeku velu. Nu, šad=
jet! vaj nu kusi ar manu apģērbu meerā?

Zuljete: Šāti! Ābaniņ, jeaskatees cik Alvina glīza!

Lejceemene: Ja, meit! preeks Ko noskatit. (uz Ozoleeni) Pa=
Alvina ta glīzaka par citām meitām! Ābaceesa
tu ar, Zuljeti! tautas skaistus izšuvumus, tautas=apģēr=
bam, pate sev ~~papuš~~ jagatavot.

Alvina: (uz Suljeti) Bet, luckin! teic nu man tuvu, kas ņe kus, kas ne ist notiks -?! (Suljete un Alvina saruna jas klusi) (meitas nak uz meza no kreisas puses, ozolu-zarus, puķu-puškus un vainagus nesdamas).

Ozols: Ta, nu ta! meiņas, labi, ka jau nakat! Lecik jums gliži, Rujeli vainagi un ozol-zari, ka, uzlasiti! Ap puškosim nu goda-vārtus, (meitas puško goda-vārtus) tad kusim viz, ar darbeem galā, un gaidisim tik augstos veesus.

Ozoleene: (ēdmanus uz galvu sarikodama) Ne var ne salikt, ne sarikot veen: kur tik daudz gārumu jums bij pee vakar-?

Lejceemene: Kas nu par daudzumu, kas -! Es pate tak zini: ka jeaseem mums, ja vasaru ar peemu maiziti, uz Deevs un gan: vis, cits, ko Deevs devis, taupas. Bet kad nu gatas reti veesi, kurš tad ko zelas, kurš ko taupis -?!

Ozoleene: Ta, ja. Ta jau gan!

Lejceemene: (ņem uz kurva divas puķeles un tad Ozoleeni) Na, še nu tas te ar! leec tik uz galvu!

Ozoleene: Nu lai veens cilveks-lukā, kas jums par vina-puķelem! Tik leelas, resnas: te vaj ne šampanij-vins eekšā?

Lejceemene: Tagan, tagan!

Ozoleene: Bet kur jus ūdruma ar vizu -?

Lejceemene: Tur galejs tažu gatu, tažu labu gatu musu pagrabā.

Ozoleene: Ta?

Lejceemene: Ta. Skeiz biju slima, manis vecais veda ārsti lai peemanis - nemaz gan ne gribeja... Un nu bij daktera-manam vecam eeteicies, ka man vins jadzeŗot, tad tikšot vesela... bij to vins preeks manis eteicies

Ozoleene: Un vaj tas ta ar bij?

Lejceemene: Bij? Ko nu bij? neķuss!... Ne maz jau nedzeru, bet zi-ņa viņam neklausiju vis: - vins, tads ka aušigs pratis,

kad es slima, pats isti nezin, ko iz runā un ko dara. Un ne taupa ne naudu, ne ar citu ko, tik vēlas man ka lidzet... Bet visas musu pules ir tak veltas veen: - Deevs pats mums uzlicis slimibu: Deevs preeskiņ atkal ve-selibu - ne vins, ne zales-kas as slimneekeem ko lidzejs, ne ar lidzēs!

Ozoleene: Tagan! tagan.

Lejceemene: Uz augsto veesu-galdu, tas gais vins, nu ista veeta!...

Skeit, Suljet! nac nu ar puķem un puķu-vaze, Ludz Ozol Alvinu, lai ta tev māca, rāda, ka galdsviz gliznak katu puš-kojams.

Suljete: (puķes un vāzes uz galdu likdama) Na, Alvin! Ko tu sak, vaj ta ķe bus labi?

Alvina: (ņem iz kurvja puķu-puškis as, speraz pee galdauta.) Tik gliži puķu-cemori, ka tavi, Suljet! Stav visu, ja, stav alaz labi, lai vinus saleek ja, vaj ta.

Suljete: Ne glaimo!

Alvina: Ne domat! Un nu sprandisim te te velvarak puš-ķisu un te ja tkal ne maz - ta labak izskatisees.

Suljete: Ta, nu ja!

Skabene: Lūk, lūk, Gusņeni! Ka un ēdmaņeem apkrautais galds no jaunavam tops apo-puškats!

Gusņene: Vajbus si meerā!

Lejceemene: Nu manis vel sešeklīti veen ja-urkop - tad mes ar sa-veem darbeem galā...

Ozoleene: Kad sešeklīti? Te seezgan kreslu -

Lejceemene: Kaslu, ir gan kreslu; tee klanes tik pee galda - bet sešek-lis lus leetojams, kad veesus vadisim uz pili.

Ozoleene: Ka - kad vadisim uz pili -?

Lejceemene: Gan redzesi, gan pratisi... (ņemiz saiņa divus spo-ži kaltus spilveņņus un leek uz sešeklēs) Lūk, ta! veens

spilvenīņš augstai māmiņai, otrs oriņas Jaņam bernam
(ņem iz saiņa divus jaņ=aukus gulš=segus, dod veenu Ozoleenei)
Ozoleene: Lūk jeeveicīgi segi an uz sen laikam austi—!
Lejceemene: Jaņam. (paklusu) Vislabākee no Sulejtiņas pūra=segeem.
Ozoleene: Ta—!! Bet Ka jūs viņus Še—!
Lejceemene: Šeenākās, tik augstai veesņai jaklāt vislabākos!
Ozoleene: (sevķi aseskatīdama) Kāds savāds sevķelītis, ar ķetrām
ilkšķiņam—
Lejceemene: Abāms vecais ta novāmajis—(teic Ozoleenei Ko klusi pee
aus)— pēc uz pili, ja!...
Ozoleene: Nu lai veens cilveks ļūka! Ko tas Lejceemu=tevs—
ak tu brīnums—!!
Lejceemene: Ja, ja! Bet klusim, segsim uz—! (ahas apsedz se=
vķeli ar galtsegeem)
Skabene: Gušņeen! vai Vēzi, mās! Kas jau atkal vedzams! Lūk
kad jaņaust segi! Ka spēc, Ka laislās veen!
Gušņene: Šķimsti jel!
Skabene: Ak, buču Stipas ja=notiņ! Bet kur le Vēju ņemt?!
Gušņene: Ja=notiņ! Kas tur Ko lūt!! Berns jau var ladas Stipas
tapat nolikt verā. Tumšsali segeem viņi, un platās
stipas, malās, Ka no māla, un šaurinās un šaurās
Ka no sagrustteem pipariem— Kas tur Ko lūt!!
Skabene: Ka bij Stipas, Gušnenīt! Ka—!
Gušņene: Ja, Ka bij, Ka—! Rauj desmit reiz tev Ko no veetas saka,
pēc tik pat vairs ne neeka ne ņem.
Skabene: Kam tu nu atkal ta—!
Gušņene: Ela kam tev Stipu vajaga! Uz pura=sunōm laikam
Vēju verpsi gultsegu ausanai—
Skabene: Es, ak! Kur nu es—! Lūk viņteen Kaža ārvalsts=soļim
neek meita ta noteica:— Vai man no Jaunzeem miltu=

meem pa sauja, un, aiztam, ar klaķi, ja ee gadās! Es
tai jau=uz=ceļas Segu= Stipas!... Nu, sak' pate, Gušņe=
nīt, vai man, Kam nav ne Kūts, ne Klēts, jāvāc apsoļjams
ja liek verā?!
Gušņene: Kas ta, tas ta: tas cita sava leeta! Nu, manis jēc,
lai, atlec tev no ārvalsts=meiģas pelņa, na! un klausies—
Skabene: Palūdzu, palūdzu!
Gušņene: Tumš=zaļi segeem visi—
Aizsāzēts: Jāj! jāj! lauziņi, nupat veens, ātri ģurģo jāj!
Ozols: Ko—! jāj, aizsāzēti—!?
Leltiņš: No Kuivas puses jāj—!
Aizsāzēts: No pils puses!
Ozoleene: Dēžiņ, Kas tas tads bij—!
Lejceemene: Dzirdēs, redzēs—
Leltiņš: Aizsāzēt, zēn! vai jau saredzi Kads jātneekam zirgs—!
Aizsāzēts: Redzu, saredzu!
Ozols: Nu Kads tad ir!
Aizsāzēts: Tāds Ka dzenis!
Leltiņš: Ko, raibs—!!
Ozols: Tad jau kuiš jājejs laikam—
Leltiņš: Skuivas jaunskungs! un Ka tad!
Ozols: Bet ko un Ka viņš Še—!?!
Leltiņš: Tās varbūt gaŗam— jās uz Atstalam pils=plavām.
Aizsāzēts: No, ne! Viņš tādas taisnas ģurģo, jo leelā, ātrumā! Bāls tulis klāt—
jau lec no zirga zemē— seen to pee Kupļā bērza— nu nāk pats
ģurģo— nu, atkal atstājas...
Lejceemene: Ak ta Dēvs=laiņe! Ka manis vecais nav ņe!
Leltiņš: Ka ta—!! Viņi nesateek!
Lejceemene: Ka vakar tapēc, ar Paulu=tapēc— Ta sateek viņi, ar Skriveriešiem.
Ozols: Ja, ja—! ak, ja...
Leltiņš: Ka vecais ar mūsu visiem citiem ar tapat ne—

Skaben: Guļņenit! Bet jādzēk jātnieks nav tas svešais karons! Ko—?
Guļņene: Nereikšti!
Tur-āzniks: Nāk, nāk! nupat viņš ātri ķurpu nāk!!

9. skats.

Bijušee. Leel-ovinš

Leelovinš: (nāk pa leelceļu no Kreisās puses, apskatās, smej)
Hahahahaha! Nu, „Jasper uz tā žalo Krūzi!" Kas tas te par krāsnu-jumtu-lāpstu-tirgu!" hahaha!
Ozols: Mērnieka Kungs! Leltiņ, ne-ceverosim, ko tēviņu it ne maz, un lai viņš par mums dzēš saka, ko saka: ne-ceverosim! Tas bur vis pratīgāki...
Mērnejs: Ja, ja!
Zeltiņš: Manis jeec—
Leelovinš: Un pilī Kungu nosleņums tak sa-osts—! Un tālab te nu laikam vis slavenais Zeltozer-rumpeis-valsts! gribēju sacīt, ceenīt, gubā... (apskatīdamees) Tik pasa gol-vas ceen truksts... Un tam laikam, ain leeleem, arkārtīgeem gudrojumeem, vispretīgāka skruve iegaisusi, un nu bij jātrecās tās meklēt, ja... Lejceem! ej! tas nav ne kas ko gudri: tik svariga acumirklī pazis te tavu „rumpi" pamest ceenu! Ja nu gaišamais putns patlaban jau ķurpu laistos— tad ta šajukšanās! kas ze izceltos. Dažs labs vaj nosistos, ain, ain— augstier laimes!" E'!! šo jukas jukām redzēt, butu peabaudījums pēc manas garšas— ē'!!
Zeltiņš: Tik kaut veleņums—!
Mērnejs: Lupeata tas—!
Ozols: Nu, kas jau cilveks, tada viņa mute, mele...
Lejceemene: Lai jau nu tur ās vīreeši, ja grib, skriver-jaunkunga valodai pretī, nelikšimees tik nes-teereeši vinu ne ņirgāt, ne prokot...

Ozolene: Nu jā, Lejceemen! kā tad nu cītad—
Leelovinš: (gotā-varbus apskatīdamees) Hm! un karatavas ze ari, izceltas, un, ne ko ne var sacīt: veezgan gļoņas... Un te nu var iņeens, kam ķē pasaule pa tautu-lešaiņa, jeb ugunsaiņa... un kam ņirbe tālab ta te mer (velk ar roku par degunu) — ja! tas var te, ar kaša valga-stāka, gluži neņublaiņa tēvijā— hahaha!! brangi! pa-teesi brangi— ja!... (apskata galvu) na, viņš nav vis runo
Zeltiņš: Teiceet, Ozol, Mērnieka Kungs! vaj var vel, kas gauzaks pārgalvis, par to tur, (kāda un Leel-ovinu) zemes virsu atraitees?
Ozols: Lai Dēvs palarg' no tada paša! Kur nu vel no gauzaka? Domat, runat...
Zeltiņš: Un vaj tas pats nelabais viņu ķurpu atgrūdis! jaunā—
Ozols: Nu, aiznesīs ar vecam karonam ziņu, ka mes te, un kā te—
Mērnejs: Laikam gan—.
Leelovinš: Uja! Kas te kožamo, rijamo sakraucis! Sakraucis, ka zvērnicai, jeb leel-lopu baram, kura peļņi, un cau-ru nedēļu, un nevar pus-ēnalienas nesaticušees butu— pratīgi, nāc mājā!
Zeltiņš: Ozol! es vairs nespēju savaldīteer! Tas pagans ja-ņem uz zoli! Es viņu berzīšu, micēšu— malšu miltos!
Ozols: Tagad ķilšu celt, vaj tev prats—!
Mērnejs: Izmaksāsim balamutiņu citu reiz. Tas ģis ceenas nopelņu ar augļeem! (ņem Zeltiņu pee rokas)
Zeltiņš: Bet tad zāmošana, zeļošana nav iztikama— lai-deet man roku vaļā!
Mērnejs: Zeltiņ! eseet pratīgi... paceeņāteer—
Ozols: Ja, ja paceeņāt, un vairāk ne ko...

Leelovinš: Ar mūsu vīrū kaut gan sarunājās, par sīkiem, grūtiem
laikiem: — teic, Ka šiem brīnumainās naudas, tomēr ne ērti ne
grasās vairs pie veseles un dažs labs nezinot no parādu-
niekiem vairs kur glābties, tverties — ja!! Bet, lūk!
lūk še — (ņem no galda šampanieša vīna pudeli, tura paceltu
augšā) Kur visu īstenaka šķirto laiku: — lūk še! Kur
naudiņas trūkuma zīme!... ja... Bet ko nu darīt —!
Kur majors Vinkalts-Karonš fon Ahlhauzens lai citur
labuti šampanieša vīna nemeklēs, ja ne kabinetē vīzvalsti —
ja,.. lūk ta tad šīs vīz-valstes-locekļiem bij jāceļ vaļā pie
mirdzošiem naudas zaķīt, lai šķīk pamaktu dargo sudu — ja...
Prātīgi, nāc mājā —!!

Ozoleene: (praklusu) Lejiceeme! nu lai viens cilvēks-lūkā! Ko viņš
tad melš par jūsu vīnu —?!

Lejiceeme: Aldaš, maldās nabadziņš!... Mēs ikviens savā veidā,
savā ziņā maldījiesim un maldāmies — vai tad Kads grēks?!

Leelovinš: Ahm! brīnums lūk Ka šai te vīzvalstei nav ari — sudraba
maizes-Kurvju, sudraba pokalu-sērgā, vīsavusees! Daudz
citās-malās, Ka, avīzes-apcerēcina, ta veselu dūli, reizu
reizām plosījusees! — Še rokam laužamā sav-paša-pa-
godināsana — ja... lahaha!

Ozols: (uz Zeltiņu) Jau atkal tu lūk nemeerīgs un lūk uzbudināts!

Leelovinš: Ka vīzvalstes galvai pretīga skrubeļa ta šinī te vīna (apsko-
tīdamees) rumpīnu valodā šķeet ingaisusi ovsem... Bet,
kaj! paraudzīsu daudz maz ko izrisināt! (cet pie Lejiceemenes)
Bībelneec —! ak ne, ne! — Pātarneec —! ne jau ne! — ari ta ne —!
grāmatneec —! ak! ne Ko domāt —! (ļoti laipni) — „Dzeesmu-
grāmatiņ," ja! ta jau lūk sauc valsts-galvas lakato pusīšus!...
Ka teic „Dzeesmu-grāmāt": — jūs neesat visas Dzeesmu, ar visa
Dēv-vārdā ceļoces ļaužu smadzenēs... Ka teic: — jūs birstiņas no tām ik dienas
apmulsuseem, Kas pie jums nākot no lūpu-un kalenas... Ka teic: —
jūs praktāt gan atmest ik Kuram lēti dzērienu Krūsu — ja! vai ja!"

Zeltiņš: Ja, ne! Kas pa vairāk, tas pavairāk —! Ozol! vai arī mēs
vēl Kļusu ceetīsim, Kur neļeetis-Tur seeveeteis tik pavīt —!

Ozols: Nebīstees —! Gan Lejiceemene pate zinās, Vai ir to atļāvusi...
(Sapulcējiese uzbudināti lūkojas uz Lejiceemeni ne; viņa stāv meē-
rīgi, raugās vienam, acīm uz Leel-ovīnu)

Leelovinš: (ļoti laipni), „Gan atteic!" Neļeetis-budams nekarojis
tad ar no jūsu [illegible]-salašāmu... ne smakas, ne! bet
tomēr Kerstees vairāk Kā nu manam draugam: — manam
raibam Dzirgam... Ja, vai ja?! viņš tāds gļīzs Krustā-
nītis... Ak, saujeet tad nu vaļā! nu Kā viņ! laižeet —!

Lejiceeme: Vai tāpēc Dievs tev apsvētījis,
Ka tev būs apsmeet viņu?
Un ķērvēt nesamanīgi,
Kas cēlāks tev ar ziņu.
Vai esi prātā, apenīcis,
Ka tu pats tāsees negudris
Un tādos grēkos Kritis..." tu saujot zeltī!

Leelovinš: (smej) Hahaha! hahaha! (raujās uz Kreso pusi)
Raibit! draugs! vai dzirdi Ko? Ka pātarneec — ne, ne, ne!
Ka Dzeesmu-gramata tev nospreež, teesu?! (Skrodzejs
sarunājas Kļusi ar Ozolu, Zeltiņu un cītīgiem vīreešiem
un noskaļās tad visi eesanis pret Leelovīņa Kungu) Tu
esat, raibit, negudris: — tu esat grēkos eestīdzis... teic
runā pats, vai meli tas, vai teesa?! (rausta plecus) Viņš,
— lūk Kads viņš — raibis neatbild ne pieņēlestā, ne melnā,
ne baltā vārdā! Ieu, un, Kas ne Kur ne atbild uz apvainojumu,
tas vaināk, nel daudz vairāk! ne Ka preeci Kārt vainīgs un
ne dēr ne pat elē... Ka ļauns laika... ja!...

Ozols:
Skrodzejs: } reizā) Ak vai, ak vai tam cilvēkam
Zeltiņš: Kas ļaunus ceļus gājis!
un cīti vīreši: Vai Dieva vārda smejas!

Kas-leeku mantu krajis;
Tur Dieva preeksja nepaliks,
Bet ees no viņa kails un pliks –
Pie viseem veleem ele...

Leelodiņš: (nepatikami parsleipts.) Ko jus no manis gribat?!
Kas jums valas?! Vai es tev jums ko runaju?! es ar
jums ne ko ne runaju — ak jus tadi! (aiz ees tabas
uz kreiso puss.)

Ozols: (uz Akirdzeju) Paldees par jaudumu —! Lai perţas nebeedeekam skita durot —

Zeltiņš: Un ka, aizdurts viņš Akirdzas parom.

Akirdzejs: Sarkalijgan!

Lejceemene: Aber likam Leelodiņa Rungam padauz predi: — viņš to mums atdaris —

Ozols: Cik ātri speedams!

Akirdzejs: Da?

Zeltiņš: Lai atreekās — ne bistos no tava —!...

Akirdzejs: Ko nu bikteet —

Ozols: Jus, Akirdzeja Rungs, ne sen vel musu virtu: — vel ţo, to skaidri ne ko zineet, napareet... —

Akirdzejs: Da? ak da —! Ku lu tu jeepaleizeet man sai zeņā: — pasaceet man, vispirms: Kur Leelodiņš paeedzemis, au- dzis... Kas viņa vecakā bijusi, ka viņam tads tik savads raksturs —?....

Ozols: Vecaki — vecaki? tas nav it skaidri zinams...

Akirdzejs: Ka tad? vai tad viņš nav vis ţis valsts-loceklis?

Ozols: Ţis valsts-loceklis? ja, un ne...

Akirdzejs: Ja un ne? Ka tas saprotams?

Ozols: Zeltzerpili viņš gan dzimis... bet dzivoja un mira... viņa mate...

Akirdzejs: Un tevs —?

Ozols: Nezinu... varbut ka ari jau no miris?..

Zeltiņš: Varbut ka ari vel ne —

Akirdzejs: Vai Leelodiņam nav ne kadu savejo?

Ozols: Ne kadu...

Zeltiņš: Bet necais baronu Leelodiņa Krust-tevs bertams, rupe- jeesim un rupejas vel ţolaikeem par viņu.

Ozols: Ak, ko nu spreedelet par vecem lectam... mums paţeem deergan cita, ko apdomat, ko par-runat...

10. skats.

Bijuşee. Lejceenis, Vidauts, Apsitis un citi vireeši nak no lakas puses.

Lejceenis: Aber zavus, darbus beiguşi un kareivu, jus ari zaveş...! Nu, paldees Dievam! Ka viņš mums ţaliţejs. Bez tam mums ţobeem necereta laime: — ţobekam mu- zikantus — celgajejus; ar maksu saligam. Viņi tad pee pirmeem gada varteem un apsveiks vispirms, savu zoga-skanam, mus augstos veesus.

Sapulceşee: Luk, kur laime! ak tu Dieniņ! tas bus jauki!

Lejceenis: (uz Lejceemeni) Kas tev kaiş, vecenit? Leelzskolotees no vaiga: ka gurdena, ka skumiga, kas — tev da

Lejceemene: Ej nu let! ej! Kas nu man lai kaişat? Esmu nekas!... (uz Ozolu) Ne ţeiksim, mazam vecam it ne ko no Leel- odiņa; mums vecais tas zvers, tādi uzbrauc, saskaişas — luk! tas ne bucku ţobrieţ laki... (uz Lejceemni) Klaus viņiņ! un jus citi saimu-tevi: — mums viri baron luckungi jau ir, vecais un jaunais: — ka sauksim, zava skarpa, izskirşanas laikā, breţo-barona Rungu, kurş ţobeem pee mums nāks? na! kas zin sacit?

Apsitis: Vai ne par breţo —?

Zeltiņš: Ja, par — breţo!

Ozols: Ak, ne! Ta ne veicās —!
Apsīts: Nu tad jau Vinkalva baronu —
Vidauts: Tas tik gars vards —
Zeltiņš: Kotrs vinu ļeti nespej minet —
Ozols: Kam velti vardu tees, pūlejees —: Gan Lejceems ēsto nosaukumu zinās! ...
Lejceems: Kas saukts pee mums — kas nāk pee mums: — nāk musu labad! un ko mēs it no sirds sagaidam: tas vi un bus jumalaz, jaliks musu: musu! jau mūs baronu viņu saukšim!
Sapulcejšee: Ja, ja! zinams Lejceem! bravo Lejceem! Nu ēstais nosaukums unkerēts, kā tad uz kerts —!!
Ozols: Kā tad Lejceemam pavoms trucēs, kad trucēs —!
Zeltiņš: Galva jau galvā galvā —
Aun-āzīts: Lauciņi, lauciņi, manalees —!
Sapulcejšee: (jaārsteidzīgi citi ar citu) Vai tu dzirdēji: Ko viņš teica: manalees teica —! tad jau laikam —! nu ja! Kā tad —! (visi raugās uz lako pusi jau uz Aun-āzīti kas sēž Kokgalā)
Lejceems: Aun-āzīti, vels! Ko tu pa tam redzi?!
Aun-āzīts: Viņ-viņā mežmalā nupat leelsmelnums Kustās — rati! tee jau rati! brauc uz šo pusi —
Lejceems: Tas bus barons: musu barons!
Sapulcejšee: Zinams, zinams! kas nu cits! Abūsejs brauc —!
Lejceems: Abūzeja Kungs! dzeedātāji dzeedātajas rīkajtees —! Un jūs cīti, ļaudis, klajotees vaiak uz to — uz jūs atkal uz ābu pusi — tā, tā! (uz Lejceemeni) Seet, vecenīt! vai labi zeni visus savus jaunākajus —?
Lejceemene: Zinu tēt! zinu!
Lejceems: Apsīt! Vidaut, jums nu ja pa leek jā. Es, Ozols, Zeltiņš un vel cīti vīreši: mēs sesim augstam veesam
Abūzejs: Un vens —

pretī — (Lejceems, Ozols, Zeltiņš un daži vīreši aizeet pa leelceļu uz lako pusi)
Abūzejs: (uz dzeedātajām un dzeedātajeem) Nu, berni, knaši! katrs savā vietā! (dzeedātajas un dzeedātaji nostājas lakā pusē) Tenors vaiak uz viņu pusi — tā, tā! Soprans vaiak uz preekšu — tā, tā!
Lejceemene: Alvīn, Zuļet, sagatavojatees —!
Alvīna: (uz Ozoleeni) Kungi, māt! pagaidi, vai visa mana kārta kartibā?!
Ozoleene: Nu ja, kartibā —
Alvīna: Vai nav man vēš matus izplevinajis —?!
Ozoleene: Vēš? Kur nu, meit, vēš! Jo veen jau veļa ne mazs nav!

Laiku zeedi.

2

(dzird "wira saukšanu, šaušanu)
Skabene: Vai Deeviņ! Ka es nobijos —!
Gušene: Tad ko Ka —
Skabene: Nu, Ka nu cilvekam nenobitees: uz veenu reizi tads Ka rīkeens, Ka dimdeens Ka —! (dzird muziku, spelē dzeesmu: — "Si ir ta Kunga deen —" no Mendelsohna.)
Sapulcejšee: Cik plaši spelē! vis pa pagabals skan! Ja, skaņas Ka vijas

Ozols: Ak, ne! ta ne veicās—!
Apsits: Nu tad gan Vinkalva karonu—
Vidauts: Tas tik gars vards—
Zeltiņš: Katrs vinu leti nespej minet—
Ozols: Kam velti vardoņtees, pūlejtees—! Gan Lejceems ūsto nosaukumu zinās!...
Lejceems: Kas saukts pee mums—kas nāk pee mums!—nāk mums labad! un ko mēs tā nosirdsgajāsim: tas vi un buts un salaz, palīds mums: mums! gan mūs karonu vinu saukšem!
Sapulcejšee: Ja, ja! zinams Lejceem! bravo Lejceem! Nu ūstais nosaukums uzkeršs, kā tad uz kerts—!!
Alvina: Bet vaj manu vaiņags tad taisns?
Ozoleene: Taisns, Alvin, taisns...
Juljete: (uz Lejceemeni) Man dagat, māmuliņ. Tapeat, apsirdi, kā to reiz bij, kad mani vispirmoreiz baznīcā gan vedi preekšā—
Lejceemene: Ko!
Aur-āzits: Ļautiņi! ļautiņi—
Sapulcejšee: Aur-āzits! ko teica! Ko viņš teica? Kuš, kuš klausīsimees! ja, klausīsimees!
Aurozits: Nu bus viņi jau drīz pee Krustceļeem—! Ak tavu gliežu Kariti! ļaut un laistās veen saulgozi! Kalt-leesungs sēž Karitē, skaista leelkundze viņam lidzās—puseniņš tai klēpī
Lejceems: Abinīša Kungs? Dzeedātāji dzeedātajās rekajtees—! Un jūs cīti, ļaudis, stājatees vaiņakā uz to—un jūs ātkal uz ābuu pusi—ta, ta! (uz Lejceemeni) Seet, vecenīt! vaj labi zeni visus savus jaunākajus—?
Lejceemene: Zinu tēt! zinu!
Lejceems: Apsit! Vidaut, jums nu ja koleeķ ģe. Es, Ozols, Zeltiņš un vel cīti vīreši: mēs sesim augstam veesam preti—(Lejceems, Ozols, Zeltiņš un daži vīreši aiziet pa leelceļu uz lako pusi)
Aizsargs: (uz Dzeedātajām un Dzeedātajeem) Nu, bērni, gnasi! Katrs savā vietā! (Dzeedātajas un Dzeedātāji nostājās laukā pusē) Tenors vairāk uz vinu pusi—ta, ta! Soprans vairāk uz preekšu—ta, ta!
Lejceemene: Alvin, Juljet, sagatavojatees—!
Alvina: (uz Ozoleeni) Kaugi, māt! paraugi, vaj visa mana kārta kartibā?!
Ozoleene: Nu ja, kartibā—
Alvina: Vaj nav man vēs matus izplevinajis—?!
Ozoleene: Vēs? Kur nu, meit, vēs! Sotēen jau vēja ne maz nav!
Alvina: Bet vaj manis vaiņags tad taisns?
Ozoleene: Taisns, Alvin (taisns—
Juljete: (uz Lejceemeni) Man nupat, māmiņ, tā apsirdi, kā to reiz bij: kad mani vispirmoreiz baznīcā gan vedi preekšā"—
Lejceemene: Ta?! ja, ja...
Aur-āzits: Ļautiņi! ļautiņi—!
Sapulcejšee: Aur-āzits ko teica—Ko viņš teica?! ļautiņi, ļautiņi teica—Kuš, kuš! Klausīsimees! ja, klausīsimees—!
Aur-āzits: Nu bus viņi jau drīz pee Krustceļeem—!
Sapulcejšee: —Būs ot pee Krustceļeem—
Aur-āzits: Ak tavu gliežu Kariti! ļaut un laistās veen saulgozi!
Sapulcejšee: Esot gliža Karite—! vaj nu tam trūkst Parīzes—!?
(Dzird uzvīļa saukšanu, šaušanu)
Skaļene: Vaj Dievīņ! Kā es nobijos—!
Gušene: Tādu Ka—
Skaļene: Nu, Ka nu cilvekam nenobitees!—uz veenreiz tads kā rīkstes, Ka šimdeenes Ka—! (Dzird muziku, spēlē dzeesmu:—"Ši ir tā Kunga dēli—" no Mendelsohna.)
Sapulcejšee: Cik glīti spēlē! vis apgabals skan! Ja, skaņi Ka vijās

Ka glauzās pee sirds!

Lejceemene: Na, Alvin, Suljet! Klajatees pee goda-vārteem — (Alvina un Suljete klajās kādra sava pusē pee goda-vārteem, viņām katrai puķēm pildītu kurvīti rokā)

Lejceemene: AK, kas man peemirsās —! Apsīt, ludzami, atsvabinieet pa vāļai (uz vina-pudeli norādīdama) ceļos saiņotās korķejumus, laikam nav pēc vairs vārams, augsto veesu preekšā — na! žigli, žigli!

Apsīts: (vina-pudeli no galda ņemdams) Abam lecta —! (ņem sev nazi uz ķeša) Bīk tad es Ozolpilī veenedams, ar tādeem te plaukšķētajeem ne tīku rīkojees — ta! (leek pudeli uz galda, ņem atkal no galda un atgreež drāti)

Lejceemene: Palīdzi, Apsīt! palīdzi —

Apsīts: Ne jau ko —! Kad jau tik labi, ceļ ķeša-nazīti pee rokas ka man, tad jau veens un divi — ķe nu vel druscīņu — ta! un abas pudeles apstrādātas — (leek pudeli uz galda)

Lejceemene: Nu labi, labi! palīdzi —! (uz Ozoleeni) Paliksam mēs abas te galda tuvumā stāvam —

Ozoleene: Nu ja, Lejceemen! nu ja!

II. skats.

Bijuģee. Vīnibalts barons fon Abelhauzens, Ludmilla baroneene fon Abelhauzen, Vīnits, Lejceems, Ozols, Zeltiņš, Tīkums, ļaudis nāk pa celu no labās puses.

Sapulcējušee: Urrā, urrā, urra!! (Vīnibalts, Ludmilla, Vīnits nāk cauri goda-vārteem; Alvina, Suljete cet, puķes kaisītamas, viņeem, eesāņus, pa preekšu)

Vīnibalts: Labdeen! mani Lelbezereeši, lelbezereetes! labdeen visapkārt —!!

Ludmilla: (uz Vīnibaltu, paklusu) Ko tu sak? visapkārt!! ko tas ir?

vaj man ar ta kas vajag saka?

Vīnibalts: Ķē, sveiciņi tik —!

Ludmilla: Labdeen! labdeen —!

Lejceemene: Sveika! želigā barona Kundze! sveiki barona Kungs! un sveiki, sveiki! mūsu mazais jaunlelkundziņš

Vīnibalts: Palīdzi! Lejceemen —

Lejceemene: Barona Kungs velmanis atminās —!

Vīnibalts: Kinams! ~~Ka jūs jau Lejceemen~~ ne mazu vecaku ne tapšot, un tāpat ar jūsu vīru ne... sakat! Ka tas nāk?

Lejceemene: Esam, barona Kungs! no vakar veenas — jaunakā tapusi! No vakar veenas mīt neaprakstams preeks mūsu sirdīs!... Preeks tāds ko eespēj!...

Vīnibalts: Ta, ja! bet kas tas jums par preeku? vaj tīkstu vaicat!

Lejceemene: Pēdošee, barona Kungs! tas ir — noslepenums, kuru žodeen jau ar visi lelbezereeši zin! un tāpat no sirds preecājas ka es un mans vecais...

Vīnibalts: Ta! Ko jūs sakat —! (smaida)

Lejceemene: Bet nu it pazemīgi ludzam želigo barona Kundzi un barona Kungu, ka budat tik labi, turāk nakt se pee mūsu galdiņa apsēstees un mūsu mazu gāršu maižu Brokastiņu

Vīnibalts: Palīdzi, Lejceemen! labprāt, man arī kārst ēst gribas — (sēžas pee galda)

Ludmilla: Palīdzi! (sēžas arī, Ozoleene cel Vīnīti uz krēsliņa)

Vīnits: Leiku mir kuj —! (aupstee veesi no Lejceemenes un Ozoleenes Rubinati, lupti, ēd. — potam sveeš sveesatāji: „Ak tēvija tu tāļa, sveika —“ Teksts, Lapiņas Mārtiņa, muzika Baumaņu Karļa)

Lejceems: (pēc beigtas sveesašanas) Augsti ceenītā barona kungi! augsti ceenītā, želiga barona Kundze! No sirds preecajos! Ka man tas gadās labpatikums peepīkt, augsti ceenīto barona Kungu, želigo barona Kundzi un mūsu mazo jaunlelkundziņu, viņa Lelbezervalsts-locekļu vaļ-

Šā ļoden apsveikt! No sirds preecajos: un lidz ar manī visi, kas še sapulcejuşees, jus augsti ceenitos! Sveikus un veselus musu vidu redzot!... No sirds preecajameet! Ka augsti ceenits barona Kungs un ţeliga barona Kundze mu- su pirmo lūgsnu: mūs ţai jaukā dakas-mates pagal- mā, ar savu apceemoşanu pagodināt, laipni eeverojat!... Abēs-ludzam jus augsti ceenitee: saņemeet musu vispaze- mīgako un patēvigako pateicibu par to. Abēs ludzam it sevişki, ka augsti ceenits barona Kungs un ţeliga barona Kundze no ţis stundas mūs visus, it visus, par ţaveem patēvigeem un uzticameem Kalpeem un Kalponem uzskā- dit gribetu, kas ne apnikuşi un no visas sirds un dveseles grib ceenitees: augsti ceenita barona Kunga un ţeligas barona Kundzes labpatikşanu sev eegut un viseem lackeem eegut... Abusu augsti ceenitee veesi! Ţeligais Debesu-tēvs pats: — lai svēti jusu atnākşanu dzimtenē, jeb kurā zemē; — lai nāk jums tēva-tēvu-pili spoţi baltas, tīkai baltas deenas-speķīvot!... Ši ir visu Keltezereeşu leelu un mazu vecu un jaunu sirds dziesma sveiciena vēleşanās!! (uz sapulcejuşeem) Draugi! brāļi un māsas! Skipri tiecamies, ka şi musu vele- şanās jauki, jo jauki peepildīsees, un dzeedāsim, un ka ar veenu muti un sirdi, augsti ceenitam barona Kungam, Ţe- ligai barona Kundzei un mazam jaunleelkundziņam: — „Augsta laime teem —" (Sulţete lej şampanij-vinu glāzes, vee- si dzer.)

Sapulcejuşee: (dzeed veenbalsigi) Augsta laime teem! augsta laime teem! ja, augsta laime teem!"

Lejceems: bel veen reiz! (sapulcejuşee dzeed.) Augsta laime teem! Augsta laime teem! ja, augsta laime teem!" (Muzikanti spēlē iz operas „Dzīvības kreeks-cara" „Vazus-gabalus".)

Tīkums: (pec beigtas spēleşanas) Nu, Keltiņ, tecē! vaļā tu, vaļcēti ko- ši mani ar vel verogeet?! Ko —

Keltiņš: Kā —

Vīsaukš: Neesam jau vis tik aizmirsuşi.

Apsēsts: (sneeds Tīkumam zoku) Sveiks, vecs Tīkum! Sveiks mīļā Dzimtenē!

Tīkums: Palīdzi, palīdzi! un sveiks pats ari! un tapat visi cīti lai-! Laki mi gan, ka jūs mūs ar Ka ne Ka sagaidzeet, saņemeet ...jo ne ēzam tik ilgi majā bijuşi... Bet ka jums ja- şeem veicās-ko?!

Apsēsts: Palīdzi-! acumirkļi laki jauki!

Tīkums: (pee Levis) Laki jauki-?! Klausi nu tam-! (uz Apsēsti) Ku, Kas tad jums tas galvā?!

Apsēsts: Tas pats Lejceems! Kā ar ceemu...

Tīkums: Ak. Lejceems?! pateesi Lejceems?!

Keltiņš: Ja, Lejceems!... Bet tas ter Tīkums! tev ko brinitees?

Tīkums: Dzeevs, Tēvs! Ka nu ne?! Ko kur tas şai jusu galvai galvoi. Ka viņa jums şaveem lockļeem, lauj kājas şķērst uz neece- leem! uz pratu greest uz greķu, bēdu manā varbeem!....

Keltiņš: Tīkum —!!

Apsēsts: Ko tu runā —?!

Vīsaukš: Kas par neceļeem? uz greķu bēdu manā varbeem?! Ko —?!

Tīkums: Nu, rauj! Kads nezinātneeks?! Kadēļ bij mums uz maju braukt- tees-?! Nu, tadēļ ka Askaņas jau sen bij izdziruāmas tālā şveşumā: Ka dzīvi- nieki, ta ka nelabais pats dzīvāt... II Ezereeşus

Keltiņš: Ko? Kas par nelabo?!"

Tīkums: Nu, lūk, Kads, lūk! viņš vel gribēt teepteet!

Apsēsts: Ne Kas no teepşanās —!

Tīkums: Nu Kadas ne-?! Driz Kabra avīze nes ziņas: Ka mūs zemīti kāpşejot, zogot — Ka aiz dzimtenes tekas... Ka — ak tu Kungs un Dzeevs!! Ka, pērtees ir pat cilvekeem... jau te te — (tava uz Kakla) Klāt.... uz ģiļotinu

Keltiņš: Keltezereeşos tas nav notizcis un ne Kad ne notiks!....

Vīsaukš: Atvainojeet uz! (Ludmilla noskatās uz sapulcejuşeem)

Ļikums: Nelecalatees! es saku: nelecalatees! Bīstu sieviņām nestāv pee-
lavēta bise ilgi ilgi: nešaujusi vāļā... bet te uz veenu reizi:
nošāvu plaukšis! un breesmas zoka... ja! —
Zeltiņa: (uz Vidauču, Āpsīti) Vecīt-lāčam ecērcibis —
Āpsītis: Mani arī ta leekās —
Vidaucis: Ieļ tālumā, svešumā dzīvojat, par ļaunumu pie pelēju
topsit...
Vīnibalts: Ko tu tik ceesi raugies, skaties Mīlli —?!
Ludmilla: Es meklē, ach na, ka kur saka? — es meklē kaut —
Bērēnu-gļuko-pūkainīti, aber uz vaj sameklē...
Vīnibalts: Tu nesameklesi ar... Löwenzahn = Gänsblümchen
Ludmilla: Ta?! jā, jā! Lo to tē ļaudis uzskatot vaļa dzīvāk jo-
doma: no aitiņu, jēriņu un cīku tad bezvainīgi radi-
jumu, aber uz pasaku uz, uz, uz — !! Tu ko nu kur saki
un domā no to, ko mes ļe pee dzīvoj? No visu lelu,
lelu — Ovoščiņu! kas preeks mums ļe notiks? Atbil-
dat man! (Vīnibalts brauca sev bāzziņu) Tev jau ar
veenu visur un par visu, visu — Mīļi gatavs, aber nu-
tu domaj un domaj veen un ie runā it ne ko, uzreiz?!
Vīnibalts: Žēlīz tev Mīlli! preeks zoka: Spreet tu! es Klausīšos...
Ludmilla: Labprāt, Vīnibalt! aber to ne ir preeks man veeglu leetu...
Odzi — ja! Vīnibalts ja! Vaj ne teesa? no to cilvēkam vārds
un darbs vārdo cilvēkam pats: ka no to auglis to koks pazīnet...
Vīnibalts: Teesa!
Ludmilla: Nu labi. — Visa to Vīzemnieku un to Lībiešu-
tik ļauna un breesmīga slikta cilvēki ne ir: — aber, ka nu
grib un var ļaudis nelabi cilvēki, tautu smuka, jauki un labi
darbi padari, ko ļe ir? Na, atbildi nu!
Vīnibalts: Tulīt, Mīlli! tulīt —
Ludmilla: Tavu tēvu tēvīņu sauc ļurs nāk par valdnieku un dzīst

preeku to blēņiņu, ļaunumiņu: — un mēs, ar nāk ļurpu —
nāk aber, ar beļu un bailes: — aber to beļu un bailes
pārcet, mīļam augstam preeka! Lo Lielēzeres zagaidu un
saņem mūs, ka savu brālīti: — Ka visu labaku domāj!
Ka — ka —
Vīnibalts: Ka eņģeļus —! Sirds-preeks. —
Ludmilla: Ka, ka ja! Tu ka visa to ļauno uz tēviņu Vīnibalt!
skata, ka raugās: — just, ka uz kaut, kāpu — Spīdīgum!
Es var dziedāt uz vīneem vaj, vaj — nepārspējīgi nevaldāmi!
hahaha! ja... Nu tu ļauj ļauj, mīļi uzvelc: iedomaj: —
kaut, un uz kuram pasē te ištenu ir to nelabumu un nemeers-
tiņa? Kas te to nelaimi, no kura tavu tēvu ar veenu
mutes rakstīj, aber ne kad skaidra uzzin-sacīj: Na, atbil-
dīti nu, ka tu domā? Skaisti milee labee vecāki, kas
gan laikam ļaunu-ļaunu dzejoļa zeņa
Vīnibalts: Mani, Mīlli! Ka no ļaunieem, nelabumeem
ļaunumeem, ļe ne var līst ne runas... Bet, bet —: nelabumu,
ļaunumu dzemdētaji: — Kuri tagad
visā pasaulē... Kaut un ar
Kaut ari ļaužu Kluša zemes-Auri, pat labam — pumpurot...
Ludmilla: — Lācīt-lācīt! Aber Ko to ir? Ka viņam vārds?
Vīnibalts: Pārpratumi! pārgudriba! nezinātība! nelabuma un
vēl daudz citi vairāk!... Zelta-kāpiņa —
Ludmilla: To ir sīkstu, ļaužu sīkstu leeta!... Aber, ka tu, tā-
nīkais! ļe grib un var pret viņu tad pavāriņ — uzreiz?!
Vīnibalts: Aspārot un iznīdēt cik viņu speejams!... pārskati, ē
Ludmilla: Lai Dievs pats tevim palīdz, Vīnibalt! jūsu — par
Vīnibalts: Paldies, Mīlli! bet ari tu man neapalīdzēsi —
Ludmilla: (sneeds Vīnibaltam roku) No visu manas sirds! no visu
manas spēka! un to savas-cerēšanas uzņemšos par
Vīnibalts: Nu, labi, labi! Kur man tik drošsirdīga beedrene! Ka tad
pateesīgu, par la

lai neizveicīgos ... Se labu sēklu sēt, un visas nezāles, līdz saknēm — izvelsēt! ...

Lejceems: (paklusu uz Ozolu) Mūs' barons tov vispār noskatās: — nupat varbūt Ko runās: uz mums runās! ... Tik liksim visu labi nerā: Katrs vārdiņš būs nosvarā, kas ees pār viņa lupām.

Ozols: Tagad, tagad!

Vītauts: (uz Zeltiņu) Nu nakslaikam drīz, skirsanās brīdis —

Ķesits: Varbūt!

Zeltiņš: Varbūt ari Kad cits — ceels brīdis —

Vīnibalts: Zeltezereeģi! Kas senāk saveem jeeksņeekiem, alažim jo patīkami, nekā mēs senāk esot bijuši — un nu —!

Ozols: (paklusu) Lejceem! Kādi mēs senāk esot bijuši — un nu —!

Lejceems: Kuš! nu —

Vīnibalts: Abam dzīves-beedrene un tapsat es: mēs pateicam par jūsu sirsnību, ko mums tik ceelā merā rādeet! ... Mūs' laiki, tādi dīvaini, ērkšķaini ... un tadeļ necerejam, ka jūs, ņe baudīt tik ko atnākuši, "preeka-brīžus"! ... Bet, redz! vis ka pa laikam dzīvē, nāk gluži atradi, ka cil. ueks domājs, domā: — jo Dievs pats visu vada, valda un lokā. Bet mums, uz drīkstēni tik bagātīgi jeuškots! un sveiceen tik sildi, sirsnīgi, ka tadus jeb kad aizmirst no-eespējams! Vel veenreiz paldeet jums par visu labu, musu draugi!

Ozols: (paklusu) Lejceem — Lejceem —!

Lejceems: Mūs' ceet!

Vīnibalts: Ļeu ko es jums Ka ceemiņ-līdz atnesīs: — ir pa-deet, ir ēsts draugā, beedra prats uz jums! Kas jau ari tuvpinākt tads pats bij un palikšu: jo niekotne to sneedz tuvēs ... Ko tagadne, kur esmu atkal jūsu vidū, tik jauki, spožī sola! ...

Lejceems: (pee sevis) Tuvēs, tuvēs — Dievs augstais zin ka tuvēs —

pabeeg! Bārdu un beras par manu reca Traups Jumpravs! Kas teem uz vaiga kaun un paceļa, ka ze to Zelt-ezereeģa vina vecoku ... Donnerwetter! Labāk es labāk to Vīnibalti ne maz durpu ņemtu Cauri vīsi Toma Kaktu, visa, visa, visa Kaķēm jaapadam prom, abor, ne Ka Visa nelaimi nu Latz celai-kopā-ja! ...

Es domā ko laba pastāv betvainák glužam otrādi ... Ja ka es tautu reiz celvedam ceeks to pasaul — ja ... (Kar domīgi)

Ķēli, Zariņš.

Lejceems: Ozoleen! Ko ne ko bez ceem-mūžes nepalaidīsim mūs veesu — Pabrauksimees uz bovion kunga rateem — nāc nac! (Viens uz palsa ceem, zobaltmaiņi, zeleek zalvitē) bez ceem-mūžes nepalaidīsim mūsu veesus —!

Vīnikalns: Es būšu Katreiz gatavs aizstāvēt, sargāt jūsu tiesības un jūsu labumu: Ka augstu, dāļu sava pēša mantas, goda...

Lejceems: (Klusēdams; (Apaklusu) Paldies Dievam!

Vīnikalns: Lielsirdīgais; Kur jūsu bērni; jūsu prieki: — kūs alaš mani bērni: .. mani prieki!! —

Lejceemiešos: Urrā! urrā! urrā!!

Vīnikalns: Kur nu mums jaušķirās, bet uz ilgu laiku: esiem viņi jūs visus, atkal redzēt! Nu tad uz redzēšanos mani draugi!

Lejceemiešos: Urrā! urrā! urrā!! (Vīnikalns sneedz Lejceemam un Ozolam roku un laižās tad ar Ludmillu un Vīniti aizeet)

Lejceemene: Alvin, Juljet! nāceet, nāceet! pātraucāteet uz baronu Kungu ratiem —! (ņem no galda siem, rausus siem zervijetē un dod Juljetei) Bez siem-maizes tak nu viņi ir nu kad jaslaist viesus —! iedēc, meit, aizsaiņiti baron Kundzes-rātās! Nu še tev, Alvin! jeņķu-cepumi (ņem pušķes un vāzem) ņem, nes, iedēc Karitē —!! (Alvīna un Juljete aizeet ja iedēc uz kreiso pusi:)

Lejceems: (uz Ludmillu) Lūdzu uzvel uz jaunu šķirsanos mēs lūdzam želigo baronu Kundzi, drusku jaraudzīt (rāda uz sevekli) vai jau tē sevekliti ir diezgan laba, drošā sēža — —

Ludmilla: Gan laba, gan drošā! aber Kājēc mum bus jaraudzīt — uzvot?!

Lejceems:
Lejceemene:
Ozols:
} Lūgtiņ lūdzam baronu Kundzi —!

Vīnikalns: Nu, atsēdies tak Mīlli —

Ludmilla: (sēžas sevekli) Labi: ļoti laba, brangā, mīksti sēdēt —!

Vīnits: Miļi viņi, miļi viņi —!

Lejceems: (cel Vīniti sevekli) Ha, ja! mūsu jaunu mazo baronu Kundziņ! Dievs jau še ar viņu — ! Lūdzu nu, augsti cienīta baronu Kundze! lūgtu, palieciet sēžat; mums jūsu paviņiņi

Kalpeem, ir ķīni droši, stipri Kameeši — un ta tad uz teem, un ta Krusku pa-bijadameem, sasneegs jo reiz mu-su ģeliģa barona Kuntze! Lellezerpili! (Máj Lellinņu Vidauku, Apsiti un citus vineeņus tuvak, tee ņem sevekli pee ilkstiņam, cel sev uz Kameeņeem, Lejceems, Lejceemene, Orol-Groleene stāja-lidzās.)

Ludmilla: Abarmots Kabarroschinny! Ars jaišt Kabarroschinny—!

Vinits: (vecinas-Kopā sistam) Molinajun! usein lūstiņ, usein ļoņ—! Kāvot ar jini ūnus jo lūstiņ Juņ ķi!

Vinkalns: Ņunus, Vinit! ūnus—!

(Muzikanti spelé „Schuberta marsu," barona Kuntze un Vinits-tuļo uz peili seiti; citi visi vineem seko.)

Ars-celeens.

Greznī meblēta istaba. Pee seenam lielas-lampetes, Makart-buķetes, speegeļi. Pa kreiso roku (no skatuves ņemot) vairak ecpreekšā, galds, atzveltne un taži lēn-kresli. Pagalde Kajn-spilvening. Pa labo roku divas-duris un logs; ne tāl uz loga galds, vīri-ta ūdens-karafa, glāzes, puķu-vāzes, zvanulēs; pa kreiso roku ari divas-duris un sīkena, ceenas-divpusigas, augstas duris, pee tam kā-trā puse kreisi. Pee ņemam durim pa labo, ka ari pa kreiso roku, grezni zvanuļu pavelkanee.

1. skats.

Tikums, Lemits, Mazuņeeks.

Mazuņeeks: (pakaz galvu, caur ņirnām durim pa kreiso roku un brīdinu uz Tikumu, kurš pee sīkena durim sēz un cigaroenigi uz tam raugās, noskaitjees, paklusu) Cer-le — rus—!!

Tikums: (vīri pret Mazuņeeku kratidams) Juška, valdees—!

Mazuņeeks: (ceņak istaká, pee sevis) Skarbs-ka zeemeļs—! skabs-ka — na! nezin jau cilveks-neizsacit, cik skabs—! bet, kas man bedas—! (Zemits-pabaz galvu caur atdrāmu durim pa labo roku) A—! Le-mits, Lemit! nāc tik veen eeksā! nāc uz patreeksņos—! Soreiz tik garlaicigi—!

Lemits: (ceņak leni, paklusu) Garlaicigi: ka ta vels! ka nu ta—!

Mazuņeeks: Mūs dzives-elementi—un ta jau kadas deenas—kā snauz, ka gurzo veen... un tas man preti! kad pēdīt kads burkšķis vai sporagā pats lāčens valā—na! tad eet lilā—! Tad jutos ka pacelts—!

Lemits: Aj, frauzeņ, frauzeņi manu! aj, lece jel verā: ka veeglpratiba skreen, kauz reiz uz greizu galu...

Mazuņeeks: Uz galu—! kakaka! vis skreen un breen un treecās uz galu, ta veeglpratiba, ka ne-veeglpratiba—kakaka!

Lemits: (pee sevis) Nu, runā nu ar tadu! viņš uzsmeij tev vel klāt—! (ceļ pee Tikuma, leek tam roku uz plecu) Šis deenas, sede tev tik knapi veicās — veco: Cerberus it—

Tikums: (skarbi) Aņka, tads! nezin, ari vairs mana istā varda!

Lemits: Kam nu brālīt! Ka pelkojees, launojees—! Vajes veen tevi ta nostau-cit, jeb vaj es tevi ta cesaucit—! No jauna barona vardscelees—! Nu daudzina to pili: — daudzina pat valti — vajes tev vainigs—!

Tikums: Daudzina, ja, daudzina! un nezin kāpēc—pe ka, ko daudzina, ko ne! Ermkaķi jus—!

Mazuņeeks: (uz Lemits) Ko, ko—! mēs nezinat vis cesaukuma nozimi—! Ko tu, Lemit! viņam palaidees — cērt preti!

Lemits: Ak, kam nu ta—! man netik spēkties—!

Mazuņeeks: Nu tad es izskaidrošu—! Paklausees, Tikum! Cerberus — šis vārds nozimē —

Tikums: „Geh bei die Hühner!" ka cit-tautiski saka, un lece man meera! Leelais nozimu izskaidrotajs! ak, kas šis nu tads ir esot—!

Lemits: Deevgan, frauzeņi! deevgan—! lai jau nu palecek—! (uz Tikumu

Klaus Eerbe – (pee sevis) Kas tevi – ! (uz Tikumu) Klaus, Tikumiņ ! Kur musu barons tik tauz ņem Rozenat : tik ilgi, ilgi tuvās atkal ar ņem Kapá – !

Tikums : Kur ņem Rozenat : aktavu jautajam – ! Klaus ! Zemit, paklau = sees : – mūs pilskalná ir divi avoti, veens leels, otrs mazs : – gārsu akeem ūdeņiņš . . . Un leelais avots teesam zin . . . Kur musu barons tik tauz ņem Rozenat — ej, jerosi tam ! –

Zemits : Ta, ta ! un paldees, paldees ! par pasacijumu un pamacijumu, let, saki Tikumiņ ! Kur tu to noslepenu zini, ko leelais avots zin – ! Ja vehsi tik Kasam citam „avotam" ta pasleptu –

Mazupeeks : Hahaha ! Trāpiti, Zemit ! akurat – ! Sav paša „racenīša" dīgli jau tie nav, ar kureem bārstās – ne, nav ! – Nāc, Zemit ! atsveizki te ! Šarunasameesvel ta pratīgi parsoņu to . . .

Zemits : Nav, par ko tad nu runasim ! :

Mazupeeks : Lūk, Zemit ! vaj nav teesa : Kad dabá ilgus briņus vis jā Klusu, Klusu bijis : spraigst it ne jausi perkons valá . . . un ātra plosās un leetus gāzās un gaiš kāpa tiriņš . . . „Kad sē = šās sešiņas, Kur, alaž vardu = perkons dūcis, uz reiz ect visai le = ni, visai vaji : – nav likteņ = tevs ar mīkstiklám un ece = ļam vairs talu . . . " Ta ne sen, avizē bij rakstits : . . Un cik man veen ļec varti jerotá ļaužas : – Slav musu pils un mu = su valsts man ta Kā acis ! Slav vis man –

Zemits : Mazupeeks, dels ! Kas ta par murgošanu tada ! ? AK, ne ņem tadas domas nemaz galvá . . . nelauj tām vārdos ect par lieku ! . . .

Mazupeeks : Ne ņem, ak ! ne ņem – vaj es tur vainigs, ka man gaiši acis un plānas ausis, Kā – !

Zemits : Ja, ja lūk ir tā nelaime ! Pārāk plānas ausis sadzirt dažu reiz to, kas vel ne teikts, ne domāts . . . un visai gaišas acis = na ! lai nu ļoti reiz peetiek – !

Mazupeeks : (pee sevis) Gaišas auna = galva – !

Zemits : Un ja nu klunitis mums Kāda gadās – na ! Kur tā ne var celtees : – nicevo – ! gan musu barons zinās = lūdzēt ! Gan viņš apmeerinās – nogludinās, Kā tas jau dažureiz noticis : meers mājos atkal valstī, jeili : – vis kūs un paliks tā, Kā musu pašu laikais

Vinibaldiņš novēlejis, eegrozijis – Kad es tev saku ! . . .

Mazupeeks : Ja, ja ! tad gan : ja Vinibalds kus Kara = vinetajs – !

Zemits : Kara = vinetajs : Kada Kara : Kam leetot, atkal tadas vardus ! Tapat jau nu veen pastrādās ar baronu Kungi, Kā citi cilvecēni – un, lai jau nu ar, lai – ! Gan sakārsnējas tirsniņas reiz remdesees un viss kūs pēc tam . . . Kad es tev saku !

Mazupeeks : Labi : ta – hahaha ! Tici jel reiz, Kā leetas svars ir [illegible] Domāt nospeetnāks, ne Kā tu domā . . . Tad jaunais barons, Kurš = līdz ģim no pukēm akmeņeem veen runājas, met ne tik trīs = stū = raiņus = vardus, tiec tik sašķetinātas līdzības, Kā par tam pār = domājot vaj ja = apemulst . . . Nu, tie trīs stūraiņi vajag akmeņus

Zemits : Trīs = stūraiņi = vardi, sašķetinātas līdzības – na ! Kas tad tie tādi par Kukaiņeem ! : grozot, skatot, kaķu = zeķes un sakņes

Mazupeeks : Ja, ja ! Ta ģerot pat, atkal liq viņa runa pārāk savāda un da = žad = dažāda ! Kā viņu visu atšķetināt man ne = eespējams . . . Tik runas = beigumu veen man skaidri prātā . . . Mazupeeks ! "Tie = ca jaunais barons : – „Kad veenā traukā, šacīsim, mucā, jau dzejavi šķiķerumi eerūmējees, eepildījees : . . un Kad nu Kaši aps mucu, alaž šautās, sprauģas : – tiec gaiš un skaidri, Kas tur par galu var pēc dzīnākt ! : " AK, ceenigs barona lielskungs ! teicu es : – tad var atšautees, mucai spundē valá ! – „Schafskopf ! tik spundē veen – " runāja jaunais barons stingri, „tas tāds mazs leetas : – man šķiet, Kā visa „muca" diez aizsperstees gaisá – ! " Un tādu atkal teica viņš : – „Mazupeeks ! te dzīve tik savādas, tur at = kal it ne gaidītas leetas notiekam — bet Kad par mums Kāds ne = gaidītas ziņas : vaj lūdzi un paliksi man, mans uzticamais, la = bais Kalps, tā Kā ar veenu – ? "

Zemits : (pee sevis) Tie abi, pirāt labi : – gan seenām grābstītees ! . . .

Mazupeeks : Barona Kungs ! teicu es : lai jā ect man cauri uguni, vaj ūdeni : Kur būsiet jūs, tur būšu es – jums lūpeņu klāt, Kā dažreiz ! Un nu man barona Kungs uz plecu sistoties teica : „Famoser Kerl ! bai Gatt ! famoser Kerl – ! Un nu es atkal – soli ! saļus – dzīvu saļus – ! Zemit ! Kur skreesim ? uz to, jeb uz otru pusi ? "

(Mazupeeks, Zemits aiz ect cauri aizkaru durvim pa labo roku)

2. skats.

Tikums, Volfgangs barons fon Ahlhauzens.

Volfgangs: (aiziet skatidamees nāk caur otrām durvīm pa kreisi vēlu, laso —) Lāzīte — zāzīte!" „upuns = greks" un atkal „upuns = greks!" „slepkavība — „pasaule = slepkavība —" Donnerwetter noch mal eins! (metas atzīmi uz galda) Kas par traku, tas par traks! Labāk tādu lietas vairāk nelasīšu vis, citādi es iekrāsu meers beigās beidzot un balles vēlēs: ja es nāku kādu necilvēku caur logu, jēl citādi kā cekšā: — oder, aber ja nezeet „sarkano gaili" pa jumtu, aug pastaigāt — brrrrr!! Aber Kaut nu vis to te breesmu-zīņa notērēt manam Vīcibaldi, par acu un par ausīm plāksteris! Vīcibalds palīk ēzeļa no ēzeļa, un visādu zīņā, neredzīgāk... nedzirdīgāk, jā! Aber, ach! kā es zaicij manam Vīcibaldi... (meklē ūkti) Labāka! viņš jau sen, sen! manis vairākam nav! Viņš ir to Zeltzereeša: — to es neēkam Vīcibaldi!... Es saucu viņu par pārvaldnieku pili, un valsti... aber viņš nāk un jautā ar par: — Bauern-baron... par Bauernbruder, jā! Un nu, vai to zemnieku pēc viņš, vai viņš pēc to zemnieku: jā! Kā nu ēēn, un kādu ēēn!... Ach! vecā Volfgang, barons fon Ahlhauzen, vai tēvi tāsi negoda lietu bij vajag pieaudzināt! Tēvu ēēna tīri vēsa leelkungu-familij locekļam! Manim kā Kauns no citu leelkungu... un kā bail eekšā musu Athen-zāle ēēt... Vīcibalds pēc —! (skaitās ar dūrēna durvīm, ceraugā Tikumu) Tikums! nāc, Tikums, ko tu tur stāvi? Kā tēvs va-jag? kā tu te gaida, ko —?

Tikums: Ceenīgs barona Kungs! es gaidu uz musu barona Kunga pavēlēm —

Volfgangs: (sit kājas pret grīdu) Gūnī nelabais! kas par „musu barona Kungs"?! Es varu manim ēēdējus, to ēēdējas —!! to varu: — musu barons!" manim vai trakus padarīs... ja! saprati? tu to —!

Tikums: Ļeliņ barona Kungs! bet tā jau Vīcibalds barona Kunga ... pēreti...

... pēreti: — ... es vēl reiz ... ēēs! Ēēnu barona ... vētter noch mal eins! ... ēz ko viņi var ko, ko — ... vīneem kādu leeli mau- ... du leela, kādu slaven ... llaha! Ne kur, un ne ... kš to pēdīgo gadu, ... tuš: — grib skrēen vai ... reen — lika pagaidīt... ... leelu varu un godu un ... uz „Athen — "(rāda ... atlabam skaņu no- ... as to bij? Kur to bij? ... an, kā novērtēšan, kas?! ... rībeenu, ēēmēeenu ne- ... ēsi? ... nu... (ūzvārdsmeešanos ... ē, Kas — ?! (pēeseris) Ak ... sās) Es kā Sandzam pulk- ... meš, aber Kas un Kur viņi ... ošanu, Volfgangs izbijies atrau- ... s Kaut, ka jau — ... ?! Es skatīt skaidri sadzird ... un tu var un drīkst man pasacīt, kā tas tā iesāk, ka —!! (klausās)

Tikums: Lustīgi, ceenīgo barona Kungs! viņi jau tīkai glazes sakrāvi- nā kopā, viņi jau — (smeešanās atskan uz sēnēm-zāles)

2. skats:

Tikums, Volfgangs barons fon Ahlhauzens.

Veenu barona Kungs, kam leelu vārtu un gōdu un mantu: — kam tik daudz, tik daudz Athen (vārtu vīkena durvīm, kurā ecēja, paklabam skaņu smeešanos:)

Volfgangs: (aiziet skatīdamies pa logu —) Lā[ča] „ugunī = gre[ž] „Dzimtenē tā par traku, t[ā] sīšu vis[u] cit[u] les' veen: ja ne[s] eekšā: — ved[ī] ša pastaiga [ir] zirga nodere[ja] pļāksteris! [Ā] zinā, nerēķi[nā] cij[ā] manam [ir] sen, sen! ma[n] to ne[vaj]ag pili, un valsts[vī] ern = baron ... neeks pee viņ[a], Radīs Veen! ... vai tev tāti nega[dā] ca leelkung = ja[u] citu leelkung[u] eējam ... Viņš (Tikumu) Tikum[am] jaj[ā] ka tu te g[ā]

Tikums: Ceenīgs baron[s] pavelēm —

Volfgangs: (sit kājas pa[r] barona Kungs[u] to varīs: — musu barons! manem vaj traku padarīs ... ja! saprati tu to —!

Volfg. (aiziet skat) stūrīti pa Kīna, pa Kīna pa stū- rīti — jā dzenās un eeks[ā] Zem Zeņ pa Slutenāja[m] un atkal Slutenāja[m], ko tur lasīt —! (met aizi ar gal) stārpus un pārpus labak kāts par lēt un ja- vej un šaus pilī: Ak, ach ach! neca Volfg baron fon Ahl- h. ka tev šenāk gluži ēst klājas, ne ka nu — ēkšķ[ī] Tēls Dāņiskā, bij tik lab un paklausīg Tēls, aber pa- šaus ārpus Rēzekšņu nav viņš vairs — nemāk, kā mu- viņa nu bērns — gluži, tēlo nu visu domas cilā[j]

Tikums: Ļeliņgo barona Kungs! bet ka jau Vīnibalva barona Kungs vīrs sauc! un viņš tam nav ne- mar[ī] pretī ...

un pretī: — [ar]laun[ā] ja es vel reiz [ne]kaunēda- argees! Veenu barona ervetter noch maleins !! Ler Ko viņi var Ko, Ko — ! Vaj vineem Kaķu leeli mau- Kaķu leela, Kaķu slaven — !! Slahaha! Ne kur, un ne eeks to pretīgo gaļu, rlētuž: — grib skreen vaj veen — liks pagaidīt... un leelu vārtu un gōdu un tauz „Athen — „Cāda patlaban skaņu no- Kas to bij? Kur to bij? eešanu, Ka no šmeešanu, Kas? ču rīteenu, šmeeneenu ne = ls esi? esmu ... (Durvīs smeešanos bij, Kas — ?! (pee sevis) ak Ķ eanās) Es ka tauzam pulk- Kanej, aber Kas un Kur viņi šmeešanu, Volfgangs izlējies atrau- cta skaņa, ka jau — ... Es pats tik skaitīs tautīs un tik vēr un drīkst man pasacīt, ka las ka ne esam, ka — !! (klausās)

Tikums: Ļaudis, ceenīgo barona Kungs! viņi jau tik glazes šaškandī- na kopā, viņi jau — (šmeešanās atskan no šenču = zāles)

2. skats:

Tiekums: Ţeliģo barona Kungs: bet ka jau Vimbalda barona Kungs
viss tauc: un viņš tam nav ne maz pretī...

Volfgangs: Nav pretī!:! Aber es ir tam pretī: — ~~pretim~~
brecmig, pretī —! Un sargees! ja es vel reiz ~~to tā nosaukšu~~ tā
~~te to nosaukšu~~ sadzirdēšu — sargees! Veenu barona
leelskungu es at jisu:! Donnerwetter noch mal ein
Kartau to Zeltēzereeci Kalnu ir:! Uz ko viņi var Ko, Ko —
eebildēt! Ţij vinibildēs — ja!... Vaj vineem Kalnu leeli mas-
ta: vaj Kalnu gods —! Vaj viņi ir Kalnu leela, Kalnu slaven
un apbrinojam darbi patariņš:! Slaba ka! Ne kur, un ne
ko! ne neekam un ne kas! Aber eekš to preţigo gaisu,
ir viņa: — tik unputuš un unplētuš: — grib skleen vaj
gaisam aukšā! aber ne tika veen — lika pagaidit...
ja! Veenu barona Kungs! Kam leelu vardu un godu un
mantu: — Kam tik dauz, tik dauz „Athen — „Cēsa
uz Vienu durvim, kur eekšā dzird pottlabam skaņu no-
smeešanos) Tiekums!! Tiekums!! Kas to bij: Kur to bij:
Kas to bij par leelu, garu Ka noribešanu, Ka novīntešanu, kas!

Tiekums: Ceenigo barona Kungs: es ne Kalnu ţibeenu, ţimteenu ne =
dzirdeju, es —

Volfgangs: Ko, nedzirdej: vaj tad tu Kurls esi:

Tiekums: Ak, barona Kungs: Kurls ne esmu... (Dzird smeešanos
un glāzu saskandinašanu)

Volfgangs: Ha, Tiekum! na, Kas to nu lij, Kas —:! (pieceļas) Ak
tam tik brīnumaini trokšņa —! (klausās) Tā Ka dauzam pulk-
steni, ne! zvanulis, gribēja sacīt, noskanēt, aber Kas un Kur viņi
skanēj, Kas —:! (Dzird glāzu saskandinašanu, Volfgangs izlijes atrau-
jas)

Tiekums: Barona Kungs: ka jau nav ne Kalna slikta skana, ka jau —

Volfgangs: Kas, Ko tu tak:! ne esam ne Ko slikta —:! Es pats tik skaisti dzied
un tu var un drīkst man pasacīt, Ka tas ta ne esam, ka —!! (klausās)

Tiekums: Ludzami, ceenigo barona Kungs: viņi jau Tiekai glazes saskandi-
na Kopā, viņi jau — (smeešanās atskan no sēņu-zāles)

Tiekum [illegible]

Volfgangs: (aiziet s[illegible]
lasa —) „
„ugunī = g
„Donnerw
par brāku
šiņu viš c
leš veen: ja
eekšā: — oh
šā pastaig
ziņa nove
plākšteris
ziņā, neredz
cij: manam
sen, sen! m
to ne-mek
pilī, un vals
ern = baron ..
neeks pee viņ
Kalnu Veen!
vaj tev tāds ne
sa leelkung
cit un leelkun
ejam... Vīn
Tiekumu) Tiek
jaj: Ka tu te

Tiekums: Ceenigs ka
pavelēm —

Volfgangs: (sit kājas
barona Kungs .. to varēs manim neeksēt, to neeksēs =!!
to varēs: — musu barons! manim vaj Kalnu pārāris ... ja!
saprati! tu to —!

Veenu
Kam k
un ne
Tauz
(Kas no
eekšā
skaņu

pareizam citat, Kad
~~nekā~~ pareizam —!
~~Tiekums~~

Pārreiz
Lai nu ar (Tiekums — ka = eek
aber Vī. vēnumēr
ar to zaunieki, ~~aber~~ (Ka
nur
par Tauz, tas par Tauz
tur ne ko labi neizņāks
Skaņiņ Kauš no citu ~~balss~~
Kamiņ baron leelskungs
un pārnāks Kaut = bal
musu „Athen = „Cēsis = e
jam, vīnibaldi iš = tures
nās pēc. — tch veca'le
f. Ahch! vaj tad nu negrib
jau vēj pee Kārtot —!—

Valfgangs: Aber nu! Tikums, nu —!! (vāda uz Vibena durvīm)
Tikums: Nu viņi visi atkal smej: gārdī smej, barona Kungs —!
Valfgangs: Smej —!! Tikum! vaj Tu apreibis, jeb gluzam pee=dzēries?! Kas tur var smiet, kur it ne vienu cilvēku nav?!
Tikums: Ir jau, barona Kungs! ir —
Valfgangs: (pee sevis) To vecīti dulli palika, vēl aiz pagluzam, ār=prātīgi! Viņš domā un runā no dauz lielām, ka no cilvēkiem... (uz Tikumu) Aiz, tak Tu man vaj senāk, ar kādu reiz tādu tukšņa bij dzīvam eekš to Athensaal?! Kas —
Tikums: Nē, barona Kungs! ne Kas!
Valfgangs: Nē! ne Kas!! aiz ka tad mutuļo ta — !!
Tikums: (nopūšas, eeklepojas) Hu —! nu jau tur ir musu — (nobīstas, eeklepojas)
Valfgangs: Kas, musu —!!
Tikums: Musu, musu — valsts=deputacija —! jā, ta jau es, barona Kungs! gribēju sacīt —
Valfgangs: Deputacij! Ko par deputacij?! Tu, Tikum, sodien esi tāds, ka iz trako nama pasprucis un stāvi nu šē: ka beedēklis, ka man ~~pats~~ spoki pree=kšā, vēl savam tādu runāšan — ja! Ej tulīn eekš to zāl un apskat vis labi, pastur noticīs, kur laikam kādu vaira=kam lielēt nokritis zemē... na, ej tulīnam!
Tikums: Barona Kungs! ne zemeet šauna, barona Kungs! es ne drīkstu ecet —
Valfgangs: (pee sevis) Uz to Tikumam ar baile, ne man veen. (uz Tiku=mu) Na, vecais, nāc! iesam abā —
Tikums: (stāj=šīkena durvīm preekšā) Ne, ne! barona Kungs! to tik ne —! Tagad nav tur ne veenam brīv ee=ecet — ta jau man nosa=cīts, ļoti saciti —
Valfgangs: Nav brīv!! Lūdzu, nav mal vinš! nav brīv —!! Kā tiu to man var un drīkst pasacīt!! nav brīv ——!! (dzīvi zvanuļoja paskandinādams. Tikums paver šīkena durvis, paskatījies šņecu=zālē, tāda zāles=durvis pa labi valā; pee seenām redz šņecu=zālē, daudz nogāzes, vidū leelu galdu, uz galda vīna=pudeles, glazes apē galdu krēsli. — Iz zāles nāk Vinikalds, Ludmilla, Vinits pee teem nāk, pa diveem reizā deputacijas=locekļi, kurus starpā Lejiceems, Ozols

Zeltiņš redzami. Valfgangs ļoti pār=traukts, at=krīt lenkreslā. Vinikalds, Ludmilla nostājas vairāk eepreekšā pa kreiso roku, depu=tacijas=locekļi nostājas pa labo roku, tad pret Vinikaldu un Ludmillu drīz pakalnēsameem —)

3. skats.

Valfgangs, Tikums, Vinikalds, Ludmilla, Vinits un deputacijas=locekļi. Vēlāk Paulina.

Deputacijas=l.: Palaidees veselā! musu ţeligā barona Kungā! palaidees veseli! musu barona Kungs! un veselā ari musu mazais jaunais Kungiņš!
Vinikalds: (reizā) Veseli! draugi paši ar, veseli!
Ludmilla:
Vinits: Veseli draugi — draugi veseli —!
Vinikalds: (reizā) Uz redzēšanos!
Ludmillā:
Vinits: Uz redzēšanos!
Vinikalds: Atā, ja! Lejiceem, Ozol, lūdzu, atgādinaat cik varēdami, zemkopi=bas=beedrības=locekļeem, ka mums ir tresdeen atkal sēde.
Lejiceems: To darīsim ar preeku, barona Kungs!
Ozols: Un cik eespēdami! (deputacijas=locekļi taisās aizeet caur vi=dējām durvīm pa labo roku)
Vinikalds: Ludzu, draugi! Lejiceem, Ozol! ņemaat sev celiņu, aizejat caur vi=dējām dzīvoklī, caur tām te durvīm! (dzīva uz pirmajām durvīm pa lab. r.)
Deputacijas=l.: Palīdzi, barona Kungs! palīdzi!
Vinikalds: Ak Dievs! manēji —
Deputacijas=l.: Ak Dievs! musu barona Kungs! Ak Dievs — (aizeet caur pirmajām durvīm pa labo roku
Vinikalds: Tikum! vakoņu šņecu=zāli — (Tikums aizeet c. otrām d. pa l. r.)
Vinits: (uz Valfgangu) Vec=tēv, vec=tēv! kapec nenāci pee mums?! kapēc ne nāci šņecu=zālē, ko?! Abēs tur dzeram vīnu, un dauz runājam, un, un smejam: tik dauz smejam! un tur bij tik jauki! Bet kapec tu, vec=tēv! ne maz ne runā? Un kapec tēv veens vaigs tāds sarkans, otrs tāds bāls, ko —?! Vaj tēv aukstā un karsti?! ja, vaj ja?! Nem mani sev klēpī, kā citreiz, ko veenadi — nu! bitte, lūdzu, ņem —!

Ludmilla: (uz Volfgangu) Tēt, vai tu jobrīd neesi vis gluži sprigs? (ceļ pie zvanuļu pavēlkamā pa labo roku, zvana)

Vincibalts: (uz Volfgangu) Tu iņskatīsies, ka savārdzis, ka sanicis no vaigu tēva? Ķeit vis labi uzcirst aps sirdi, dūšu ē ko — (Paulīna cenāk cauri pirmām durvīm pa labo roku)

Ludmilla: Nemeet, Paulīn! Vinči pie sevis, cita ar viņu darrā, jēb citur kur svaigā gaisā.—

Vinčs-: Esiņu, Paulīn! darrā: elsiņu pie zemenēm! un ņemsiņu ta: — es veenu sev — tu otru tēv! un ta veenadi, ja! vai ja?!

Paulīna: Nebrēsiņu, Vinčit! vai dārzniekā-tēvs ar mums te būs meerā — (Paulīna un Vinčs aiz, ceļ cauri pirmām durvīm pa labo roku)

Ludmilla: (uz Volfgangu) Labpērāt tēv ko smeķtu, lūdzu, kautkā palīdzēt —

Vincibalts: (ceļ Volfgangam roku uz plecu) Kapec tu ar mums nemaz ne runā tēt —?!

Ludmilla: (ļoti pazemīgi) Vai tēv kas sāpēs? bēdīgs tēv sāpēs, tēt — ?!

Volfgangs: (ļoti skarbi) Ko, tēt —?! Kas par — tēt?! Še ne kādu tēvs vairākam nav!! Šums-akmens „tēvi" ne sen, aizgāj tur ārā, prom! ... Un ja jums viņeem vel kas steidzams uz Rozaci: — un, tad steidzaties, ja steidzaties, ar jus tur ārā prom! —

Ludmilla: (uz Vincibaltu) Tēvs vel ne kad tik sadīdzis, tik noskumis nav bijis ... man viņa žēl ...

Vincibalts: Lai, teešam! no mums ne lūdz tas pareizi darīt: tik ilgi senču-zālē kavējoties ..., un pēpulācija ar tur ņemt līdzi ... Bet ka tas notikās, ka mēs uz musu dzīvokļa tur gājam?

Ludmilla: Lējcemēs mums pastāstīja, ko un to no musu senčeem, ko vel ne kad ne bijam dzirdējš, un pastāvēja vel uz to: — ka, ari tava laiķā, gudrā tēva-tēva Kreisā aus —

Vincibalts: Ja, ja! ak, ja: — ~~tad pēlētāka un garāka par Klibo bijusi~~ ... un nu mēs gājam —

Ludmilla: Senču-zālē viņa nogrimi redzēt, un —

Vincibalts: Tur palikam tur labus brīžus, sarunājoties ari par to un to valsts-lietā ... (ceļ pie Volfganga) Tēt —?!

Volfgangs: Kuš! meerā! Teicu jau, ka te nu jums ne kādu tēvs vairākam nav ... To te (ceļ tēv roku uz krūtīm) ir tēkai seenu veca virsā — kai nupat stāvēj, ka pee bezdibenu mala ... ja ... un kam ir nupat jusam: — tadu jūsam, ka viņam te te (ceļ roku uz galvas virsū) dauz ... dauz! Kājam butu pāri gāja ... Un kas tālāk nu, ka apreibā un apmulsā — Ka ūdi vairākam ne zin, vai to te istabe ... vai to te Breslā, kur viņš dzēd .... viņam pasam kleši vairākam ir! ach, ach! neca Volfgang von Ahelhausen! vai tēv lij vajag tadu lietas pee dzīvoņa?!

4. skats.

Bijušee. Irmgarde, velak Zemits, Vinčs.

Irmgarde: (cenāk, lenceem soleem, cauri otrām durvīm pa Kreiso roku, ostās; pie sevis) Uuf — uuf! kadu te savārstu gais?! (ostās) Oz, ka pee lauku un dārzu un pļavas un mežs —! Te nav ne ko vairs ne musu citu istabam, istabam — „parfüm." (ostās) Uuf —! Ka te kadu sveša cilvēka-buķetu ceķšā bija ... oder aber kadu zemnieku-cauri gaja — kahaha! Šnipfell-kahaha! Tā tak ne maz un ne par ko ne var biķi notikt — nein!! Es pate tik tā tadu sauc, (velk pee zvanuļu pavēlkamā pa Kreiso roku) un to ir mans lēla, ~~tēla~~ — šaļļus ... Es dauz reiz labi, kai ne maz un ne kur nav ~~bijis~~ — nervi! man dauz pa galvu nervi ... tas ir to nelaimi! ... (Zemits cenāk cauri otrām durvīm pa Kreiso roku) Zemit! Tu zini, kur šāvē to pudeli, to „Karmeliter-geist" pudeli, un zini, ari to sprice —?

Zemits: Lai, ķeliģa barona Kuntze! zinu —

Irmgarde: Tēv bij vajag to te istabā: un log un durvis un vis to istabeeši te ar „Karmeliter-geist" nosprice — tulīnam! (Zemits taisās aizeet) Nē, ne, ne! to „Karmeliter-geist" taceiz ne — Zemit! ņem labāk am, tu zini: to, to — ~~Briedera~~ Konferenzluft" — (Zemits taisās aizeet) Nē, ne, ne —! Zemit! paliķ nel še! Klausās tak! ņem labāk, tu zini, to „Pačuli" pudeli, jā! tas ir to visu labāk am, preķš istabā nosprice šan — ja, na! nokavējās, ka tu vel kavējās —?! (Zemits, aizeet cauri otrām durvīm pa Kreiso roku. Irmgarde ceļ pie galda kur Volfgangs un Ludmilla sēž, Vinčs stāv.) Nun, unt —! jūs viss brīdi pļuzam klus un meriņ! Vai ā ne ko jaunu ne ir notikā, ne —? Neko, kas

Volfgangs: ~~Lom~~ Kaŗa, duglas z
Bīvim = Kaŗa - ~~ī~~muķu Vīni
Lomjam! vajtu pee prata?
Cuk uz to zēni?!

Irmgard. Ludmilla man pasaci,
Volf: Ludmilla - ~~ī~~ es uz
pēc viņu pata -

Irmg. Vīnibalvu dīnai uz
leela pēc to runaj,
~~[illegible]~~
mes uz - brauktaves,
Vīns pats ar laiku uz
Kalēsat, kur tik ilgi dzīvo,
Lauka darbeem

Volfs: Ūnkas Irmgard – tagad ir, vai Vinibalds pec mums – un Ivecks un vesels –; Vinibalds bet necilvecīgos, bezveseros ēdus, ēdus – apstrādā, ka lauva, vilks —

Irmgard: Ne neeku: – no vins kūs –! Ahsu Vels, – ach Gatt, ja ... vins virto atš Vilk=Kara – nokauts, ja kad tu ist to grib ēnat

Volfs: Irmgard ar, tu es lo= ven ūz prata, ar tu gluznam ūz kadu no sapra= šan ...

patiek jaunam kundzun
pasaule, apskatiekee, —
Apsīti-: Ja nu, bet Lekaunin̦š
tauc to par bresmam,
Lekums-(paklusu) Abnamboro
nam viņa meesiņa
rietu, skranku pilnu...
bet man jau nav par to briv
rumat...
Lellins (savrup) Vecais laikam
maz bet ecreibis-..
Lekums: Abam karsna Rumpi
gan, ar laiku pat-uz
Stāsti-... vina vecee
ari ne ka no tā nezin —
— Labi nu gan, ka jes-
vr ka ne ka lagaitees

Tikums: Paldies tak paldies Dzelzs-
sam Dievam ka esmu at-
kal tevja, Jūsmiņa: pal-
dies —! (cnesk Zelt. Vēst. 1900. 17)
~~Kalsis~~ Brīnišķīgs ~~jūs~~ ka brīnišķīgs jūs — atkal
varēsit, tik, kad jūs ~~L~~ Dzimta
tur ko mēs, ne gaus redzēsim
ko pasūtīsim —
Zeltiņš: Bij jau pan pan ilgs ilgais
Kāzu = celojums —
Tikums: Kāzu = celojums —
hmm! ja tas
sneedzās tuvu kā ~~tas~~
patiesi, bet ~~perspektīvs~~ Kaut
jāēc — ~~ak~~ brīnumu = vecīt.
Vitauts: (uz Aspazi) Nu paklau-
dies ka ~~redzēsim~~ mels;
Barona k. = celo patiesi
nauda, cilvēka vīram tas-

Bambuŗneeks: Bet ka tad tu Pa-
vuliņ, akurat astato lauku
ta skaiŗi gtmini?

Pavuliņš: Lūk, mani vecaki
ipsi
mani tā kā kalt ceka la
alazeņ ~~pee-ŗinet~~
pirmā mūža = dzeen uzlauzt
uz galvas uz priekša. Lai ter
dzīve vaj dzeŗamcik ~~ee~~ kūri,
grūti klātos, Deevs deŗi ne at

stās-nepasmietīs, jā tu
otram cilvekam nekūsi
nekā launa, nekā pēdi
darījis-, tad tev māte
vecenes-mutēs-lucinaja.
Bumbuorn. Tā, tā-!

Tikums:— tālā svešumā:
kur ari Lielā ezera ūdeņi
šķērsot jūsu nelaiž viņi...
Vitauts: Ja, Tikuniņ, jā!
Ta bij gan — tev taisnība! Bet nu no Kauņas
skaidrīgam vējiņam nevar
kūt nekas — viņi
visi uz mūžīgu nelabdarīgo
šanos — savas, vai Tu
zini kur —?!

Tikums: Nr 3,1
Vētanti - Lapas-Lnaržens.
Tik Es-ar tevi vairs-ne
vairs ne runāšu-!
Vēl Lai ne, ne-!
Vinkalts: -Skatees-
Skili 3.!

Lampart: (Rāda uz Vīni) Doktoriņš
ir viens pluzeņu svētcilvēks:
viņš ir nozēmē mudžēkļu tre-
leš un papīrs — tatu lielvīļ
kara = lauka noteikam — to
te viņš — ir veenu zemnieku
laikam un topāc ar viņu
no valsts valsts un zemnie-
kiem veen runā, ar tiem veen
grib kopā but — Volfgang! nuņ
nut — ?!

Volfs: Ja nu Volfg.! Ather to
veca Volfg. ir laicīgu pa
lamatu un tu tad (Ar vīnam
Pecam
Par Trunga vīrsu ... Dūmer,
wetter! nu Ka tad Ludmilla
pee nem Lvesu par Lavu vīrs = !! nost!!

Lampart: Ko ta tiņ! Viņ Krievu
ar maza Vinets-Kur cietu

talu prom, Jokums-braucēt kurpe un kurpam.

Volfs: Ķēvei vajag tā nevarēt pirms-kā tev komats-ka saplēsojās (rada uz Viesturi) tam tur viņi to auklu apsaskatīt. Ko—ši

ábra, kas dzila ja apdomá, ja aperuná, ne —!! (sezas) Ant, manu dels Vinibalt, ne esmu tevi sodien ne maz vel redzejusa un — vakar jau driz klat... Aber, dels! Kapec ne esmu tevi redzejusa kapec ne?!

Vinibalts: (buco Irmgardei roku) Atzibildini, mámuliņ! Tik šoreiz vel — un preekš šodienas tas ta vairs ne notiks...

Valfgangs: Ja, ja! perasā, paperasā savu pirmstirnuņsaņu, Radi viņ atkal cauru deenu ne bij redzam...

Irmgarde: Nun, un — Vinibalt! Kur tu bija! Ko Dandz padarij sodien! Nāc, sedēs man ik gluzam klatu un stasta tad — nun, un —?!

Vinibalts: No rita bijn inbraucis — valsts darisanās... Pusdeenas Dundas pavadīja valstsmanā pee Kasta apspreedumā... un, un peepusdeena patecēja ļoti ātri: — jo musu valsts —

Irmgarde: (ļoti, uztraukta) Deezgan! ļoti par Dandz un deezgan!... Cāti, uzcelsamees, pee sevis) Groza Gott! ouf šū groza Gott!!... Kas par breesmigu domas man nupat cauri sirst un galvu dzēs —!! Valfgang! Erbarimung, Valfgang! (maj Valfgangam, ak roku) man bus vaj ja nosmakt!! Nāc, nāc! lai es uz tevi (mani) citad —! ja, vaj tu zini!! manu apsapraņam draud pagalam eest —!!... (Valfgangs un Irmgarde nostājas savrupi)

Valfgangs: Na, nu! Ko tad nu bus —!! Irmgard! vaj tev ko paņemt, nelabais — aber tu tak kristitam cilvēks —!!

Irmgarde: Ko man sirds un dvesel dreb un trīc — (Zemits-zemāk cauri pirmam durvim pa kreiso roku, pusēli un spriči roka nerādams)

Valfgangs: Ko Ko tas tev, Irmgardchen! Ta vi —!!

Irmgarde: ak Ko breesmigs breesmigs —!...

Valfgangs: Aber ko Zemit jau tik nē — zāli pusdaliņ: — eenem tukšu un laku dandz! un tad tev paliks labak.

Irmgarde: Zemit —!!

Zemits: Ja, zeliņa barona Kuntze! vaj tukšu spricēt —!

Irmgarde: Ak, Kas par spriceņam!! Tev te ne ko, it ne neeku ne bus vajag tara! Ej prom! tukšam prom, pavisam prom!! (Zemits-aiz stūrīša cauri pirmam durvim pa kreiso roku)

Valfgangs: (pee sevis) Aber lai nu veens cilvēks ko nosprat, lai tiek no

manu veca Irmgard pa galvas... ja.

Irmgarde: (smagi elpodama) Valfgang! skaidi, nos Kasta laka... (uz Vinibaltu rādīdama) to — to... virs... kas tur ta taisna un lepna sedz ... und, und saka tad man... aber bez ne Kasu, at tureņam: — vaj viņ ir pateesa... musu Vinibalt... musu necaku dēls... oder aber veenu gluzam svešu cilvēks... Valfgang!! uz nāv un dzivib!... aber taisnibā saka man: — nun und —!!

Valfgangs: Irmgard! uz nāv un dzivibu: aber taisnibā saka man: — Kā tas ar tev nupat ir! runāsam, jēk mudzēsam, jēk — nun, und! Irmgard, ko —!!

Irmgarde: Ko ir manu dvesel kleepsam, vaidēsam!!... Apdoma jēl —! Und vaj tu vairs ne zini! Kad to tur (rāda uz Vinibaltu) virs viņ gadu pee mums pārnaca: Ka mes viņa ne maz nepazinam, to sveš viņš bij —

Valfgangs: Na nu! Aber uz bij Vinibalts ilgaku laiku dzēsēj — tad to leeta! un vairāk nu ka, ja!...

Irmgarde: Dandz... breesmig dandz ko vairāk nu —!! Ak Gott... ja... Musu Vinibalts... bij pee to „Beesmig Kaula“... ja „Beesmig Kaula“... tas gauzi bij breesmigs... Kaudzina — groza Gott!! musu dels —

Valfgangs: Kad tur tik Ka tad: Tukšu, pats nemes tiku pa galvu —

Irmgarde: Tika... noslaktet!! ja... Kad tu istenu to grib zināt!! Und, und... to tur virs (rāda uz Vinibaltu) un tad tu klēpī jau veenu gluzam svešu cilvēku, ja!...

Valfgangs: Irmgard! vaj tu bez prāta!!

Irmgarde: To virs ir veenu zemnieku laikam... un kapec viņš ar veenu... no to: — valsts, valsts, valsts!... un zemniekam veen runā... ar teem veen gribā kapā but... Valfgang! nun und —!!?

Valfgangs: Ja, nu Valfgang, Valfgang! Aber to veca Valfgang ir gluzam Kā samaltā: — viņam ticis sodien, akurat tik pat laba un jauka: — Kā tad Daniela jājis cēlā lauvam bedrē... ja!... Un Kas lauvam bedrē ir: tas ne ko cits tik skaidri ne zin, Kā to, Kā viņš ir — lauvam bedrē... ja... Aber, aber —!! Donnerwetter noch mal eins!! Irmgard! vaj tad tu nevarej, pirms Kā „nelabo“ pats tev ar tadu traku domas apdarināj: — Kapec tu nevarej (rāda uz Vinibaltu) tam tur virs to, ausis radurez apskrāpēt!! Ko —!!

Irmgarde: Ausis — ! ausis — ?? ozoliņ Gatt! ja, ja, ja — !!

Valfgangs: Vinibaldam tak bij ~~veena~~ kreisa laba kāja lielaks par otru — labais

Irmgarde: Ka ja, ja!

Valfgangs: Aber nu nāc tuliņam! apskatīsim —

Irmgarde: Ka, Valfgangchen, ja! aber eesam ta lena, lenam: lai to vīrs ne reeku ne nomanīt — Valfgang! man baile: aben ausis kūs veenas lielas — ozoliņ Gatt! Valfgang! jaģ, jaģ! es ter ko vēl pasacīs — (Valfgangs un Irmgarde sarunājas klusi, runājas uz Vinibalda ausim)

Ludmilla: (uz Vinibaldu) Cik savādi tevs, mate uz mums atkal runģās —

Vinibalds: (uz Ludmillu) Ka, ja! met atkal tādus, tādus — „pastrozi-teenas" skatteenus...

Ludmilla: Tu pasi ta kā sagrunzi, novārgusi —

Vinibalds: Ka ja... nūs' neeee: — speķē sev laikam jaunas bēdas... veca lieta! Kam bēdu nav, tas vīnas ģatavo sev stelzēs meklē... veca lieta!... Kas vīnam gan atkl

Irmgarde: (aizgrabstās apskampj Valfgangu) Valfgangchen! ne veenam ausis —!! Gatt! ja Gatt! ja Druk!" (Ņem Valfgangu) Vinibaldu ir gan mutē pa- ņem Vinibaldu: Gatt! ja Gatt! ja Druk!"

Valfgangs: Deezgan, deezgan! lai nu palīk — ! Na, Irmgard! gratulieju uz to — ausim! ja... (pee sevis) Vinibalds esot pee pēķa [illegible] nosaucis... Donnerwetter! kas to seeveešam ar reizēm ne-eešanu jāpraša — !!

Vinibalds: (Valfgangam un Irmgardei turotiem) Kur jums tik peespēzs preeks? Kur tāda laime? vai kāda necerēta laba ziņa, laba —

Ludmilla: Tēt, māmiņ! mēs jēreeciņmeeš pēc jaunu lipsmiņu, bet teiceet mums ar preeku ceemeslu!

Irmgarde: Ceemesla? ja to — mums — mēs mūsāt pēc-runāj —

Valfgangs: Ka, Ludmiliņ! mēs tā pēc-runāj —

Irmgarde: Ka mēs akurāt ģotēn —

Valfgangs: Ka, ģotēn —

Irmgarde: Preeks, ķetrdesmit gadu —

Valfgangs: (pee sevis) Ko —? preeks ķetrdesmit gadu —!

Irmgarde: Veens otra pēc-mīļi rezējam! ja...

Valfgangs: (pee sevis) Hm! kas to seeveešam, ar ne-eešanu jāpraša —! Es domāj paglūzam uz citu lieta — ! ja...

Irmgarde: Nuu, ūnt! mann pašas Vinibald! es palīk pimatā tād — tād, ūnt =

gavarēt... ainhildiņ! un tāda tad man: kas-bij ar to valsts = nun, ūnt — !!

Vinibalds: Bet ja tik tev atkal ne reebjās =

Irmgarde: Nereebjās = ! na, ja! Vinit! tā tu tak gluži nu var saciet —

Vinibalds: Mūsu, vīrīcamee labee Zeltzereeši, nodomājuši ģogāt, manu atnākšanas deenu dzimtenē, zviņģi pavadīt, iņrīkodami Koncer = tu un dēju, tai pašā vietā, kur viņi aizpērn mani Ludmillu un mūs' māsu Vinīti, ar gavilēm sagaidīja, ar gavilēm pavadīja pee jūmis uz pili... Un mūsu valsts, šo vesti man pazinodama: ar mūs' vīsus pēar veeseem pee sev eelugšana, bij tovēen iepecta = ciņu atsūtījusi, ar kuru Kopā esot, it jauki, atri man patēcēja dzīves = stundas...

Irmgarde: Ta! ... Aber tu tak sacij, ka mēs ne-nāks, ne — ! ! ne-nāks —

Vinibalds: Nu, pasarg Dievs! Kad, tad ne! Kam būtu eespējams, tad laužu uzmanību: tik drīzu pazīņu, ne eeverotu stundi pee malas! Aber, ar Ludmillu soļojamees, būt laikā uz Koncertu un palikt viņu dēju.

Irmgarde: Hm! Koncertā un dēja un dēja un Koncertā: — Ta nu dzirdat veenam runājat, ta dar kādu „ceetungja" uraksttīt; aber es ne var sa = prast, vai to zemneekeem ne man vairs citu lahaks nav ko darīt: ka tik brēkāt un lēkāt un lēkāt un brēkāt! ja... Un ne sen jau veenu tāda sa-eešanu bij, kur tu un Ludmilla var = gojāt... aber kam nu atkal kūs vajag eet!

Ludmilla: Toreiz, māmuliņ! bij tikai bērnu-svētki — bet nu —

Vinibalds: Ka, nu sapulcesees visa valsts un ne vis tikai kāda lauzu dzīļa, ka viņreiz musu labdarības-biedrība sapulcejās izrīkodama bērnu svētkus...

Valfgangs: Ahz! labdarīb-biedrīb —! Aber kas nu visa to biedrīb tādu gan —

Vinibalds: — ja laiku, un it teicami; „to laiku zeeti."

Valfgangs: Ta !! „to laiku zeeti —! "Tomēr, lai un smuka nosaukums. Un tad nu ar, iņcejās te biedrīb un tur biedrīb, un šaite biedrīb un tāda biedrīb... un labdarīb biedrīb... Aber par visu laika biedrīb i = šķen pārtomājat, man jasmejās, ka jasmejās —! Donnerwetter! ko tādu cilvēk var veens otram labdarīt! Kam paša nav kā dauzīt, vai vīņ ne neeku ne ir ķeša! Tik musu kārta cilvēk var gan labdarīt, un ir jau deezgan labdarīņš, aber to teek dauzīt reiz — aizmirsts... ja. Na, aber, lai palīk — . Irmgard! Ko tad nu mes tagad

muscu valstam, uz to, to — ! ak, manis pēc: — Vuikalvs-svet-
Ru-šeena, Ruwwto zemneeks esam nodomaj svetīt... Dosim,
Ro dosim —!

Irmgarde: To visu lakaŗo un leelakam wērsis iz musu Rūts —

Wolfgangs: Dosim diwi wērsus — preeks, gaļu

Irmgarde: Labi! Dosim diwi. Ak, Wolfgangchen! mums ir ari tik
dauds nozaweti cukkam-gaļa: — no citu un wel un aun-
aiz-citu gaļa — atdosim, waļstam, ari to; — lai ne kur wajag
ja-aperok, Ka weenreiz bij... Aber pēc gaļu-ēdeens kur ari wa-
jag — dun dun!

Wolfgangs: Dzerceens, Irmgardchen! nu, zinams! Dosim alu, ļņabu
un cik tik kur grib un wajadzigs — ja...

Irmgarde: Un preeks to seeweeļeem, kas alu, ļņabu ne dzer, dos es iz
mana pagrab — labda dims!

Wolfgangs: Dafs gūt! ~~Labi labu~~! Aber Kur gaļu-ēdeens nu wisad dzeregs
dubultspunkts no tev
kur kur ari wajag —!

Irmgarde: Ak wizes! nu Ka tad! Likšu gaļu, tad un wel citu Rasa
maize cepet. Ak uns jau ar sen un wel no sen-sen-gadu tik
dauds miltu stāw: — nu war tikt no cepinati — ja...

Wuikalvs: Ak, Kalab tik leelus upurus — !!

Ludmilla: Kam gribeet jus tik dauds nopuletees — !!

Wolfgangs: Upurus — ! Ko tu sak, upurus — ! Wuikalv —

Irmgarde: Nopuletees — ! Ludmilla! tu sak: nopuletees! hahaha! mēs
pulejmees ik deenu, un wel dauds wairak, gauļak: — waj jus
to ais ne protoot, zineet! Waj to mums nav nopuleļaus!
Ka mums uz Wuikalvs griba: — ari sawu Karpa runat bus pa-
pa — Wolfgangchen! nun nu — ! Ka bus sak: runat pa —

Wolfgangs: Zeltzeriski — !

Irmgarde: Ja, pa: Zeltzeriski! To ļauzeem lakat: lai wiņeem esam
pilnig ūrticibā uz mums, Ka mes runa wiņeem walod... Aber
Wuikalv! Wuikt, manu Wels: mes grib un war un eeskej dauds Ko
darit uz tawu wēleļaus: aber tali, apsoli nu, Ka tu grib ari
darit Ko preeks mums! ja, waj ja — !

Wuikalvs: Nu, zinams, Ka: ja! Bet Kad tā dariļams lai buts —

Irmgarde: Ahes ļaudzam: palik majā! palik pee mums! Ahes ļaudzam,
ne eij... ļoreiz uz to Zeltzereeļeem deja!

Wolfgangs: Ne, ne eij —!!

Wuikalvs: Nu Kadel, Kadel, ne!

Ludmilla: Es ari nesaprotu —

Irmgarde: Ludmilla, Mēlli! manu berns, tu ne war, waj ne grib manu
wārdu zaprast... aber, Kad wis par wela buts... tad gan — breesmig sa-
protams, ja...

Ludmilla: Par welu! Kas tad buts par welu —!

Wuikalvs: (uz Ludmillu) AK, Kas lai iz-zin, Ko māte mums dod atkal mi-
neet... (uz Irmgardi) Un tu tik skumiga, tik uz budeneta! Teic
gaiš un skaidri sawu raizu eemeslu, warbut Ka lidzet zinaļu.

Ludmilla: Ļa runā, iz-runajees! tad dauds ļaudzu —

Irmgarde: Sirds man ik deenas wairak sāka: — Ka to Zeltzereeļu
ļaudi un laiļena inturesan peret jums: — ir tik dauds iz-radušam,
un bleģi, wiltīgi ween... ne Ko citu wairakam, ja!...

Wuikalvs: Musu Zeltzereeši wiltineeki, blēži! Ahāt! ne ņem ļaudis:
tu ne kūt nepazisti musu ļauzu raksturu: — tas nodod dauds reiz,
~~diwreiz~~! par paraugu —!

Wolfgangs: (pee sevis) Donnerwetter —!

Ludmilla: (uz Irmgardi) Nāc mums reiz līdz, nāc pate musu ļauzu widū:
parleecinies no wiņu uzwedeenas, no wiņu darbošanās ~~kara~~ zi-
ņā un runā tad —!

Wuikalvs: Ļa, nāc —! Un tad tu, mānin! runasi dauds citadaki ne Ka nu —
Un tu, tēt! nāc tu ar — Zeltzereeši ļipmosees, preecadees no
sirds par musu wisu klaklušanu —

Wolfgangs: Ļa, ja! preecadees — hm! ļipmosees —

Irmgarde: Waren ļipmosees! Kamer... uz reiz tee... tewi — !!

Wuikalvs: — Tee tewi — ! tu domā: mani! nu, mani — ?!

Irmgarde: ~~Waj waj nositīs! waj:: odewabar nošāwis!~~ padarit —
saukstu....

Wuikalvs:
Ludmilla: (reizā) Zimmer Gewerkstwerdter —!!
Mein Gott —!!

Vīnkalvs: Māt! Ko tu runā — ?!
Irmgarde: Ja ja! Ko viņi jaunāris —!
Valfgangs: Irmgarchen —!
Vīnkalvs: (uz Irmgardi) Vaj tu bez prokla —?
Ludmilla: Vīnīt, ka tu ta — ! apmeerinoss jēl! Mātei ūaripas nerves —
Vīnkalvs: Ja nu, nerves — ar veen nāk kas traks — ! Mani ~~nosēdinot~~ ~~vai nozagt~~ aukstu ... un Veltezereesi !! (smiej gardi, gari) Pareģo, māt, ka rīt bus — jaunā = veena, to vīzāk ticesu: - bet muzu = veen ne to, ka — hahaha! Veltezereesi! no Rucem es bez jaukšanās zin un ticu: Ka viņi visi, visi! Kad mums reiz breesmas draudēs, ne Ko netaupīsim: - sav dzīvību nezaudēsam, tāpēc slātos prasi bet nevis, ka tee mums jēl kas — (pee sevis) Nāst, murgu = murgs! grēks tevi galvā zemē: grēks tevi uz runāt — nāst! — Tik to vel luksu, māt! pasaki man: Ka celās tavās smadzenēs — pār musu jaunceem — tik tumsi, greizi vīļi? ...
Irmgarde: Tu prasa, Vīnkalvs, ka mazu berns ... ~~Kopkavīl~~ (notiek ņe: sleģ = ~~Kaķis~~ Laupums uzdzīvo tur — no ~~Kopkavīl~~ Slav, ar veenu kas, celtumģi ieraksti —
Vīnkalvs: Ja, nu! ņe un tur kas sadzīvots, aviņās ieraksti — nu, kas un plaša pasaulīte ne var notikt ... Bet musu pilī, musu valsti, no kadām sliktām lupsonam — (nejausmas ?!
Valfgangs: Ja ? ne jausmas ?! Aber Ko tad mums viņteen visleelako vīļ labako Salmeem = Kaķa notiņ — Kas ?!
Vīnkalvs: Salmu = Kaķīte ? un vaj mums veena mazak vaj vairak, tur nav Ko runāt! Mu kur Vīnkstelite ne var celtees ... un tik daus laiks — tur nav Ko runāt!
Valfgangs: Mūsu, alejā visglīzako, viskupļako ozoli iekapāt ... dau = dzam veetu iekopāt —
Vīnkalvs: Kāda neleeša, celgājeja Varbi ...
Valfgangs: Neilga atpakaļ musu vislabako, gudrako „jaktī" sunīt nonīra — ne, ja! nospraģ prieku sacīt! nuspraģ cauri šaģi = teģan ... Na, ja! vaj to ari ne Kas nav, ne —?!
Vīnkalvs: Leinans, Ka ne —! Lopiņš ieriģ Ko damaitajušos un — beidzās: vaj labāk tur Kads cilvēks — vainiģs —?
Valfgangs: Donnerwetter! Ter jau ne Kas ne kas slikta, ne kas vainiģ! Aber vaj to ari ne Kas vaina? Ka musu: visu ģargaram un visu smukāk = sirmakam Karite = ziņģi, bez jau greznum paliekuš, Ko —?! Ka viņam ne sen Kas necilveks —: - to, astem = dar un to sarem = saro jaglužam nocirpeis nost — ja ... nost! Na, vaj to ari ne Kas nav, Vīnkalvs, ne —?!
Vīnkalvs: No valsts ne veens cilveks ne nāc pilī, uz Kaveem nedar = beem ... tee tepat izdarīti ... Varbut — (eekleģas jās —)
Valfgangs: Kas jau varbut —? Ko, varbut —?! Tu Doma laikam, atkal un to veena cilvēk —
Vīnkalvs: Ne esmu vel it ne Kadu mineģis —
Valfgangs: Aber tu — un tapat jus visi: - jūs veenu eenīdeet! Ko Kas = man labs un uzticam, jeb Kuru meklā, to jaģu ir jums Ka skabarga acis ... Ka — ach! Ko tur lai cilvēk saka! ...
Irmgarde: Valfgangchen! Kadu tu nu atkal, atkal — pūfgrozīt! jaunā = liks šlims! Valfgangchen —
Valfgangs: Ach, Ko ! es šlims, Irmgard! Beidz tik nu ģast par ser un ne par mana ... (savelģas uz Irmgardi) Vīs ir un galeek velti: vīs runoģam un to Vīnkalvs beedēģam! Veltezereesi ir mu = su vecako berns; Ka ee = ēdīnas, vaj gluzam oso = buruš ... Ka viņš teem veen, teem veen un ne maz vairs mums šaus vecakam ne klausa ... Aber es tik nu meeriģ, Irmgardchen! Aber ar Harald ees tai, tai — baiļu = svetku = teenā, tapat, Ko jau citureiz nosakot: klusam noluboš, Ko Vīnkalvs pee rennieekeem šaro ... un nesisim der tuksu zieģu pilī, ja: (šņirģā skaļu ieklieģšanos, uguns = leesmas, atspīdoja — pi = lī ugunī = prieks)

Vīnkalvs: Ģimm —!! nu kas tak traki —!! (skreen pee loga)
Ludmilla: Vīnkalvs! Jupiter Rimt —! vaj Dieviņ, Kur Vīnīts —?!
Irmgarde: Gvoztur Gott! ar Vīņ gvoztur Gott —!!
Valfgangs: Fūūr! ugunī: — ~~ar laiku reedī~~ ja ...
Vīnkalvs: Apmeerinoties —! tikai šķunis veg — (Irmgarde iezīģas)
Valfgangs: Donnerwetter! tikai — šķunis ?! (Vīnkalvs aiziet, ātri caur priekšnamu šurpu pa labo roku)

Irmgarte: Ludmilla — Abil l i —!! (novīkst)
Ludmilla: Ābāmiņ! vai māmiņ, Kas tev —!!
Volfgangs: Irmgart! ņem ūdeni, ņem ūdeni — (sneedz gļāzi ūdens)
Ludmilla: Kas veļā, ūdens par veļā —! zvani sulaiņeem! Suti pēc ārsta! Steidzees —
Volfgangs: (velk ~~sav~~ zvanuļu pavelkamos) Veenu nelaimi pēc, otra — lozē Gatt buzaspriem —!
Ludmilla: Bērņu vakas, deņiņus — (~~sūtīja~~ aiz Irmgardi) Ābāt! paņem nu atkal actiņas — ak! Kāds nelabums par-eetu —!! Ak Dievs, ak Dievs —!
Volfgangs: (uz Ludmillu) Es zvanīj, zvanu, aber ne veenu cilvēku Ludmilliņ ne nāk — (caur veenaru, otram un trešam durim pa skatījies, pee sevis) Un es pat nezin, kur arā teek: visa durvis — ~~ceturtā~~ ceturtā, ne ceturtā veen — ja...
Ludmilla: Tik grūts, ~~gars~~ gaŗš gibons —! las Dievs pasaŗg! Bet jātiek Rajas ne = paliek, aukstā — (teek Irmgardei Kāju = spilveniņu zem kājām)
Vīcits: (ee skreen caur jumaņa durvīm pa labo roku) Ābami, mami —!
Ludmilla: Kur tu tik ilgi bīji, Vīcīt —! vai tev kas kaiš —! ne, tev tak ne kas ne kaiš —!!
Vīcits: Nē, mami! bet vai tu zini, mami: ārā deg leesi, leesi ugunī! ārā vis tik gaiš, smuki kurās —! Bet spriec ūdeni —
Ludmilla: Ak tu mazais, auša —
Vīcits: Un tautu, tautu cilvēku vi ārā: un viņi ta eet un skreen veen un nes un lej ūdeni ugunī — pazīņam ari bij Spaniš rokā, ja...
Ludmilla: To, ta —!
Volfgangs: (glauž Irmgardei vaigus rokas) Irmgardchen! jeanodas nu atkal! Aber to bail un teri žēl —! Irmgardchen! ne ka... (uz Ludmillu) Ne veenu sulaiņ ne nāk, visi ārā prom; ees u pats pee vakter — (pee sevis) Ka es pirmak, onkulēs, ka ajemulsis bij — aber un es zin gan aram duris, ja... (ai, ee ee caur jumaņa durvīm pa kreiso roku)
Vīcits: (eet pee Irmgardes) Ābāmiņ! vai tu jau guli? paklausees —
Ludmilla: Kuš, Vīcīt, viņa slima —

Vīcits: Es tik to veen pasaciņu, ka ārā deg leesi ugunis deg.

5. skats.

Bijušee. Vīcibalts.

Vīcibalts: (eenāk Reigus caur pirmajām durvīm pa labo roku) Ludmilla, Abilli! Vīcīt, labi, ka tu te —
Ludmilla: Vīcibalt! ak, ka nu tas ta noticis —! vai ne drausmari ci = tām ekām ugunsbreesmas?
Vīcibalts: Ne, ne domāt! Un ugunsbiedi jau tuliņ pilnīgi izsita: tik desmiti un dzes-sardzīgi meesu, no visam pusēm saskre = jušee gaŗdis strazdā! Velkos ka māte — (ee sauc Irmgardi) Ludmillo! viņai gibons —!! Ka tas ta —!!
Ludmilla: Ko onkulēm —
Vīcibalts: Sauciņu tuliņ taksteri —
Ludmilla: Tevs ne sen, aiziaja —
Vīcibalts: (uz Irmgardi, kas ee eesamees) Māt! māmuliņ — Kurās
Vīcits: Papi! eesim ārā! eesim tur, kur ugunis tā smuki deg, papi —
Vīcibalts: Aceeā, Vīcīt —
Irmgarte: (atzīstama) Bļa 6 —!! zvo bin ich —! zvo —! ā — f —!
Vīcibalts — Ludmilla — weis wenn es daß —!
Ludmilla: Nu ka klajas —!
Irmgarte: Ļoti galvu sāp — gro Gott! ja, nu zinu gan — Vīcibalt! vai ais notekas! vis pagalam! pils, mantu, vis —!!
Vīcibalts: Aber tak pilī atradamees, māmuliņ —! Ne kas cits nav no = tekas, ka tikai vecais-šķūnis veen; ugunī ir jau tik tak ka nodzesta. Budu tu redzēji, ka mums laudis strādaja ap strazdu!
Ludmilla: Nabeidz ne ko par mantām, lecam: laut tik tu pats butu atkal spirgs.
Irmgarte: Aber to šķūni, vi tak, aizdedzinat —! Ka tad nu cita —
Vīcibalts: Ak, māmiņ! ne ko domāt no tam —! Kads vecmanigs pēpe = tajs bus laicam pee šī ugunī = greka vainigs —

Irmgarde: Ne Ka, ne Ka –! to laundar munns... Ka iz tam iz klatu...
Gvo Bar Gott! Kas vel pecak nenoteks!... (uz Ludmillu)
Sirde man to skikt kunt, kunt galvu sāp –
Ludmilla: Eesēsim tavās istabās, kur tev viss ērtaki, viss pa=eera=
dumam. Es tevi pavadīšu, tev palīdzēšu –
Vuicāts: Es ar pavadīšu, palīdzēšu –
Irmgarde: Paldies –!
Ludmilla: (uz Irmgardi) Atnetees laki drošs uz manu delnu –
Ka, Ka –! Esmu vesela, jauna stipra – Ka, Ka –! (aiz=
eet leni caur otrām durvīm pa kreiso roku, Vuicāts tam seko)
Vuicāts: (uz aizgajējam noskatidamees) Aj, aj, māt! man tevis žēl, ka tu
alažeis ko tumšu "nimi" (aiz=eet caur pirmām durvīm pa labo roku)

6. skats.

Volfgangs, vēlāk Leel=ovinš, Zemits.

Volfgangs: (ēnāk steigšus caur pirmām durvīm pa kreiso roku, bailīgi
atskatidamees) Pu f f f –!! pū u f f f !! cik man
karsta! Ka sviedra plūst, no leela skreešan – pu f f f !!
(klauka sev sviedrus) Deeva žēlastīb veen! Ka baile man nē no=
sveed uz veetas gar zemi: Ka nesagrabj man tuliņam to, to –
Oļovjoufrē!... ja! pū u f f f! Ka ne palīku uz to pašu veetu
pagalam... Irmgard! mans paša Irmgardīten! Atver viņu
pats slima... un vakter nav mājā... Irmgardīten laikam
aiznest no šo te istabu prom... Nē, Irmgardam nesaciš ne var=
dziņ no savu breesmu un nelaimi, nē!... Un Vuicātam –!!
Na, kas tūlīt tik pats, ka Kas tu Kašam Kaks, vai salma=
gabals savu izbail, sirds=sāp teikšu... Nē, sacīš ne pus mūžu...
nedrīkš ne neeku tam – Bauernbruder... Bāta Kārlaša
mājā –! (eet uz loga pusi) Nē, nē! ne ees viss labak –! Atpūs=
logā uz man varbūt glāvu: – veenu "Knaukš"! un es=pa=
galam... un kāj – pagalam: – lai sauc tad vai zemē un
(eet uz loga pusi) Nē ne ees viss labak pee
logs! Kas deķes Kopā – viss ir un paleek, paleek – simfonš –!!
Zēn, vai ja... pu f f f! (sēžas lēnkrēslā; Leelavīņš ēnāk caur
to leelais pirmām durvīm pa kreiso roku, brīžiņu klausās, eeklep=
vīrs nav jās, Volfgangs eeklausās) Ģimn, ģimn – nelabais –!!
man (uz lec no krēsla, eet ātri šurpu, turpu) Tu – tu!! Ka tu man no=
tuvu beedīnaš –!! pū u f f f! Es domāju, ka man jau atkal sleptavā klātu
– ja!... Vuns man pakaŗa – vai! ar tēvu tālāk laiks
Leel=ovinš: Barona Kungs! pieduvet, bet kur nu te slepkava ēnāk
Volfgangs: Ka, ja! Kas es ter saka –! Nupat jau pee to ugans=greks veeta:–
nāk man tādu leela teviņ... Taisna virsū klāt:– un viņam
lij lise, ja! lise –! Na, ja: Ko viņš gan citu domāj, Ka – lopš
Gott bruksanu –!! pū u f f f!
Leel=ovinš: Barona Kungs! neņemet launā: vai nebūsiet pārskatījuseeš –?
Volfgangs: Kas, Ko!! es pārskatīj!! Kas tur ko pārskatīt! Leel=ovīņ, tu paleik
tādu pāti, Ka Vuicāts! Tas ari ne Ka cita tik labi nezin, Ka to:–
Ka es pārskatīj, vai par daudz redzēj, dzirdēj: jēl ne neeku nezin –
ja... Aber jus veen iz to virs, Kas visa iz=zin un pareiza
izprot – ja, jus –! Donnerwetter –!!
Leel=ovinš: Aizbildinieet, barona Kungs! tādu pārmetumu neesmu pelnī=
jis –
Volfgangs: Ne, ja! ne, ne –! uz ter jau tēik skarba, dzīļa nedomāj, ne –! Es jau
zin un ticu, Ka tu man paliksi tāds un uz ticams: – manu paša
Volfgang – manu Krustdēls, ja... Aber, ja, Ka tu nu, Leel=ovīņ,
žurņa raksta? vai grīdzi man pasaka: Kas atkal jauna un slikta
notiek, kas –?!
Leelavīņš: Nāku, barona Kungs! apzumatos par citādeenas lauku=darbeem,
un cītām darīšanām, nāku –
Volfgangs: Kas par darbeem! Kādu darīšanām! Tagad ir to visu leelāko
un svarīgāko darbu to: – Ka kas vajag gādā un sargā, lai to tē mei=
suzdaļa (šāda uz galvu) paliek vēl kādu laiku turpat sēžam, Kur
tādu=māte viņu uz=ledinaš – uzmilīš, uz abu pleca... un lai
jaunāram ne=iedotas – na, ja!... cita visu jau un vairs uzsarga=
jam nav: – veena deen, aizrēcēs to, citādeen atkal to un aupat atkal
aizgāj to šķunīš – vējam! Donnerwetter –!

Leelodiņš: (pie sevis) Kas nu par Šūnušpelti, Kas—: tik leelu zvunu nav pie mums ne kad bijis— Ka ta... zvoņa nās.—

Valfgangs: Aber saka, Leelodiņ, Ka lai tu man ne ko vairs ne nostāsta, Ka senāk, par to un par to no teem Zeltezereeša — Kas? vai tu ne ko zavārs: — ne ko ta, ka — uz Kreisaru-puse ne nodzird, ne norēdz, ne noprot? — ne —?!

Leelodiņš: Nē, barona Rungs.

Valfgangs: Aber esi uzmanīgāk; nevajag jau ne maz Kādu leeli lieka: noder daudzreiz to visu mozākam, apleecinajums rūme; aber Kaut tik mums ātrāk bučiņ, Kādu gluzam jāiet notiekum... Abam leelkungs nedod man ne maz meera... un man pašam nav ari ne Kādu meers, Kamēr musu vecāko dēls ne ir vēl no to Zeltezereeša-draudzis gluzam, gluzam— Kurirt, ja!... Un tad, manu Leelodiņ! lūdzam, saka man: vai tev no Kauna Ka — nav Kauna Kas patlaban, ākurāt nu! prasīt, Kas—?!

Leelodiņš: To esmu jau dzirdējis, Ka reizām, vīri seeveeši, pabreecās kļaja lauka: — par Zeltezerpils Kungeem, par Zeltezereešeem un ša un ta vel, bet Ko tur—

Valfgangs: Laki, ļoti labi! tur var ko iznākt—! Lo tādu bezvainig zenu-seeveeti, just Ka mazu bērnu: — viņ doma ka un ta, iz-runā aber gluzam Ko atrad... un un tādu iz-run var vel Kā citād uzņemt, pārlikt... ja, un tad—

Leelodiņš: Ja, tad ir runātāji slavenāki gatavi—. Tikai—

Valfgangs: Aber mes, Ka gudra un laba cilvēk: mēs to seeveeši ampat, piegalā, ne Ka ļauna, slikta talāk nedarisim— Gatt bunzāj! ne... Abi ums vajag tik ceemeļ uz Kādu jaunu pieradījam— Kas ir to leeta!... Aber Ko tee seeveeši no mums pilskungeem runaj? Ko ļaun slikta, preiza, Kas—?!

Leelodiņš: Vairs skaidri ne atminos, bet ja barona Rungs pateesi velās, varu jau uzsereekšēenām—

Valfgangs: Viņa uzvaktēt, laba noklausīt! un sauktāt tad manu vārdā uz pils pee atbildīb par tādu viņam runāšan. Aber Kad viņ tev negrib brīvprātīg paklausa, na! tu var viņ ņemt ciet, ciet ciet un likt novest uz pili, ja!...

Leelodiņš: (pie sevis) Pāteesi! jāts uzdevums nāk man pavēreenam: — Pāulinas pēc... Lauz to tādu viņu varbūt ātrāk uz sa-vu pusi... (uz Valfgangu) Bet, lugstu, barona Rungs! par seenu, amoliņu mums tik pat ar Kad jaruna; es domaju Ka—

Valfgangs: Ja, ja! un ja! doma un tāra, Ka pēatī ein un prot, man galvu jau ta bedu-saiņu-domam pilu: — seen un amoliņu-domam ne ir tur it ne Kādu rume vairs, ne!... Varbūt, Ka ļaudis ritu Ko pasa-cīņ... Jo seen aber vairāk am ne Ko. (nelk pee zvanuļu pavelka-ma, Kurš pee pirmām durvim pa Kreiso roku)

Leelodiņš: Ar labu nakti, barona Rungs!

Valfgangs: (sneedz Leelodiņam roku) Ar labu nakti! manu labo, uz-ticamo— (Leelodiņš aiziet caur pirmām durvim pa Kreiso roku) Pu f f f!! ak, manu nervi, manu nervi:— Ka viņ Ka satrek-ti, ka zamaldz!... No guleša uzsonākt ātrāk ne eeku... Kas to cilvēkam ne ir jaizturet— ach! (Lēnāk seenāk caur pirmām durvim pa Kreiso roku) Sveces—!— (Lēnāk aiziet caur pirmām durvim pa Kreiso roku) Aber, aber—! to runāšan un pār-runāšan nupat ar Leel-odiņ, vai viņ bij laba un pareiza Valfgang— Valfgang?! Ne... ne bij viņ laba... ne bij—!! Aber kam es tādu lieku lika runāt?! Kur bij manu skaidra prāta un nosaprašan?! Ak es neleesa— neleesa!! Leelodiņ! ach! Kur tu palik?!..... Leelodiņ—!! Aber atņemt, Ko veen reiz pavelēts... ari ne Ka ne cēst vis:— tas tādu Ka apsmiekl, Ka apkaunā preekš-manām pašā... Un to Leelodiņ-šautr reiz tik ārā un ātrā... un to seeveeši ar veenam da-žu nobrucīņ un nobailīņ— na, ja! viņi visa jau no tādas gluzam ātrāk cilvēk, ne Ka mes vīreeši: viņa Ka augstāk skaidrāk un Ka— gaišāk par mums... ja! (Lēnāk eenes lūk-turos aizdedzinātas sveces, lūk uz galda un aiziet Ka eenācis caur pirmām durvim pa Kreiso roku) Ku, un es lūk vīri seeveeti-ņemt ciet... ciet ciet... viest uz pili pee atbildīb... a-ber nemaz uz skaidra nezinu, par Ko— un par Kādēc—!! Valfgang! Valfgang! Ko tu šodien! ach! Ko tu šodien leela sīvs-

Nu es gan taku nuce-redzu Ka es-mu pār-stāi-dzees!

ātrumā atkal pavārij!: To zeeveeņeem esot mūs pilskungus truska aprunāj... sacij Leelotiņš... Nu, to vi gan tādu neap= domāj, nepeeklājās ~~nevarbūt~~... aber it ne kādu leelu ļaunumu, tikšanu ne... ne! Aber... aber kad mes to stipru Rakša cilvēku, kas mes zēv par kunga saucam, turam: — ja, kad mes savu nevarbūt valā ņaujam — nenoskaitīgu Gott! tad vi viņi tautām rem tādi: — Ka ~~sataisa~~ pats, vai pieceŗtīgo veetu, aiz pleeku, no= ~~gibst... kas mes viņam par laba, Kreetna rokas=puiši esam= ja...~~ (eegrimst domās, nostājās sāņus)

Ja no biskar — ja!...

7 skats.

Volfgangs, Haralds.

Haralds: (nāk caur atvaŗu durvim pa labo roku, nes bisi uz pleeca, pee krūtim vāzas lauku=puķes (ar saknēm) peespraustas; veenu tādu tura viņš zem oksā; pee zepļa) Gan mazs mans ģis ļeenas ļaunākums: bet jauks! tiesam, zeļi jauks!! Apskatīšu viņu ari pee svecēs gais= mas! (ceļ pee galda) Zeltzerer=kakrostes=augs! Kas ter par dīvaiņ= jaukumu uzskatu! Bet Ka, un kur tu līdz šim slēpies, Ka ter vel nu, pirmo reiz, savās rokās turu?! (puķi apskatīdams) Dīzena, ģu= burzuburaiņa sakne; pasaiter prāvs augums, garums — mazas, smalkas, teraudzīmas lapeņas, kuras pa vidiņam un atkal pa vidiņam kopā — istaisa leelas lapas, savā —! Un zeeds! zeeds pats, kas tava galva, tavs ģimitis, atgādina savā farmā — liliju, kuŗa krāsa no ārpuses nespodrām sudrabam un no eekšpuses —

Volfgangs: (ceraugas Haraldu) Haralds! mans bāŗņ, Haralds —!

Haralds: (puķi rokā turēdams) Vultum oriam —! ~~nuff verso~~! Natus — o, i —! Kuļļ! citadi: Kritisim vakarā sodā; jo Zeltzerer pils Kungu ~~neapsar=~~ ~~kauslīs~~ kaun: — ter bus ļoti, Zeltzeriski runāt: jā, pats gan labi zini —

Volfgangs: Ak to — ļoti „Zeltzeriski" —! Un kas tur klāt par izņākumu vai ieņākumu —! Ģimi —! hm, ja... Aber, Ko tu nu tak, Haralds? par to, kas pee mums atkal notiek?! Abam sirds to gŗūta...

ļoti tevi gaidīju: gribēju izrunāties —

Haralds: Par Ko — ? milo tēlin!?

Volfgangs: Par Ko? ka tu pērasa —?! vai tad tu ne zini vis, vai ne redzēj vis —?!

Haralds: Ak, ja! Ka vecais pelavu=šķuņi tvila — hahaha! Kas tur — ? Var jau vai ļesmit tādu un veenu un divi, atkal vezelš jaunus: no truksta ne materijala, ne cilvēku speka — Kas tur!

Volfgangs: Haralds! tu tomēr tavu necakaru brālis veenu, jo veenas līdzīgaks — ach, ach! ... tee jel tavu lūse nost! es ne var tādu rīkš= ņu mazgeeraudzīš —! ne var —

Haralds: Ha, ja! pārkilstini! lūdzu pieminēsies, Ka man viņa vel uz ple= ca. (leek bisi rokā) Bet Ka tad nu tā — ? Līdz šim jo ceļi pee= teici, ne kur bez bises ne eet: tas esot ne drošī, un nu —?

Volfgangs: Ha, nu —! nu vi pagludzam citu leeta... Aber kam es var izrun= not, izsacīt: ne veenu praktiš cilvēku musu pilī vairākam nav...

Haralds: (pee sevis) Na nu —! (uz Volfgangu) Bet nu pastāsti teici, Ka mani gai= dīji uz izrunošanos —; nu, teic! Kas apgrūtina tevi sirdi: ? Es ne klausīšos tavās vaŗās tik ar ausim bet ar — sirdi...

Volfgangs: (leek Haraldam roku uz pleca) Haralds, mans dēls —! man ļoti ļoti bij jau tik daudz „šāveens" —: — daudz=šāveens jāpār= cees... Un pirmāk ārā, pee to „gans=greks" — es krita... jau drīz ar uel ~~šķēpa~~ roķās... Caur ābra aizskreešanu izplakos... ja... leundaram

Haralds: Ko —? ~~šķēpa~~ leundara= roķās —?!

Volfgangs: Ja, ja! Kāpēc ter saka —! Ceļš, varen ceļu virs... Kam bise rokā, man pirmāk šķēršas klātu, ora, ja! Ko viņš gan citu domāj, Ko viņš citu gribēj darīt, Ka — ģimi, nelabais! Grēkuļš=parskreen man uel nu pār visu meesu... jo!...

Haralds: (pee sevis) Pateesi! tēvs nav manī pazinis! un domāju= (uz Volfgangu) Bet vai tu kiseneeku nevarēji verot? vai ne mazāk nezini, kas viņš tads bij?

Volfgangs: Ko, verot —? Ko, vai nezin —?! Kurš cilvēks nav= breesmās bijams, māk uel Ko verot... māk Ko zināt? Tads luko tik pro= ~~skrāt~~, jeb citad noglabtees... un vairākam ne Ko...

Kājas vālā

Haraldŝ: Ta – ?: ja, ja..... Bŗŗes tev leelo vīru zinu minet: – jo bij tev- un viņam tuvumā...

Volfgangs: J o – ?: ach!! izbrīnā brīnā –!! Haraldŝ! mans dēls, tu zini un redzi – !? Nu, tad izstāsta ari visiem citiem to breesmiņ notikumu = !... Sauc Vinibaldu, un vaka ļpaŗ tam- paŗ, paŗ! es zvaniņ pati = (zvana pee zvanuļu = pavelka = meem, ļem zvanīti no galda un zvana) Zvaniņ, zvaniņ- deen, Kamer sanāks visi Kapā, – un runa, stāsta tad Haraldŝ-

Haraldŝ: Lai tu ta prieki vēlees – mazputniņam –!

Volfgangs: Ja, nu ja –! Tēv Vinibaldŝ, un visa cilti, paŗ to slepkavŝ, ticēs...: man ne... un lai es vaj mirstu, vaj dzīvo... ja!....

nekad ne! 8 stāsts. labprāt lēten – ar prāt –!

Bijuļee. Vinibaldŝ, Irmgarde, Ludmilla, Vinitŝ, Tikums, Zemitŝ, Mazupeeks.

Vinibaldŝ: (ceņāk steigšus caur otram durvim pa labo roku) Kas ļe notiek = ? Kalab tik ceeši, dzīvi skandina? (Zemitŝ un Mazupeeks nāk caur otram durvim pa labo roku)

Vinitŝ: (ceskreen caur otram durvim pa kreiso roku) Pāpi, paŗpi! vaj tu zini: Zvana, skandina tik dauz – vajāra atkal ugunskuresēs paŗpi, ko? vaj tēvs tu leeli, gaiši, smuki, ko –?

Vinibaldŝ: Nu, Vinit! Kur nu ugunskurs –

Irmgarde: (ar Ludmillu ceņāk caur otram durvim pa kreiso roku) Volfgang! Vinibald! laikam kur tēvs vaj citu kādu nelaimi atkal –? Laikam ugunsbrunis atkal kur peeliks? Volfgang! nu, runā tak –!

Volfgangs: Haraldŝ visu (izskaidros – : es ne var... nejaušā –

Irmgarde: Profesor Gatt! Haraldŝ ko tad nu bij –?

Ludmilla: Mēmeeciņes mīļuliņ! Man skeet, ka būs gan kas jauns, bet ne vis – ļaunu dzirdams... Klausies, paraugies drīzāk Haralda sejā: – ja kur stāv, ka skaidri rādās, kas jocigs – rakstīts?

Volfgangs: Sirsnīgi Ludmiliņ! tu gan ļoti nomaldās... (ceesmejas) Ko viņ gan ne eedoma, no otra cilveka seja izlasīt – Donnerwetter!

(uz Haraldu) Na, Haraldŝ! eesāc tad nu –

Haraldŝ: (smiedams) Mani Kungi un Tēvas! Klausāteeš un brīnāteeš = ! Mums Zeltezerpilsēmiteeku, klajās pļavjās laikā ļoti rai- bi... Te uzbrūk mums ļaužu pūlis, te ātrāk savāsatomātas, vel- tas raizes... Te papeurina mus ļauna... Te atkal cita kāda nebēdas, Kungiņ! Mier es ar savā ziņā varoņi, varones! un savā ziņā savāpaši – savāpaši: mērķiereži... Sodien bij Zeltezerpili- ņuns = precīns: vecais pelavu skuņis nosvila... un ļaužu pāsā greka tuvumā – (mājas ar laiku pret sulaiņeem, kuŗi tulīn, caur otram durvim pa labo roku, aizsteek) ja! ļaužu = greka tuvumā – uzklausāt lūgšanas: – nepazīna kāds tēvs = ar veltīgām bailēm... savu jaunāko – dēlu... bet to- mājās, ka viņam – laipalīk! tīro

Volfgangs: (klepoŝdami pārsteigts) Haraldŝ! laipalīk –!! laipalīk tā runa ļoti reiz uzpalīk, labākam, ne naruna tā – ja.

Trešais celeens.

Uz skatuves visi kā pirmā celeenā; skatuves vidū, vairāk eepreekšā, pamāŗs ozoliņš, pie ta sēdeklis.

1 skats.

Matisiņš uzlāk Pāvuliņš.

Matisiņš: (ļoti nopelīsušās drēbēs ģerbees, uz velkās uz kruneem no kreisās puses, nedroši apskatījees) Pāvuliņ! ej, Pāvuliņ! kur tu paliki = ! Nāc tulīn uz meža ārā, nāc –! es ter ko pasacīšu. Ja ne nāksi, skreešu prom no ļaužeem = – skreešu uz mežu, vaj citur kur – Pāvuliņ!

Pāvuliņš: (uz nāk uz meža no kreisās puses) Ko tu te, Matisiņ! Ja smiekli, ja dauzi – ? Kas lai kuņģu = berneem, atlieka, kad bēdu = cilvēks,

Haraldz: Ta – ? ja, ja..... Bet es tev leelo viņu ziņu minet: – jo bijuši tev- un viņam tuvumā...

Volfgangs: Ņo – ?! ach !! nezinu kovboj – !! Haraldz! mans dēls, tu zini un redzi – !! Nu, tad izstāsta ari visiem citiem to breesmīgo notikumu = !... Sauc Vinikaldz, un saka ķēpaš tam- pagalam, ķeņ. es zvanīš pats = (zvana pee zvanuļu = pavelkam- meem, ņem zvamuļi no galda un zvana) Zvaniš, zvaniš- meem, kamer sanāks visi Kopā, – un runa, stāsta tad Haraldz-

Haraldz: Lo tu ta prāti vēlees = mīļuttuvrunu!

Volfgangs: Ļa, un ja – ! Tev Vinikaldz, un visa citi, par to slepkavi- ticēs... man ne... un lai es vaj mirstu, vaj dzīvo... ja!...

nekavēt! 8 skats. lakstīt lētiņ – ! lappraat

Bijuši: Vinikaldz, Irmgarde, Ludmilla, Vinicts, Tikums, Zemits, Kazupeneeks.

Vinikaldz: (eeņāk steigšus = caur pirmajām durvīm (pa labo roku) Kas ķe noticis = ? Kalab tik ceeti, ilgi skandina ? (Zemits un Kazupeneeks nāk caur otrām durvīm pa labo roku)

Vinicts: (eeskrēen caur otrām durvīm pa kreiso roku) Pāpi, ķēpši! vaj tu zini = zvana, skandina tik dauz – vaj jāņa atkal ugunskuri papši, ko ? vaj ķeņ- ka leeli, gaiši, smuki, ko – ?

Vinikaldz: Nē, Vinicti! kur nu ugunskuri –

Irmgarde: (ar Ludmillu eeņāk caur otrām durvīm pa kreiso roku) Volf- gang! Vinikaldz! laikam kur ķeņ ? vaj citu kāšu nelaimi atkal = ? Laikam ugunskurus atkal kur ķeelikt ? ! Volfgang! na, runā tak – !

Ķeņ – viņš

Volfgangs: Haraldz visu (izskaidrōs – : es ne var... nejaukā –

Irmgarde: Prosit Gott! Haraldz, ko tad nu bij – ? Ķēpši! !

Ludmilla: Apmeerinies māmuliņ! Mazliet, ka bij gan kas jauns, bet ne vis – ļauns dzīvs... Krauzees, parauzees vīļāk Haralda sejā: – jā tur stāv, ka skaidri rādās, kas jocigs – rakstīts!

Volfgangs: Sorez, Ludmiliņ! tu gan ļoti nomaldās... (ņem sevi) Ko viņ gan ne eedoma, no otra cilvēka seja izlasīt – Donnerwetter!

Ķeņ eemet: Ķēši, meit. ~~ķēši~~ ~~Ķēpši~~ – ~~un vaj~~ redzi ~~un Ka~~ eemet ~~vaj~~ – . (Ķiņģelīši nāk ~~pa lei~~ pa leelceļa no Kreisās puses)

Ķēte: (eet Ķiņģelīšam pretī) Nāc Ķiņģelīt! ~~nāc~~ ~~nāc~~ ~~ķēši~~ ! pielūgsim, vispirms ~~Kopā~~ Dievu...

Beigas.

Ķiņģelīts: Ļa, ņemsimies pie- lūgsim vispirms Kopā Dievu...

Sulgēte: Ta — ! un nu mēs ne es am mājā —
Par to ko tas un viņs —
~~to tad~~ par ~~kā~~ pahaidas, ja bērza gan jau
Lyceenes: ~~Ak bēda~~ — ! ~~Laj tad~~ Kun=
galdziņš ~~uz~~ bet ~~ar~~ ~~jau uz~~ visu
Jūrdejiņ... Kas pee mums notiecis...
gan jau viņš zinās mūs at=
vest! un tas mēs tiešu kur kutami!

Kad viņš tā te —? Es uz maju prom skreet teicos, uz māju.
hahaha! Bet kur tad tev ši ir? Vai tad Akmeņu-pirts-leeve-
nis tavs preemiteklis, kāda mīļa? tad tā jau laikā!
Matīsiņš: Tik pat, ka citam katram pils, vai muiža... uh! vel daudz
vairāk! Es ne kur jau nav, šai plašā pasaulītē, labāki, jau-
kāki, ne ka šurpu tēriņa, būdiņa, ko — tas Dievam teicu!
Pāvulinš: Na nu, na nu! leelo muižnieku: pils un veldaudz vairākīpaš-
nieku! Ka nu jūs tādi, uztraukti, uzbudināti? kur jums tad
peepēžs nemeers, ka peepēžs negaiš, uzbrucies, ko —?!
Matīsiņš: Ja, kad tu zinātu —
Pāvulinš: Nu, ko —?!
Matīsiņš: Man eesitās uz reiz: eesitās ka ar šuri un tā (ka) žēlums:
ka žēlum-graizes, krutās — jā, kad tu zinātu —!
Pāvulinš: Laikam vēļ Bumburnieka, Atkala, ka tee vel nav še —
Matīsiņš: Ak, ne —!
Pāvulinš: Ne?! Nu, kas tad tev ka krutīm daužās —?
Matīsiņš: Tik tas: ka es aiz Leel-odziņ, tam pusliidz ērmkabam pa-
klausīdami, šurpu nākuši, uz nezināmu darbu —
Pāvulinš: Es kaut mums viņu eepreekš iz-zināt!
Matīsiņš: Kam? Bet kad nu jādara kas [illegible], vai nesmuks, nepeeklā-
jigs — vai Dieviņ. Pāvuliņ —?!
Pāvulinš: Nu gotaus aušu! un glērs un vārigs, ka jaun-izsēta ola...
Mums atleks tak jau pušiņu, un lai viņš tads, vai tads, kads
grasās nausās, iz Leel-odziņa, alaž pilna maka... tiu, vai ter
grašu nevajaga, ne?! Vai griki labāk bada mirt? ne ka kad —
Matīsiņš: Vai Dieviņ! Ka nu tā —?
Pāvulinš: Nu, te nu ir... Es cik reiz šeenā vari... cik daļu bada at-
gaiņāt no sevis — ko ja-ēsanas nav ko runāt...
Matīsiņš: Tik reiz: tak, Dieviņ! ne cik reiz... un šaizu šeen ne reizas;
Pāvulinš: Nu, te nu ir —! Es kas ter, brālīt, mugurā? Kas sedz tav kau-
laiņu, tav leesu meesu?
Matīsiņš: Meesu, ko? meesu — mans jau tak svārcini mugurā —!

Pāvulinš: Hahaha! tas ta — svārciņi! Sen-sen-šeen tādi bijuši!...
Es kas ter kājā, Matīsiņ —?
Matīsiņš: Kājā, ko? kājā —? (pee sevis) Ko tas Pāvuliņš tev cilve-
kam, tulin, ne-iztaujā, ko — (pacēlis kāju, apskata) Man
jau: — redzi, Pāvulin! man jau ar žabaciņi kājā! Nav nu
jau vairs gluži jaunce, bet tak žabaciņi —
Pāvulinš: Ja, žabaciņi! kureem tik pat daudz vērtš, ka žabaku ēnai...
Matīsiņš: Ak, ja jau nu jau brāl, ir... bet, tak, ko lai šara: kad
reizu, reizām maizītes trukst... kur nu vel ņemt lāga
apperbiņu, kur —? Es ševiņa man nav, ari ne kāda šķiperi-
nece... bērniņi mums vel šiki, mazi: tak, ko lai šara —?!

2 skats.

Bijušee. Bumburnieks.

Bumburnieks: (nāk no lakas puses, nedrošī apskatījees) Aopen!
Lupatnieken —! Ka, ševiņi veen, ko —?! Vai nere-
šrejat atkalu? ko —?!
Matīsiņš: Ne...
Bumburnieks: Šagans, tads —! mani seemāniņa, norunajam Krust-
celšos tatikteem — ne ka! Kur gaisā, aiztrejis, kur ne! Es
Leel-odziņ tak [illegible] še nav vel bijis —?
Matīsiņš: Ne...
Bumburnieks: Ne, un, ne! un vairak tu ne zini, nepērdi, sacīt! Es
Pāvuliņ ne tahu vairs ne to pašu „ne!" uz žaunām lauka:-
viņš šķeet, iegājušo nakti, tas valodu... nogulejis, vai nuna-
[illegible] mecsas-šalu, jeameepam no — na! negribu vairāk teikt, ko
Pāvulinš ar to [illegible] darījis... Es tad nu pašam, uz izbiešanās
pēc tadu atgadījumu: — saleceju lūpas ar degonu vecnā li-
nijā Rojā — hahaha! (uz Pāvuliņu) Ej! nemais, jaklausees!
vai ter nav kur kads „krīpesits" preekš malšanas" ko? Manā
malture šad, jau nu vakar šeenas bez ne kāda garba — pa-
gluzam plāna šuša... Pameklē, Rešās, nu —!? Tik, kads!
galvu tik apsurina un ne atbild pats ne ka... Matīsiņš! vai ter

nav kada garozeņa: patausti pa savām Ķešām —

Matisiņš: Ak brāl! Ko nu pa mānam! Manas Ķešas jau ar tādu mantu ne satiekušās, ne satiksees: — jo es viņu, tik ko pirkstos dvēris, ceļeku kulniņ vistrošoka veetā...

Bumburneeks: Nu teem, ar jums nav ne maz vērts —! Nedabu no scheem Ropā ne pus kumosiņus maizes... ar jums nav ne maz vērts —!

3 skati.

Bijušee. Atkals. (Lēveres — bezkāburneeks — brīv-veikalneeks)

Atkals: (arcelā somiņu roķā, nāk pa labelcelu no kreisās puses, pee sevis) A — a —! jā! visi trīs (lēveres) Ropā gan jau: tik pavīzas veen pašeem noturušās, ka skudru-lāceeem vīriz vaj pee ķemes!... Vnaudz laikam —! (uz Vāgineeķeem) Ej! meega-micas! Kam turamais —? man turamais —! Lūk še! (rāda somiņu) Laines-māte man tik plati pasmaidīja — lūk še! Esmu eeverojis, ka sestdeenas un svētdeenas naktscepšneeki — pratīgi ļaudiņi: alojin ko pazaudē! Eu tad atlec iesaldušam, ne cerot, ne gaidot „krīpēsi —!"

Bumburneeks: Eu tu, tu, Atkaliņ! šo maiseliti, abradis, tu —?!

Atkals: Ja, nu jā, es!

Bumburneeks: (tausta somiņu) Atkal, Atkaliņ! var jau no ārpuses sataustīt, ka še kas spreeķš — (leek pirkstu pee mutes)

Atkals: Ja, brālīt! ja! aktivrecīki i i.!! aktivrecīki i i —!!

Matisiņš: Ko tu tā ričī kito —? Nav vairs agri, ja ne uznāk darba-ļaudis —

Atkals: Lai jau nāk! un ja nāks, spruksim kruenōs —

Bumburneeks: Nu jā! un gaidīsim, ka norunāti, uz viņa dvilpošanu —! Bet liekā nu, pagaidi nu, Atkaliņ! kas maiseliti —?

Atkals: Ja, ka tad! tulin krakšķu — (krata celā somiņu, iz kuras klinšeri un kādas gramoctas zinbirst) uzz a.!!

Bumburneeks: Uzz a.!! Spaniešu-maizes: Klingeri un ābeeces —

Atkals: Nu, jā! meesai un garam! Bet, še nu —! (sneedz citeem vāgineeķeem Klingerus) Ņemeet nu, ēdīsim tik nu brālīši —! (visi ēd)

Matisiņš: Ak tavu gārdu kumosiņu —!

Bumburneeks: Ka leelkungu brokastis —!

Matisiņš: Palvees Dievam! un Dievejam —!

Atkals: Eu, un — pazaudētajam!

Bumburneeks: Uzz a.! lai dzīvo spožā maiseliša meegaeņais pazaudētājs!

Atkals: Eu, vajāji, vajāji! nu bučku gan, pēc tēva-tēvu ceraduma jāsaskaita, ari kādi ričī-patari — ko?

Bumburneeks: Bet ja tik kāds no mums vēl viņus prot... (pee sevis) Pāg, pag! (uz Pāvuliņu) Pāvuliņ! kas ir? vaj prati vēl kādus patarus?

Pāvuliņš: Ne...

Atkals: Ne —?!

Bumburneeks: Bet kā tad ar bauslēem tāv?!

Pāvuliņš: Veenu es skaidri mācu...

Atkals: Kuru?

Pāvuliņš: Astoto...

Bumburneeks: Astoto — astoto? nu tak veens cilveks — ļaunirkli ne maz vairs neatminos — Pāvuliņ! izskaiti jel —

Pāvuliņš: „Tev astotais bauslis: — tev nebūs tavu tuvāku... pretī tavu tuvāku..."

Matisiņš: Pāvuliņ!! vaj tu traks —?!

Pāvuliņš: Pats traks! Kam tu to kleedz?

Atkals: Matisiņš nobijās no tava astotā bauslja"...

Pāvuliņš: No manis? hahaha! Tads „pats" jau jums ari — tikai, jūs skaitiet laikam astoto bausli „ka, ka viņš zaglītis tāv, es atkal tā: — ka viņš no Jaudzeem izsasi musu šeenās, tiek tuvāki — saprati tu to, Matisiņ! (ņem grāmatu no zemes, šķirsta, lasa)

Matisiņš: Ak tu ļaužu galvis —!

Bumburneeks: Nu ja, ka tad! pārvrasta jau Pāvuliņa runa veezgan... bet bez patiesības viņa tak nav, ne — to preeki, kuri pretī to bausli tiek pavārīti, nav ne ka meroņami, dzeramī.

Pāvulinš: (lasa, ceduzedašanees), Atsti manim šaugaviņa,
Gauja pēl ne ceeti kluš':
Kur aug mana ligaviņa,
Vaj ta drīz jau leela kluš'! u. t.

Matisiņš: Lūk ta, ta Pāvuliņ! palasees, padzeedees labak, ne ka tik skaļi runāt, spreedelet — em ņe jau vel cītas gramatas, ņem, palasees — (dod Pāvuliņam gramatu)

Pāvulinš: (lasa), Dieš šāmā ūmā klūmaņā nāk nowasčan
Ūnā noš ni Ūpenen šrūbiņ lopan." (skatās tālumā)

Matisiņš: Kam ar vel vairak aplasīji! Ne ja ne ka citiskam, ne tad lasi ne ja mūsiskam, kaslur teek ta tālā gaisā skālstees! (dzird svanīšanu)

Bumburneeks: Matisiņ! nepļāpā, klausees labak —!

Atkals: Ļa, zvana jau! laikam jaunmoceš, nu šāks-te drīz Deev-dārdneeki eet garam.

Matisiņš: Ka tad! Un cik gliži šoreiz zvana: zvans-Ra šauc, Ra, aicinot, aicina veen nakt uz Deeva-namu! ...

Atkals: Ko tas Matisiņš teizām ne māk sadzirdet —!

Bumburneeks: Ļa, ji ko brīnitees! Un Pāvuliņš atkal ģīmet Deevnas laikā zvaigznes skaitam.

Atkals: Ta leekās.

Matisiņš: Eesam labak mes ari uz baznicu, ne ka te ta —

Bumburneeks: Uz baznicu! Aban jāpeln maize ...

Atkals: Aban tapat, seevai berneem, mājā, nav it ne neeka ko praust.

Bumburneeks: Baltu lūk ne musu darba-un pelņas-ļaudis reiz naciš —

Atkals: Nu vairs ilgi ne būs ko gaidīt. (zvanīšana beidzās)

Matisiņš: Bet ja nu nesagaidīsim ne Ra un ne neeka; ja Leel-atiņa kungs ar tevi Bumburneeciņ, lūk tās darba šoļanas-pēc ņe ... tik tapat pameekojees, ja-ne šojees veen butu — ko?!

Bumburneeks: Matisiņ! ne mocees ar pārģērbšanu! — viņa tev nepatiksim nepieveicās — kad es tev saku! (dzirdska-ņu, garu svilpoņanu) Eģķins —!! tas bus eģķins —

Atkals: Nosvilpojās —

Bumburneeks: Ka tvaika-kumelš —!

Matisiņš: Ta sabijos —!

Atkals: Mauksim —!

Bumburneeks: Žigli, žigli! Pāvulin, ne kavejees —!

Pāvulinš: Skrej veen, skrej, te jau vis nepalikšu — (ee-ceturtdaļa pa kreiso roku meža)

4. skats.

Leel-atiņš, veļak Bumburneeks, Atkals, Matisiņš, Pāvuliņš.

Leelatiņš: (nāk, ābri pa leelceļu no kreisās puses, skatās ķeša pulkšķenī) Nu, „Gasper vels — "ka es nozebojees! Abeeja mā-te vainiga —! Izpajuzo svešteen, aiz šādu laiku, noklausījos jau sarunāšana, un nu —?! neka vel! Tāligi man gan bet-tur nav ko lūkoties ... bet ka es viņus vis drošak lai ieraudzītu, es-ēdinn ... ka te bez neatraunāšanās — ! — paz, zeme —! Un, un pec ne šautz brīzeem būs ji „original-ēdemīļa" iznākums man rokā — hahaha! (ķeša-uz šķēlēki pec (ozoliņa) šaujas; ņem nau-das-kalī iz ķeša-un uz kalēs-vairak papīra naudas gabalus, ku-ru starpā ceeni zimtrubeļu gabali un tad tos skrīt-lūkus šķiro-tājams-šķi-rotājams eesvilpojās, valineeki iznāk iz meža, paleek mežmalā nedroši stāvot, visi raugās uz Leelatiņu.)

Atkals: (uz Bumburneeku) Lūk Leelatiņa kungam atkal šautz nau-das-klāt — cik viņš turīgs bagāts, ka turks!

Bumburneeks: Bagātneeks? un ne tikas turīgs veen ķeša!

Atkals: Ak tu ģliža naudiņa!

Bumburneeks: Sauki, vel ne esam, turak ecī nedrikstam...
Atkals: Ne, ne pear Ro ne!
Matisiņ: Pāvulin! tu alažiņ gudraks, teic jel: Kas tas tik=sarkans strijainais ir? Kads banditis, vaj kads drebiķis gabaliņš, Ro Leel=otiņa Kungs, pa savas naudiņas skarpu ka grozā un celā?
Pāvuliņš: Tas tak sīntrubiņu gabals! uja! muļķis nepazinis ne naudu!
Matisiņš: Vīteeniņ! sīntrubiņu gabals!
Pāvuliņš: Tu tīri nobistees, un Kadoniņš tev vel pašam kuku!
Matisiņš: Buku! brakais, Ruv es lai zinatu tik daudz naudas likt! Raut man tik kada para rubliņu kājis —
Pāvuliņš: Brīnums! Ka tu sev vel tik daudz velees —.
Atkals: Bumburneek! vaj tu zini Ro, Bumburneek —?
Bumburneeks: Nu —? nu —
Atkals: Tik liez ka nautu galuju redzet: ta man „kairits" Ka ne ecī, ta ne ecī ne maz vairs iz prata! Luter, Ka ter —?
Bumburneeks: „Asiņiņa" Ka vaj mutē jau — Kad es ter saku —!
(Leelotiņš ēesmilpojas)
Atkals: (Bumburneeku, at=kurēdams) Nu, ne skroj! ne skrej, ta —! Esam lenam, jeradīgi, godīgi pee Leelotiņa Kunga...
Bumburneeks: (Atkalu, at=kurēdams) Nu, lūk, še nu! manis šis tads at=kura no eešanas — en pats skreen, un man jau visu gruss ar Leel=otiņa Kungu jasarunajas, ja leek jeadomi Ropā...
Atkals: Tads Ka! tapat tak man ar —
Pāvuliņš: (velk Matisiņu aiz rokas) Nu, nāc jel Matisiņ!
Matisiņš: Ej nu veen pats, ej! jau tad es ar tapat eepakalas —
(Leelotiņš šmilpē atkal, valineeki ecī viņam ap kuvu klāt)
Bumburneeks:
Atkals:
Matisiņš:
Pāvuliņš:
(reizā) Labrīt, Leelotiņa Kungs!

Leelotiņš: (Strupi) Labrit! Ka — jūs tikai ķebrineen — nu! pee=tiks ar... Bumburneek, vaj citi valineeki skaitri zin, kas ķe buns darams?
Bumburneeks: Ja, Leelotiņa Kungs! nupat mežā izskaidroja...
Leelotiņš: Dabūseet no manis laku algu, kad vis ka noteiks Ro esmu teicis...
Bumburneeks: Jums nav Ro biedees, Leelotiņa Kungs —
Atkals: Gan kusseet ar mums mežā —
Leel=otiņš: Ku ka skan tava atbilde, Pāvuliņ —?
Pāvuliņš: Tverșu ari — tverșu! —
Leel=otiņš: Un tu? Matisiņ —
Matisiņš: Es? es ar to pašu saku, Ko Pāvuliņš nupat — (nopeņšās)
Leelotiņš: Ta? hahaha! Ku ko tad Pāvuliņš dacija?
Matisiņš: Lūk, jaunskungs, par teem tveramcem —
Leel=otiņš: (pee sevis) Gaidi, ticiņ! — Nu cita atkal visi mežā eekšā, bet nu vis galu, ka varēsot skaitri dzīvot, kas ķe dos runāt. Drīz atnāks tīri cilvēki un nosedīsees laikam te, Ruv es pazīstams sezu un runāsees, noleecees kādu vārdu vēra... jums bus jāleecinās, kas ķe ir runāt. Ticiņ! Bet kad es svilpešu, tad steidzaties tik ķerps, jo tad — (māj ar roku; valineeki es=ecī pa kreiso un Leel=otiņš pa labo roku mežā)

5. skats.

Šuljete: (nāk pa leelceļu no labās, Paulina no kreisās puses)
Labrīt!!
Paulina: Sveika dzīvojenķit!! (abas apkampjās, bučojās)
Šuljete: Vel veenreiz —
Paulina: Ļoti labprāt —! (bučojās)
Šuljete: Vēlreenreiz!
Paulina: Un vel veenreiz!
Šuljete: Ta, ta! — Nu, Ka ter, jaunķit, klājees —?

Paulina: Labi! un tev—?
Suljete: Palīdzēs—! ari labi. — Bet ka nu pee jums iet — ka iet jeili?
Paulina: Kaibi—! No tā vakara, kur pelavi, skuni notēzra, ir necce baroni veenās baiļēs — rikojas reizām gluži ka bez galvas...
Suljete: Ta—! Bet no ka tad viņi ieti biedās—?
Paulina: No zaķeem, lilezeem, ugunsgrēkā dareem un, vecrīn no kā ne
Suljete: Ta—! Un necce baroni leekot ka musu tēvs dzīvojis, musu (vel. baronam uz svetkeem nakt.
Paulina: Lagan! Bet kāš nu viņus klausīs—! — Atsevišķmeece te pee mu-su barona stāvēta, azaļiņa un labes tēv stāstiņu — stāstiņu...
Suljete: Atsevišķmeees — (labas sēzas; Deev-vārdneeki, vireeši, sieveeši, berni iet, no lahās puses nākdami uz kreiso pusi, pa zemes-celu garam)
Paulina: Vai tavs svetku-apģērbs jau gatavs—?
Suljete: Pilnīgi. Un tavs—?
Paulina: Tikai pogas vel jo pešķiņ—
Suljete: Ta.— Es, luk, gribēju Paulin' tēv, ari ko itin jaunu pastāstīt.
Paulina: Nu—?!
Suljete: Ak, karsts-laiks, man ļoti karsti!
Paulina: Karsti—? Es jau tikai ļoti pārpārēsmit gratu pa krēsli... (pee sevis) Labāk ne kus skuķei eeksīgi karstumus pārsitīties...
(uz Suljeti) Nu, ka nu bij ar to jauno ziņu?
Suljete: Raugi! paraugees Paulin! cik kupls un glīzs musu barona Kunga ozoliņš, pa-austiņ—raugi!
Paulina: Hahaha! vai tā ta ziņa—!
Suljete: Ne jau, ne—!
Paulina: Nu tad neuzticīkšķees, neuzticeees man laikam—
Suljete: Paulin! ka tu nu ta—!? Luk es tev to gribēju pasacit ka— (ecklepojās—)
Paulina: (pee sevis) Nu jeat mes pērsimeees, un ta lenam, pra-tīgi karstum saknei... pee saknes...
Suljete: Zeltzereeciņos ir atkal atnaciš—

Paulina: Kas tad? teic drīz, esmu ļoti ziņkāriga!
Suljete: Hahaha! nu, mini, uzmini!
Paulina: Ko nu zinu minēt, teic veen jeate—
Suljete: Ozolceemu Kīngalts—!—
Paulina: Ir gan ļoden, Suljeti! karsts-laiks: ļoti karsts—!! Un tēv vaidzīņa, austiņas diri, ka no jenzpuza! Bet vai zini ko, Suljeti?
Suljete: Nu—?
Paulina: Ne esmu tēvi ne kad vel tik skaistu redzējusi, ka pateikšu nu!! un tadēļ— (buču Suljeti)
Suljete: Šaj, paj tu man, skūkme—!! (buču Paulinu) Hahaha!! Aizvakar bij viņš mūs mājā!...
Paulina: Ta—! tēv kāpiņas tad laikam ne maz netīrās pee zemes?...
Suljete: Kīngalts bučāt ari uz barona svetkeem!...
Paulina: Laimes-lutekliķe—! Bet pastāsti nu man ari vel ko tuvāku no aizvakar ceenas... Atsevišķi ko— no viņa!
Suljete: Bija dārziņā, Ķoķu puķēs (Rozēs) sargāju kāpostus, saņemu, aurēkļus kāpēja: — te nāca mans tēvs, ar kartu slaiku, glīzu kungu — Kīngolts! Kīngolts!! ta vis dārziņš skāda zvanāt! Peķeras pee ābeles, jo kājas man, taisni ka tu sacīji: ne, domāt nedrīkst pee zemes! Tēvs ne manīja ne neeka, ka mēs ar Kīngoldu ... ziņamees un, un eepreekš gāja (lūk jauki, ka ne ziņu, nemāku aprakstīt! Bet velāk mākte, ja, mākte— un meitu-Leenes klātbūtnē, palika uz manīm tik dīvīga, tik nikna, ka vel ne kad...
Paulina: Kādēļ, ta—?
Suljete: Mātes sacīja: „Sargees tu man vel reiz ta darīt—! Ja neklausīsi:— cirtīšu tēv, vai ar dūri!...
Paulina: Visēcīņ! tāv māmiņa jau ne kad ta— bet kas tad nu bij par ceemeslu— —?
Suljete: Lūk, Kīngalts ir pa to laiku, kur viņu neredzēja vel

daudz, daudz glīžaks tapeis, ne ka viņš jau bij, un Rupjneeks būšanu rein viņš daudz ko no Sveķiem zemēni un pilsētām pastāstīt: — es nevarēju Rīgalbā ne dzeršanu noskatīties, ne noklausīties: — tā bij ta nelaime —!

Paulina: Ak ta —! hahaha!

Juljete: Ceemsels at-nākot — ta māmiņa sacija — pee musu tēva tapat veendrusciņ jaraunatos, un es cerošu notees uz viņu tuliņ ta skatīties, ka ne beitat, vajvel ne kaŗ, cilvēka redzēju, ka —

Paulina: Ne bedājees, Juljeti! talak it ne maz: — visi veci cilvēki jau ir tādi greizsirdīgi... (ņem iz Rēņas dzīres Ruveru, kas Juljetei) Še, paskatees labak —

Juljete: (ņem iz Ruvera fotografiju) A —!! Apsneeku Viktora nabilde! Un cik glīža!

Paulina: Ka, jā! ir gan glīža, ļoti glīža —! Un Viktors nākšot no pilsetas pee savcem vecākeem dzīvotees un palikšot tad ari uz Zelterezeeša baronu-svetkeem par veesi.

Juljete: Tas jau brangi! Cik franksežu tad tabi kāpā dancosees!

Paulina: Cik? visas!

Juljete: Visas —!? Bet vaj tas ne bus kaŗam citam jau leelu sirdssāpi?

Paulina: Vaj Leel-ošeņam?

Juljete: Jā.

Paulina: Esmu viņu pilnigi atraidījusi, bet domer, ķeeš viņš vel —

Juljete: Uz tevi cerot?...

Paulina: Jā.

Juljete: Nezem ļaunā, Paulin! ne cik sen atpakal tu Leel-ošeņa Rungu vel ~~dzeja~~ daudz eeredzeji...

Paulina: Jā, nu ja! ta — isa laika pēc! Bet Ruv nu tadu cilvēku jau par muža-draugu izredzetees — lai Dievs nedod!

Juljete: Ta... Bet mana māmiņa saka: Ka Leelošeņa Rungs esot vairak pārgalvigs, ne ka visi ikdienas cilvēki... un jā viņš kādreiz nocešot pavisam no celā, tad tāds labi godigais cilvēks buš tur klat vainigs...

Paulina: Ak, Ko —! Tava mātes aizbildiņa, ~~dzaz vaj~~ visu pasauli un ka tad nu ari ne — Leel-ošeņu. — Un ka tagad pat-: vecee barons ne maz ne beitat tik uztraukti, uzbudinoši — ta visi saka! — ja Leel-ošeņš ne bij viņeem eemelot tadas, tadas nepareizas, ~~gaŗas~~. dzeršanas-dziedāšanas

Juljete: Bet vaj tas pateesi ta, Paulin!?

Paulina: Pateesi! Pils tak teik nu ik nakts sargāta; un citi sargi ņaun, citi ūdeņajās ar dēla-pabaleem, citi atkal kleeš un svilpo un vecais barons uzsauc pa logam: „Svilpo svilpo! Kam tu skaņakam nesvilpo —! Dauzājiel! Kam tu šķiņakam nedauzās —! Ņaun, ņaun! Kam tu vaŗakam reiz ne-iznāsi!“

Juljete: Nu tak viens cilvēks —! (Dzird skaņu gan svilpošanu)

Paulina: Vaj Dieviņ, Juljeti! Kas-te ta svilpo —!

Juljete: Gan-pucka kaut laikam — bet kam tu tik trucēja, kāliņa —! (Dzird vārtneeki eet garam)

Paulina: Gluži ta, naktis, pilsturuma tek svilpots —! Ka man ši svilpošana iaskreja cauri un viseem kauleem!

Juljete: Ej nu, ej!

Paulina: Ka jā ņigans, mežam ~~ne~~ Ko ja Kara-lauka apkārt ni — ja, ta brokšņo (dauz reiz naktis-vēs gliži Leel-ezer-pili. (Dzird atkal svilpošanu)

6. skats.

Bijušās Leel-ošeņš, Abatisiņš, Paulinš, Bumbuzneeks, Atkals. (Leelošeņš nāk iz meža no labās, valzneeki no kreisās puses, visi tuvojās jaunavām)

Juljete: Paulin! vaj Dieviņ! nu, kas-tad nu bus —!

Paulina: Nesaperatu —!

Juljete: Kotee viņeesite —?

Paulina: Nezinu —!

Juljete: Lai ka viņi uz mums raugās un nāk tik tuvu klat —!

Paulina: Ne bīstees. Kas mums ko var darīt—!

Leelovinš: Dzirdīsiet, jaunavinas. Ko jūs veentruscin Francejā, bet man jums kas nepieceešams truksts ja-izskaidro—ja...

Paulina: Jāizskaidro—!

Suljete: Kas tad—?

Leelovinš: Ja, redzeet jaunavinas! Kas tā atklāti sevišķi kas lectas alažeņ par-runā, ķeem peenāk it nevilšus briding, kur ši par-runāšana veentruscin turaki ja-atkarto, ja!...

Paulina: Es jūs nesaperatu.

Suljete: Es ari ne...

Leelovinš: Nu, nu! ne tik strauji: apšomajatees veentruscin—

Suljete: Vai jusu izteiceens — par par-runāšanu uz mums zīmejas—?

Leelovinš: Tagad, jaunavinas—tagad...

Paulina: Es, bet kam tad turklāt—turklāt—

Suljete: Bet ka ir interese.

Leelovinš: Hahaha! Nu, šim un tam, bet it sevišķi un visu vairak—

Paulina: (rezā) Kam tad—?!

Suljete:

Leelovinš: Volfgangam, baronam fon Ahlhauzenam!

Paulina: Necilveks! Ko tu runā?!

Suljete: Paulin! zavalšees—!

Leelovinš: Nu, nu, nu, jaunavinas! (nelik strauji: Es jaunavinas tak vel veentrusēs, atminesees: Ka viņas pakļaban no šīgavu, mežonu un Zelterzemēs — no Kara-lauka un viņa apkārtnes treca, ja!... Es musu vecais barons vēlās, ka jūs ari viņam pašam pastāstītu, ko jūs tā klajā laukā

Suljete: (Krit celās) Leelovina Kungs: apžēlojatees, ne dareet mums tādu Kaunu: nestāsteet mūs nelaimigas—..!!

Paulina: Vai tu pee prāta?! Ko tu dari: celies tūliņ augša! Ka tu vari preeks tāda necilveka, tāda lupatnieka, tā pazemotees—!?

Leelovinš: Aj tavu kaislību, dzirdību! Jums, jaunaviņ! nevarētu ļo[85] ti vēl kāds zivaks atvesinašanās līkumiņš, ne ka šis acumirkli gais vien... ja! — Bet lai nu vis cits eepreeks paleek, jo mums tūliņ jāceļ uz pili... (uz valinieekeem) Un jūs ereet to jaunavu drošee un pazīcamee pavadoņi...

Suljete: Paulin, Paulin! apžoņā: to tur ļaužu pavadībā lai mēs ceļot uz pili!? Paulin! mans sirds trauc pušu trukst!

Paulina: Savaldies! eesam tik! un ne ko vairak: pili peemīt tak ari Zeltzemeešu draugs un paziņa: — musu barons... Vinihalts! eesam tik — (ka celu ejošee Deev-vārdneeki atstaja, skatās, klausās)

Leelovinš: (smej ironiski) Hahaha! Nu, redzesim! Ko tas-ta sauktais: musu barons? zoreiz eespēs — hahaha! Ļaužu ka nu tam veen vara (Spēks lūtu — hahaha! Ja ne klausīsieet uz tam pedam — (ņem uz ķeņas valgus; rāva) nāksiet ļaužu paliga... ja!

Suljete: Es ne varu! ne varu — (rokas pret Deev-vārdneekeem, kuri it kuru klaš peenākuši, izstiepstama) Paliga, paliga! mums tūliņ jāceļ uz pili! Apžēlojatees, atsvabinieet mūs no tiem tē necilvekeem!

Akals: (uz Paulinu un Suljeti) Šāksim tad nu ceļot... un vairak ne ko!

Bumbornieks: Es ari to pašu saku — mēs jūmi uz kalnena

Matisiņš: Pāvulin! Kā tev? Es lūdzu milak cauru dzīvu ļaužu ceeti, ne ka pee pilnas dzīvamees peetaša te šaka — Pāvulin!!

Pavuliņš: skrimelēt! Kas jāsaka, tas jāsaka... nesmilkstēt!

Leelovinš: Nu, šakat tak reiz Rusteetees—! ja ne—

I Deev-vārdneeks: Kas te vaidēs ļaužu ņaudēs? Lēcieemu Suljeti un Pili Paulinu, aplenkuši, palīdzēt Leelovina Kungs kuru valgus roka—!?

II Deev-vārdneeks: Lai Deevs nogreež!

III Deev-vārdneeks: Godīgu ļaužu bērni, ko viņi ļauna darījuši,

ka nu ar viņeem tā te — !:

I Deev=vārdneeks: Ko nu tik daudz spreest un praktot, ko darījuši vai ņedarījuši! Abusu peenākums ir šķīs meiças no vaimaņeem, no negeļeem atsvabināt un vairāk ne ko! Šēni! nu tik knaši: virsū nebēdneekeem! spersimees viņeem uz kažuspusi (aiz(

II Deev=vārdneeks: Lagan! izbrieksim, apsleņcejus uz kažu pusi un paradīsim tad cīti Ļejceemu Šuljeti, cīti atkal Pils=Paulinu uz viņu šēļām!

Leel=avīņš: Hahaha! nelgas ari ko sedomojušees —! Maiseklī! virū=jaukļavas=tad! jeb, maz acumokļos=kusect no jusu varonības iz=ārsteti un spruksect prom kā zaķi, cīts uz šo un cīts atkal uz otru pusi. atkapatees=! vel reiz saku: atkapatees=! (Leel=avīņš ņem iz ķešas revolveru un šauj vēl reiz; vīreeši atbraujas=šeevees=i eekleedzās)

7. skats.

Bijušee. Vainikalvs, barons fon Ahlhausens.

Vainikalvs: (nāk ātri pa kalnaiņu no kreisās=puses=) Kas te par šaudīšanu!: Kas te notiek!: jeb jau notikuši —!: Vai Radam nelaimes —!: atbildeet tak!: Svētā vītā, baznicas=un pils=tuvumā tads trakšnis=: kleegšana, šaušana, kā pēdējā laikšana — kāda eemesla dēļ!: Nu, runājeet tak kaut!: (Šuljete un Paulina rauj) Berni, jaunavas!: Kas jums=Kaiš=!: Ka tik ūkti raudeet!: Paulin! un ka jūs te —!: nu, stāstat tūliņ!

Paulina: Barona Kungs=! musu ļaužu barona Kungs=!

Šuljete: Neuzs=tiek pāri varēt —!

Paulina: Abuzs tadas bailes=un bēdas=

Vainikalvs: Vai ari nu vēl kur es=esmu ļe —!:

Šuljete: Ne, ne! jūs=mums jealīdzesect, barona Kungs —

Paulina: Un mūs=aizstāvesect —

Vainikalvs: Nu, zinams=! Teicect, kas ļe notiecis=: teicect, kas=jūs=neērajis=!

Paulina: Barona Kungs=! Ļejceemu Šuljete un es=— mēs=esam draudzenes,

Vainikalvs: Nu ja, labi=! draudzenes=!— Runājeet tik droši=: Ka=šķiet man visu, ka savam tēvam, vai mātei... un lai ļe notiecis=, kas=notikdams=...

Šuljete: Abes=ar Paulinu barona Kungs=! svešzeemas=ritēs, ja, reiz ļe šaķeekamees=un tad —

Vainikalvs: Ja, nu ja! šaķeekaķees=un tad —!

Paulina: Par šo un par to, ko nu kāda no mums peedzīvojusi, izrunājamees=...

Vainikalvs: Labi, ļoti labi=! Ko draugs=draugam, cilvēks=cilvēkam viņa visu labāko, visu augstāko manta ļai saulē, un, izrunāšanās=vienam ar otru: — vi šis mantu mantas neapsveram mantiņi aiņļi... zināms=! ja viņi ne tēeks no ne kuras=puses=veltivalkati... Un nu, tālāk berni —

Paulina: Barona Kungs=! mēs=runājam ari no Helsingforsas=un no pils Kungeem...

Vainikalvs: Ta=: nu ja, zināms=...

Šuljete: Paulina man stāstīja, ka —

Vainikalvs: Nu, laikam ka pils=tēeš naktis=apsargāta: ka tur=ļi vaidz reiz=it nejauki kļeedz un trakšņo, ka —

Paulina: Ja, barona Kungs=! ja, to es=Šuljetei stāstīju, bet ka jūs=to zināsect?

Vainikalvs: Hahaha! Ka es=zinu=? Nu, mans berns, es=jau ari pili dzīvoju; un par ikdeenišķeem notikumeem tak ikvens cilvēks=runā... Ja, un tad —!

Paulina: Un tad pēdnaca mums Leel=avīņa Kungs=ar vadmeekeem —

Šuljete: Teikdams, ka mums jaeetot tūliņ uz pili, vecaem pils=Kungeem atstāstīt, ko mēs=patlaban runājušas=esot...

Paulina: Uz ja ne eesat it kā viņ un brīvprātīgi, tikpat mēs—
Vīnikalns: Tikpat jūs—!
Julgete: Ģimenes tūn no vaļinieku ķēnu uz pili aizvestas...
Vīnikalns: Leel-atēc!!! (garam ejošee Dēv-vārdnieki jee nāk apstājas; viņu starpā Gaŗšene, Skabene un Aizārsts redzami) Leel-atēc!!! Ko teekās-
esat jūs savu visspēcīgāko samaņas-pilnu paŗaudējuši?!
Leel-atēc: Esmu tikai mana Kunga, un maizes-tēva, Volfganga Bar-
ona fon Abelhauzena pastāvīgs un paŗemīgs kalps...
Vīnikalns: Ka jūs-eetrosinajaatees pee savēem nestarbeem mana tēva vār-
du minēt?! Vēl reiz prasu, ka jūs to eetrosinajaatees?!
Leel-atēc: Uz viņa pavēli ir nāticis—: — Kas ģe nāticis...
Vīnikalns: Sūsu vārti skan pēc mūrgeem!
Leel-atēc: Abai—! nedomāt! Drīzāk gan kāda cita—
Vīnikalns: (pee sevis) Līdz ģim bij man tas cilvēks-prātā... reebigs! Ļo-
ti reebigs! bet nu es viņu nicinu — eenīstu! bez gala eenīstu!
Leel-atēc: (pee sevis) Līdz ģim es Vīnikalna tikai eenīstu... bet, ja!
Tagad pat:— varētu es viņu vaj nozņaugt!... Viņš cenšas
man sava tēva:— mana veenīga labvēļa... labvēlību
naskaust, nakrāpt... To Vīnikalnam pāstāŗišu — pāstāŗišu!!
viņam
Vīnikalns: Leel-atēc! jūs ne esēet laicīgam ne kad pratuši eepreekš ap-
domāt, ko jūs darēt: Ā ševiški ari ne to, ko jūs runājeet...
un ar ko jūs runājeet—
Leel-atēc: Ko es runāju un ar ko es runāju—! Ļaunā! Ahas-
ēeradumi ir — alāŗin taisnību runāt... Kad citēem ņeri-
nu galvāt... Ar laukeem tārumeem ne esmu līdz ģim macējis
sarunāties, bet tikai ar kādu atru cilvēku... ja!...
Vīnikalns: Leel-atēc—!!
Leel-atēc: Ta mani sauc!...
Vīnikalns: Caur savu bezgaršigu un ne-aizkāvinājamu iztrūcēšanos
brukējāt jūs sev ceļu uz (aiz) restēm—!
Leel-atēc: Na, nu—! Ar manu speķu ceen— ne! ne kad ne! Bet ja nu rodās
laipni peepalīdzētāji—hahaha! Ēn vaj tomajeet Abelhau-
zena Kungs:! Ka Kads „varizeeris" Kļūs-tehesis—?! Nu, ne
par ko ne! Leelcelš tāvem ~~elpa kalpeem~~ jau sen uz citu-
reni gatavs—! Ēēļu no savas-puses viskārštāko veetiņu—!!
~~hahaha! ja!~~...
Vīnikalns: (pee sevis) Dēevgan!... Vēl vairāk ne kā dēevgan—!.. Šāda
paremošana, nicināšana, tik daudz lauzu preeksā... Bet nu
... vaj viņš—jēle es!... veens no mums abeem, atlās vēl šo-
deen Leltezerpilī... (uz Bumburneeku) Kas jums ir par uzvārdu?
Bumburneeks: Bumburneeks, barona Kungs! Ēn še ir ari Akals un
Abatiņš un Pāvuliņš—
Abatiņš: (pee sevis) Veletos-kāt vaj dēevin Kur ne—! bet ne veen te—
Ēn un šis tāds, aģeka, Bumburneeks, min ari vēl manu vārdu—
Lai Dēevs nogreež—!
Vīnikalns: (uz Bumburneeku) Ēn jums-bij no Leelatēca Kunga no-
teikts, šis jaunavas-no nest uz pili—?
Bumburneeks: Ja, barona Kungs!
Vīnikalns: Bet nu, apstājeet; apsargājeet un novedeet šurp viņu pašu...
Bumburneeks: Ja, ja, barona Kungs! tas maza leeta——
Akals: To jau mēs varam un esmu ķi un gliži izdarīt...
I. Dēev-vārdnieks: Ķēk, ķēk! ļaudiņi, kas nu še par galu iznāk—!
II. Dēev-vārdnieks: „Kas otram bedri rok... pats-krīt eekšā——
III. Dēev-vārdnieks: Nu, kas uz mums Leltezereeešeem, zem musu bar-
ona Kunga vadības un valdības ne kaitēt—!
Abatiņš: (uz Pāvuliņu, paklusu) Pāvuliņ! ka tev—? Es speju tēk ko
ēlpāt... man Krutis-ta ka sintāvuz mezglu pilnas...
Pāvuliņš: Cert šuri virsū—!
Vīnikalns: Ēn jūs, Julģeti! nāceet savai draudzenei Paulinai līdz uz
pili; paziņojiet jūsu vecākeem, ka vēlos pee mums.
Julģete: Pateicos, barona Kungs—! pateicas-ļoti—!
Skabene: Gušņen! nu vairs-ar kāzrīcā eešanas nē ka—! skreesim
tēk uz ar ziņu uz Ļej-ceemu— ~~pa nakts-ceemu~~

Gušņene: Ja, az zinu, kas še notiecis —
Auziņš: Tad jau gan — ! Jāb tadas man pretekšā lekšot — tad jau gan!
Vucibalts: Bijn pa[illegible]ak celā uz Lil=Kalu=pili, bet trakšnoša=
nu te izdzirdis, ne varejn ne pat ko ainbraukt garam;
nu ņemšu ser celu, atkal atpakal uz mājn. Man dzivei
un vati tepat ne tāl uz manis gaida — nu tad nāceet berni!
(aizeet ar Juljeti un Paulinu)
Sapulcejšee Dēv=vārneeki: Urrā! urrā! urrā! lai dzivo
augsti un ilgi, ilgi!! Zeltzereešu barons! —
(Bumbuerneeks un Atkals=Jakāb=Ieelo dziņu uz aizreešanu
mudinot, bet Kas, ar veenu roku Kabru atgrūzdams, ee=
steidzās pa lako roku mežā)

Cetortais=celeens.

I.

Pa labo un Kreiso roku Krūmains=mežs, visu pļava. Pa
labo roku seena sķūnis. Pa Kreiso roku, vaizak sepreekšā,
Krūm=malā dzirens=akmens. Dibenā Zeltzezers; [illegible]ā ezerma=
lā (neaizmirsteles=un ezerā ieveņs=tulpes=[illegible]. Aiz eze=
ra, at=talumā redz Zeltzerpili un baznicu Kupelu Roku
starpā.

1. skats.
Ieel=odiņš.

Ieelodiņš: (gara pieleka mētelī gerbees, aps viņu josta, mela platmale gal=
vā, sez Krūm=malā zemē elkonu uz akmeni atspiedis.)
Pasaule — mana māja... Debes — mans projams... Dzestrā
zeme jau tazu labu nakti mana, at=dusas=veeta un Kalns
celms, vai akmens mans galvas=spilvens bijis... Un ta tas=

laikam
nu bus un palikšu... lidz ramer manas=acis... slegsees
mužā=meegā... Bet Katel? (ecklecytanees) ja! Katel, tas ta
—?! ak!... kam to lai stastu, sudzu!?... Man nav nevienas
atras=dveseles, kas=ieskatu mana... un kam mana buš=
tiņa lai ka sava... Un [illegible] es tik lati laipnāk ar Katru
cilvēku izrunātos — izbedatos... Sudzibas man gan
... gauzas=dziļas=sudzibas... bet ne veenas=aus... kas
iņēmu vēriens greetu... (gauzās=veenam, aciņu uz aknu=
m) Ej!!! gudrais, cietais, [illegible], nemais=beedri tu —!!
Kas=vi?: vai tu varbut nevaretu, negribetu uz Kateem acu=
mirkļeem lapot — cilvecigs!? Tas=ir: — zinkāriģs... un vai
tu negribetu, ne=ecspetu, uzklausit, kas man supat no
Zeltzereeceem: — tavem ratineekeem... un no Zeltzereee=
tu barona: — tava brālena... un no manis: — visu
(nahagaka... nahaga... nepeeeceešami jaastaštams...
Nu, kas=ir? vai ja —? tu neleedzees=dzirdet? ne —!?... Nu
tad: — Es Valfgangs=Ieelodiņš... es ne esmu ma=
nu māti ne kad redzejis... bet viņas=dēļ... esmu
vajats=un nicinats=vai uz ik Katru soli... Es nezin=
šu mana teva vardu minet... un tas=rada tava
brālena, ko tavu ratineeku Krutis=— eliskus preekus...
Un man nav ne brāļa, ne māsas... ne rada, ne draugu...
Kas=man Katru sirdi, miļu vārdiņu jeb kad kutu teik=
ši: — Dzeretī ar šaunumu, ceetsirdibu un netaisnibu
... esmu apsaimnieks=ticis, bez gala un bez mera... Abad
nav ne veena Gabriela — — Ko?? ne viena — ?? bet—
Lucens (tak man [illegible] bij —!! cauri=gaus=!
no pat mazotnes=bij —!! bet... ja!! viņš=pār=
vērtās... pārvērtās=tikai par manu..... bendi
(raud) Ieel=odiņ!! (uz celas=ātri) Kas=tad nu!! Kas=
ter te tik Karsts=birst gar vaigeem zemē?? Kau=
nums? vecais=jumika, Kaunees —!! Vai tu nesaldā, erk=

ķaiņa likteņa šķel gribi par glevuli, par bábu šķet, kur tavs stāvaklis no lēviš jerasā: — lai tu vel ceeškaks uz ka vzelš:.. lai tu vil aukštaks — uz ka lēcus esi!... Cilvecišas jukas nesader ar šarba-lauku, virs kura tevi cilveki: — šavsaukt ee — Dēva-berni: pa-dzinuši... Tavēļ nost asaras!... jums jāsakalst manās acīs uz ~~onanēcem~~ vēcem laikeem... Lem ķi stunda lai ir ta pešīga, kur žēl-uz miks šķirbas stareem veeta bijusi manās krutīš... (uzvraukt) Kai tas — ?! Vēroņu balsis! bús vaj uz šivkājainee breesmoņi tuvumá?! Vini uz-vzēkst: uz veens nevzēkst mani uz redzet! Prom, mežá eeškā! (eešleecās mežá pa lako roku)

2. skats.

Matīsiņš, Pavuliņš, Bumburneeks, Akals: (visi četri nes garas kārtis; Bumburneeks priekšgalá, iznāk uz mežа no kreisās puses veens pats, cīti vaļineeki vel mežā)

Akals: (vel aiz kulisem) Tprrrrrrrr! Tpprrrrrrr! Stai reiz malšik! stoi! Abes cīti kārsu neseji uz esam vis zirga cupas —

Bumburneeks: (visi vaļineeki un mežа iznākuši, atstājās) Un es atkal uz — no vēža-cupas —!

Pavuliņš: Lūk, Akal! Ko tu tabuji —

Matīsiņš: Ak ko nu kircinoteeš! ja-atpušas tik pat cik vi tavu gabalu zemes norikšojuseem — veen ne vis ~~kāpu~~ kāpu

Akals: Ea, priekšgalneeks skreja ka kvaika-kumelš un ne ceņu, uz celmu bedaams — un lai mes cīti lauzjam sev vaj kājas nost...

Bumburneeks: Ne esmu vainigs: Lejeeems noteica, ja „lejam" ceļ: uz beleeļu varat ar tavu nesamo iz-laist kadam braucējam kirgus — saprati tu to...

Akals: Nu ja, jau jo! Bumburneeciņ — tik spersim nu jau karogu-kartis uz katru brīžiņu šepat zemē.

Pavuliņš: Ea, atpeešeeš —

Matīsiņš: Uzlaisīsim pīpus — patrieksineeš!

Bumburneeks: Nu, manis pēc! Bet ja tik nenoz-bojameeš, pils-mež-malá nonakt — (leek kārtis zemē)

Akals: Ne domat! Vis cīti jau svetku-veeta gatavi, tik karogu-kartis veen vel unsleenamas.

Pavuliņš: E! man plecs no ~~karoga~~ nesama, ka svilst, ka karst veen.

Bumburneeks: Ka jau planá galdeņa urbejam, bet ja tu bu-tu katu pus-smitu, vaj vel vairak gatus agrak ķai pasaulé eesperucis, teic! Ka tad mācetu dzivot ko-!

Pavuliņš: Ko — ? Un tev laikam viņ-viņi-laiki butu bijusi pa lūpai — ua! Tad jau jau —!

Akals: Ļja! Ko nu velceet „miroņu-kaulus" „saulītes-gaiš-má — uja!"

Matīsiņš: Es ari nesaprotu, kas tur klāt par gudribu...

Akals: Preecasineeš labak „braķiņas" par šo deeniņu, kur visi zeltzereeši un viņu karonš-lus atkal ligši mi Krāsá, un kur mes, kaut mazaki bušami, nestave-šam vis cukšam, sausam mutem — ja! preecasineeš! un ne cukstisim, ne bakstisim veens otru un ne „praulu" ne cita pēc ka —!

Matīsiņš: Nu ja, nu ka tad —! Tev Akal, brāl! pilniga taisnība.

Bumburneeks: Ak! kas tu nu ne esot par laimi, preekšneeku, leelmo-ņu tuvumá, katu leelaku, lakaku kumosu katu dziļaku, gārdaku malku ~~ēdamajam~~ ēdamajam! Izsalkums pec tam cilveeku vel gauzaks, ne ka pa preekšu — gan redzesot! Un lai tad tev cilvekam kas ir ko kost, vaj ne, par to ne beda it ne veens...

Ne wspiecees, lai tikari
Dzen tadu veikalinu...
Kaķerde I tirs
Kas eedots ter par zemi
Vaj tas tu pratis, apenicis
Ka wintuvees ka -
Ja=tems! Redzi!

Haralds:— pr Zelt=ezerpils-
pārvaldnieka dzesi
peekodinats-nolpreedums
skan: tev kus ja, zelt=eze-
rieki "runat!"
Vulfs: Ak to ja — zelt=ezeris
ri —!"

Pavulinš: Nu kas nu to tos —!

Matkals: Vajšri, krauztiņi! nav jau tomat pareizi, uz otra beda-
šanu ween ceret un palaistees —. Ka vecais karons pat; —
bedajis, ka bedajis alažin par Leelodiņa Rungu, ka savu
krustteln — bet, ja nu, kas tad nu pēc ūnaca — —!

Bumburneeks: Kam Leelodiņš sakildojas ar musu karonu? Kam
bij viņš tik pārgalvigs un uzbrukā nevainigeem seere-
šeem?

Matkals: Bumburneeciņ! vajšri Bumburneeciņ, taisnibu runajot
bijam mēs: mēs uzpuktee vafineeki... tee galvenakee uzbruc-
ji un ne vis Leel-odiņa Rungs ween...

Bumburneeks: Abēs, mēs —? Ko tad nu mēs —?!

Matisiņš: Nu jā, mēs —

Pavulinš: Akurat mēs —

Matkals: Pēc pelnas drīvarnees — — hahaha! un tad ta ar sapelnijam

Bumburneeks: Sapelnijam — Ko tad sapelnijam?!

Matkals: Nu ka nu ne! Leelodiņš tak mūs, ar ik kuru roku ratu
kreetni pakratija, un pasneeza tad, ka pelavu-maisus —
hahaha!

Pavulinš: Akurat, ka pelavu-maisus —!

Matisiņš: Tapan brāliši, tapan —!

Bumburneeks: Ja, spēks jau Leelodiņam ir, ka vaj paša: —
„Lāčpleša — " un matite kreetna uz seeruaša
un šo un to... Ka mani pat —; un vaj es esmu
ziņaju, kads viņam darbs: — Kas viņam pasaulā —!?
Un, un jūs melsat, ka ne vis Leel-odiņš, bet ka mes tee
uzbrucēji bijuši jaunavām.

Matkals: Ja, ja! mes ja: Ko kur teepstees — . Un nu vel Leelodiņš,
nabags esot iz pils padzits: ... esot —

Bumburneeks: Vaj galak ween! neekus —! Deezin, kas pils kun-
gem un Leelodiņam, citam pret citu, par reebumu,
par eenaidu... Un kas mums tur klat galas! neekus —!

Kersinees: Tik nu labak atkal pee musu nesaimā, un
tad: nozuzētu šūpuļu, nozuzētā!

Matisiņš: Nemini, Bumburneeciņ! svešus vardus: — tad nevedotees,
ne soļi, ne darbi labā galā...

Matkals: Es ari ta esmu dzirdejis —

Bumburneeks: Mānticigee, ak jus mānticigee! (cel visi četri
sev kārtis uz pleceem;) Un nu tik: ras, dvoj, tri! un
pasal mānticigee, pasol!

Matisiņš: Bumburneeciņ! ak tu, kads tu — bezbēdis —!

Matkals: Mūrgalvis — (aiziet visi četri ābri uz labo pusi.)

3. skats.

Leel-odiņš.

Leel-odiņš: (iznak iz meža no labās puses, nedroši apskati-
jees, raugās veenam, acim uz to veetu, kur Karoņu-ne-
ši patlaban aizgajuši) Kaidas — roida —! Judasu-
pinčea! Ka viņa nupat kur treekt aiz treecās, vilt aiz-
vēlas —!! Paj' jus man! Ar jus viņ- trebesect un trice-
seet zem manas rokas —! Še tadi nes Karoņu-kartiš'a
vakara pušķošanai: — lupatneeki —! (taka uz kruštu
sitams) Šis te virs ir veenīgais un istenais ša vakara
pušķotajs — ja! Jis te! ... Šusu tur Krāsaiņ ees par Koro-
ģeem nosauktās lēveres, palēveresees gan kādas āsis no
zemes augstu: — bet mani „ roži-sarkanee plēvu-
ši — " (ģem zeltKrociņu kaklā, ir ķešas, aiztešeni
veenu zeltKrociņu un rāda) ar to te! uzdzivinati: — e,
e!! Ka viņi plēvinosees un virinosees un speidinosees
un mārtinosees! no ši seena-šķūņa un vel citeem
jumteem! Viņi speidinosees visā apkaimē un vel tauz
talak un līdz pavelteeem augšā! un tas tik bus jau-
ki —! ja! ... Bet, Klaus! Kas tur nupat — ? ja, Klaus —!

Kas tur ta ka eeçakstejās, ka eeçcelejās — ::! Ja —! ne —! ne kas ::... Vēļ — tikai vēļ, peļsauda zaķus — — çamda lapas — (Klausās) Bij malvīņošas ka — vēļ ... vēl ::!! kaŗam kājam mīkstie zari nobrīkšas —! Prom, jerom! mežā eekšā! ... breesmoņi atkal — (eesteidzās mežā pa labo roku.)

4. skats.

Skabene, Guļņene.

Guļņene: (nāk ar Skabeni iz meža no Breisās puses, ahas brukles=nāju un staipekļu vainagiem un jurlaņeem apkrāsonšas) Ak tu Dēvs —! egrētās peatkaļumi, jo tee tālu nesami ...

Skabene: Nu ja, egrētās —, un vai mums vīņu mazumiņ! Es nu ari nogurusi ...

Guļņene: Pīnns saulītes leksanas bijam jau mežā un plucam un vijam —

Skabene: Bez ne=apskrotīšanās — ka lai nu nesajustum gurtenemm.

Guļņene: Bet tu ja=atmetās — liek, kaŗš gluds akmens!

Skabene: Nu ka tad, joi=atmetās; gan jau laikā no=nāk=sim celā=galā. (ahas sēžas uz akmeņa),

Guļņene: Nu teek gan mis'valsti, visā apkaimē, un arvel tautu, tautu talak runāts=

Skabene: Vai jau karā karona=zvetkeem?

Guļņene: Nu, ja! ...

Skabene: Em, ka nu ar vu —! Ta pili ņemotees pavāri un saimneece, jau kadas trīs, četras deenas ar cepša=nu un varīšanu, ka vai —

Guļņene: Ja! un Ozoleene, Lej-ceemene un citas saimnie=mātes, deenāt jāmu=seeris jau caurn nevelu!

Skabene: Ak tu tētiņ!

Guļņene: Ja, un, ugunī kuļot jemm vakaram par gaismu, tik raibi un tik visvaļadi, ka vel nerēzēti —!

Skabene: Ja! un jēkteji, jēkteji ar —

Guļņene: Ja! ragu=jēkteji, tik skaņi un skīperi, ka vel ne žvīrēti —!

Skabene: Ak tu tētiņ! Nerēzēti, nežvīrēti labumi un karu=mi un gārdumi, kas gan tais karona=zvetkos papil=nam: — bet jatiek ne noteek kas ar ta, ka rakstos stāv —

Guļņene: Ko ? ka rakstos stāv — ::

Skabene: Ja, ta jau lūk vecā vectā stāv: — „ēde, dzere, dau=ci sāce, kamer ūdens=pludi nāce ..."

Guļņene: Ej nu, mulķe, ej —! Nudzen, gotava, mulķe, ta Skabene! Kas tas par salīdzinajumu — ? Tīri jasmejās — hahaha! Kur nu karona=zvetkos tai ūdens=pludi na=kot ::! Hahaha! Ak, tu mulķe —! ar tavu savu runu!

Skabene: Atāsiņ! ak, man mācīņ! es jau tik tapat veenkrus=cīņ jeanarvojos: .. un tu, atkal tukši tēk skarba, jasa=

Guļņene: Tu domā laikam, ka Zelterers Skrees gaisā: Skrees uz jēls mežmalu un nolaidīsees tur ķemē, ka sen=senos= laikos kurkneeku=ezers, jeb gaisu skreedams, nonacis savā tagadējā vecā ...

Skabene: Vēreenīņ! vīreenīņ —!!

Guļņene: Vai tu to vis=vel nezinoji?

Skabene: Ne, nedomāt! Kur nu es mazaks=nobags tautas bēdas=

Guļņene: Hahaha! Nu, ja, ja ... Bet steigsimees tēk nu prom, un vairāk ne ko ...

Skabene: Ja, nu, ja! Cik laikā jau ja=teek zvetku=vecā; un kamer tur ~~veetiņas, lecinat~~ kaļumeem, apdedzis, aps=jeņkosim —

Guļņene: Pa=ees vel savs=brīdiņš — bet, vai Dēviņ! kur mes=

nokliņuşas —!" (raugás uz bijusees uz seena spīķi.) Gan to te spīķī jau ne veens prohtigs cilveks, tīşā prātā, ga=
ram nestaigajat —
Skabene: Ka ta? Guşņenīt! Kas ta —?
Guşņene: Viņá jau alaşin spokojas — tá spokojas!
Skabene: Ak Kungs un Deevs! Guşņenīt, skreesim jerom, ka
veen kajauţosim! (abas eesteidzás mežá pa labo 7.)

5. skats.

Leel=oţenş.

Leeloţiņş: (ņemas uz mežu no lakás puses apskatás) Fui! Kads es jezemák auşa biju: skumdinajos, nūdijos — fui! Tatas nebuşanas, Leel=oţiņ, lai nu ne kad vairs ne noteek — ne! un vel reiz: ne!!.... Ew un varu şe it meerigs but un palekt: ne mánticigás rálţu=naktis, ne citi kadi, ţadi, kadi nu mani ka vairs trauces!... Ilmi! aiz dzíves jaukumeem mani ka no=miegeem, tad meesai ísta laikā, savu teesu... un balsi un, ka slakenums, ka gurdenums ceşáveeš rihés, ja... Pag! Tur pee mana auksta, leelá beedra, eetiţerinaşos, ka un spejams, uz şi vakara spoţeem darbeem — „augsto laimi!" (ņem uz azots papíri eetītu maizes un desas=gabaliņu un ēd) Ne ko ne var şirotues: pabídeleşana eet deesgan aşi, ja... Ew, lukí şe —! (ņem uz ķeşas revolveru) tas te uz manis tagadejais un nákoşais draugs un rada=gabals... un brálits un másiņa... ja. (báz revolveru ķeşá) Un abá ķeşá man manis unticamais darba=cela=beedris — (ņem kunci uz ķeşas, viciná) eu — un labvélis, labvélits —! ja... Un, un ligaviņa, lukt şe te —! (rádas uz azots) pee paşas dzíves!... Viņa slaveni=Ruşela teva=meita.... (báz kunci ķeşá, ņem uz azots „Aţeiţeina"=puķeli) Lukt! şi te: — slaikā, skaistá Valfkaleş jaunkundze! mana paşa spulgacite! Tu=lin skúpstisimees un noskalosim visus atmiņas=pileenus=
šuros un saldos! Kas man te te, (rada uz krutiņu) cauri manu bijuşo sirslapeņu: Paulinu — to şiesku!! — ka şeptini ķeza un rúgstin ruga — noskalosim viņus pavisam tíbená — ja, tūliņ —! (dzer uz puķeles) Ak tavu siltu, saldu muzeniņ! Nu jutos atkal ka pa=augstinats, ka jaceltş (leek puķeli azotí) Ta!... Bet — bet! mana svarku=ķeşá, ja! tur vel kas lahaks! tur visu ístenakás dzirs=rálţu, dzirs=rálţes! "Pag"! apskatişu viņas mazlect"... (ņem uz svarku=ķeşas puķeli, kura just tada, ka „aţeiţeina" puķele) Ak tu izredzeto, gaişo, skaistu=baudījum —!! Ar tevi pameeli=naşu, ísteviţa brūt! — Pilskunga saraiņos un ragaiņos ķetrkajaiņus... hahaha! un las tik bus jaukt —! Ķetr=kājaiņee, tik ko şo speķu „halzamu" lai ee=oţuşi — notirinasees veen un — hahaha! (dzird mežá eedzeedo=şanos)
Balsmežá: Hali halo! hali, halo! hali, halo!
Leel=oţiņş: (grúţ puķeli ábri azotí) Nu, „Jasper vels to zalo krūzi —!" atkal jau — (eesteidzás mežá pa labo 7.)

6. skats.

Valfgangs, Haralds.

Valfgangs: (nák uz mežu no kreisás puses, atskatidamees) Haralds! nu, nác tak! Nác eesim uz preekşu, uz preekşu —
Haralds: (nák uz mežu no kreisás puses, puķes rokā, lise uz pleca, peesveris) Domaju, ka manis necais man uz kotanizeşanu sekotami; Viņ nokusis — ne ka! viņş nokausé mani... (uz Valfgangu) Kur ísti griķi steigtees —!! Şís deenas vakaram, vai rit=deenai jau laikam preti!
Valfgangs: Ach! kaut kutu viņş, aha jau sen pagajis!... Ec! man beetu, cik man laikes, viņam vel — ach! Haralds —
Haralds: Ach, Haralds! un ach, Haralds! un meera ner vairs nav, ne majá, ne laukā...

Valfgangs: (novērzjās, pee sevis) Ach!... man ir gan to nabaga Leelozīņam voren sliktā, voren leelā netaisnība padarīts!... Un es lik' viņam ari no pils projam eet: — — Vīci balts to ta gribej... Un Deevs veen zin, kur Leelozīņ nu aizgāj... Kur jaslik —!... Cik man viņu žel... varen žel —!! Ach! ja, ja... ~~To slikta, ļauna, ko mes negribēt, to mes ātra~~ ~~un jo ātra padarot... aber to labā, ko mes gribēt... to mes ne-~~ ~~padarot vis... Ach!~~ Kas ir to cilvēks? Kas ir to cilvēkam dzīvošan —? ach, ach, ach!! grūtums un grūtenes

Haralds: Ko un atkal ta skumtīnees?! Rauj, paraugees labāk pāri par ezeru, cik gliža musu pils no šīs puses izskatās! veen!

Valfgangs: Ko, pils? musu pils —? hm! Kas to vairs par musa pili —?

Haralds: Ko ta —?

Valfgangs: Zeltezereets tur redzams vēl, purvdeenā, vakarā un veenadī: — Ka to tad ir vairs musa pils veen?!

Haralds: Ja, ja! Tev taisnība! Ne var, dažu deen, ne pus sola pils pagalmā paeet, tīrus trīs un vēl vairāk Zeltezereeša kāpā, un augsti paceltām galvām nesatiekt.

Valfgangs: Ja! Tev taisnība! Un vaj to Zeltezereets tautā ko cita zin, vaj ne, aber to galva viņi (cel sev galvu itīn augstu) tagad ta veen sev augšam cel un nes!... ja.

Haralds: Hahaha! ja, ta viņi tāda gan; un ir ka teikt, ka rādīt gribētāni: — skatāties pilskungi! ta ejam, ta staigājam tagad mēs: mēs Zeltezereeši! Un mus u Vīnkalnam nav tur ko ne kas prēkš, ka zemnieki ta, uzpušās ta izlepojās, ta —

Valfgangs: Vīnkalnam?! ach —! Ko un vēl no Vīnkalna kārtīgu varot minēt... lai labākam palik —

Haralds: Abāmis pec...

Valfgangs: Apskatīsim nu ari šeena-šķūnīti, ka šeen laika stāv, vaj tur veenam laika ceet, vaj — (ceļ aki pee šķuņa) Ne ka —! nav viņ vēl ne-nosleegt, ne nomeglāts —! Še būtu ari manu laika — saimneek... manu Leelozīņ!... (Leelozīņš parādās mežmalā, traucējot uz Valfgangu un Haraldu raudzīdamees)

(Valfgangs taisa veenu pusi no šķuņa turenis valā)

Haralds: Kapec ta — ? kapec šķuņa turis valā taisīts?

Valfgangs: Nu, grib redzēt, cik tautu šeenu —

Haralds: Papacken — aber Papacken —!?

Valfgangs: Ko, Pāpacken —? kapec nu ta tak — Pāpacken —?

Haralds: Nu, apskatees jel —

Valfgangs: Donnerwetter, ja! To šeens jau stāv vēl stepat arā — un pats uz savu kāju... (uz Haraldu) Stāv tālin prom! ee-šiņ prom! etpakaļ

Haralds: Prom un prom! ar veenu prom, litz Ramer — (aiziet pa kreiso roku mežā)

7. skats.

Paulina, Zuļģete, Vīcits.

Zuļģete: (nāk, ar Paulinu un Vīcīti no lakās puses iz meža; Zuļģetei paunina; Paulinai kurvītis uz rokas) Vaj te eet celš uz Lejeemu? Tāki tu man šķelmi, nebēdnieeee, kur tu mani esi aizvedušī, ko?!

Paulina: Nu, nu, nu! šaisni, muzi! ne tik skarbi —! Apskatees jel, mazleet, un runā, skaitees tad — (rāda uz ūdens-tulpēm un neaizmirstelēm)

Vīcits: Cik tautu puķīšu! plūksim Leldi —

Zuļģete: A —! ja! Tavu glīžumiņu —! precēs, ko noskatīt —! Ne mazuļ vēl uz esmu tavu vainaga neaizmirstelīņu un ūdens-tulpeņu veenā kāpā redzējusi — tavu glīžumiņu! (Leelozīņš skatās šķēpšus iz meža uz jaunavām)

Paulina: Nu, tadēļ —! Tik taisni še ar laiku ne var peebraukt — ūdens pa tautu sēklis —

Zuļģete: Vaj tu šo veetu jau sen zināji?

Vīcits: Plūksim puķītes —!

Paulina: Ja, izgājuso gadu jau sen še saņemos neaizmirstelēs vainagiņu un [illegible] reiz! Rīt plūksim šo kurvīti pilnu, tad būs manīs, tēviņam, veegrām, ko šovakar gremdēsees; pee tēviņ vainagiņu un puķīšiņiem — vaj ne?!

Zuļģete: Nu, ja! palūdzees! Tik es ne mazuļ no šķēpšiņes sev celiņu ņemt uz

mājin neneniņ —

Paulina: Kāds nu no šejienes — to nemaz nevari! Palīksim kaŗus brīžus šē, tēv laikā gan; pēc aiziesim uz vīnu ezerminālu, no Rīgenes, jā dauža trīs nerstes tik līdz šejienemam.

Viņš: (uz Paulinu) Braukšim braukšim nu! Es laivu pabraukšu tik gliži, lai: tā lēgojas vien! Lukmaņiņa papeņš tak atvelejo — nav brīnums! Paulin —

Paulina: Pēc pieci mazi brīdiņi Viņš, aiziesim pa aizvakarējiem uz citu Zeltezermalu un no turienes atkal atpakaļ uz pili — tas tur jaukši! vai ne, Ro?!

Šuljete: (uz Paulinu) Bet vai tu, lelo laivinieci, ar tiešam cešļi laivu pieseji, piestīperināji, Ro —?

Paulina: Hahaha! Kāda tēv bēda! Ja mūs laiviņa kuģi aiznelteja — pelēsim pakaļ! Kas tur lielā — hahaha!

Šuljete: Ja?! Un cik tu jautri, gārši smejies —

Paulina: Viņš! Ķeņš tas labais Dievs mūs tomēr glābs —

Šuljete: Un uzņem ari nu citu mēli —

Paulina: Nu, citas mēles jau nu mēs un dažu labu reiz uzņēmuši —! Ak, Ka es precēšos: precēšos ļoti uz šīs tēmas vakarā! Un vai tu ne?!

Šuljete: Ka nu ne!

Paulina: Un tēvas, vesel tēvas nedēļas, Ropā esot, jautrēja mums tik ātri, tik ātri, ka vai tēv-tēmiņas tik vāc...

Šuljete: Nu, brīnums! Zeltezerpilī: — pie mūsu baroneenes, pie mūsu barona, un labumos un jaukumos vien bijāt — Ka nu tad laiks nepaskrēja ātri?!

Paulina: Ja, ja! Bet vai zini Ro Šuljeti —?

Šuljete: Nu —? (Viņš aizskrien pie šķuņa)

Paulina: Tagad pat kutu viņ jaukāki, Ro: — nokrāsēt man no aiziešanas ta visai plāni, ta —; un es uz (kabrioletes vai) braukšanas vai ceļama nepamestu ne kāpšiļi, ķeņu laiki cēsi, ne-pie-odrejusi —? (Vārda uz ķeņu) Lūk, še! Un kā tad tēv šai pasaciņa?

Šuljete: Nezinu! Tāds šilts, mīksts un smarzains mans nesamaisīv: — barona kundze man viņu pieņēva, aizmeta mātei —

Paulina: Pag'! Apskūpsim druscin — (paņēš jaunāju vaļā) A —! Ceem-maize, kaltmaize! Bet nu tik, apmetīsimies, atsēdīsimies, un tad —

Šuljete: Ja, kur — : vai ne tē pat zemē!

Paulina: Ne, še priekš mazā jau mitru — lūk, viņš jau ķeņa — (Viņš-ce-cet šķuni) cešim mes ari tur! Bet šis tē jau gan esot tas — šķoku-šķunis...

Šuljete: Šķoku-šķunis —!? Tas tē tas šķoku-šķunis —? Jau kaunu tik tautu klaušu, muļa —!

Paulina: Ja, tas-tē —

Šuljete: Vājīši, Paulin! man tik sāpēdi — Ka drebuļi vien šaušķrej pār visu miesu! ...

Paulina: Kāda. Tautus neēkus —! Un lai šķūnis vai desmitreiz ar vecām, garām, šķakuļu izdvesām: — tēmas-laikā, un pieaugušas gaismas nav tak tēmu it ne kāda vara pār mums Kristīgiem cilvēkiem — tautus neēkus!

Šuljete: Nu, ja, ja —

Paulina: Tadēļ nāc tik! cešim taisni paša šķuņa cepša!

Šuljete: Cešim, cešim —! (Jāņi ce-cet šķuni)

8. skats.

Leelodziņš.

Leelodziņš: (nāk uz meņa no labās puses: pie sevis) Neaprakstams, neapsveramš, tēlešķīgs brīdis —!!! (Turoj ās šķēpešus šķuņam) Kaut tik man izdotas — kaut laimetas — tas gan pasbyu — !! Sazemeeš! uzticies savam vecklunam..... Jā, ņemees, Leelodziņ! uz nesapnotu necerētu gaitu —!! Nu, knaši! nevilcinees ne ko vairs! ja, nupat —! ja —!! (aizsit, un aiztaisa šķuņa durvis cet) cet — cet —!! (smiej) Hahahahaha!! roķā... manā roķā... manā roķā —!! Ķeņi, lauki, Zeltezers un tu tēlēs tur augšā: — gavilējiet līdz ar mani! Šis redzējāt

ko likteņ=tēvs=ar laimes=māti man nupat peeķēra!! Mana gaužaka naidneeka, visu ļaunaka, visu augsta=ka manta:- viņa krivais=zēls!.. man par īpašu=mu kritis... Ahlhauzenu Ahlhauzeniņš!.. un vēl tiras=vīrdegunes klāt par peedevumu — hahaha!! Ka nu Paulīna mūžīgi mana! Nu cits viņu varēs nepanākt=!! Ka! tam lūk' ka vajadzēja būt, ka notikt... ja! Likteņ=tēv! tavs=brīnišķi=gais=lēmums man apstulbinājis:- nezinu, nemāku tevi, ka pieņākās=slavēt... nosprāgt tik to vien luķtes: Likteņ=tēv! apžēlojies, uzturi man manu saprašanu: lai viņa nenoslikteku precēja, laimē:- aiz augsta prec=a... augstas laimes! Kurnu tu man sagādājis... Bet nu, Leelošķ! vecais puika, skubinies tik nu pee darba! lai nepārsteigtu tēvi kādi trauceķi, kaveķi — (ceeskrien me=ža pa lako roku, nāk tālu, sausu koku=zaru nesdams, atpakaļ un sveež tos pee šķuņa zemē) Jo mantiņu jau krāju ari nodoma— hahaha! (ņem sevel kociņus=kaušķi ir ķeģas, uz velk ugunī un taisās pallabam ne=stos, sausumus aizstiķināt) Nu, kas nu—!! ugunī ne=ķerās— tak' veens cilvēks!, un ka ne ķerās, ta neķe=rās—. (klausās) E!!! Ka nupat mani Kunnuleni" pa šķuņi purv un ērkš—! Lapu klausās tuvāk, ko tas pasita — (leec galvu uz šķuņa pusi) Dēviņ! augstu želigo! glābj! ak, glābj mūs!! apžēlojies—!" ja, ta nu tur (ceļas uz šķuņi) ka es... ka... smilkst...

Dēvs nu nākšot šās glābt, tad jau gan— hahaha! Un kur tad šis pats tavs ērģ=neckus—!! Ta ir Dunjiļa!— necik kāļu pasaka:— Ka Dēvs esot: Kas valdot pār pasauli: Kas esot labs un taisns un žēlīgs— Dunjiļa un ne kas cits vairāk..... Bet te te gan

(leek roku pee krūtīm) Stav virs, kurš veenīgi šķuņi eeslodzīteem var atdot brīvību:- taupīt viņu brīvību... bet tas te virs to negrib, ne par ko negrib! (ceļas atkal šķiņķaņam ugunī peelaist) Nu, tas tak tra=ki—! ugunī vel neķeras—! Pag'! a—! ja, ja—! nu zinu, ja, ta tas ir—!! Ka kabrs jauns stāvs: ta arī kabrs sva=rīgs darbs—„aplaistams" ja, pag—! (ceļ ātreem ko=ļiem, uzstaļās uz akmeņu, nem pudeli uz aizlāts, at=korķē, tura pacelt uz) Esmu varons—! ja, varons es patlaban esmu!! Nu tad kreetni malku! un mana varoniņa darba spēju, izveicīgu uz=manās varoņīgās personas veselību — dzīļu malku!! (dzer ātri uz pudeles, dzeris breesmīgi saraujās, met šausalīgu skatieenu uz pudeli un sveež viņu tad tālu prom) Gļ ts—!!... jēgerskotiņas.... Ka... tas va ne ja notikt?! (leecas zemē) Ak... vaj... vaj!! cik... man... grūti... ka manas... ceķšas... šķep... (leek roku uz krūtīm) Lūk... un te te... ta... ka... grūst... ka sirds... nu visa... mana... meesa... loceklīši trebēt... trebin un raustās — nupat... vaj!! man... gals... klāt... ak! Dēviņ!! v o j Dēvi! uzlesi žēligs... (mirst, nokrīt no akmeņa brūnu pusi zemē)

Ceturtais=celeens.

II.

Lettezerpils=mezmalā.— Pa lako roku lieli un mazāki, apkļāti, ēdamaeem peecirkati galdi; vairāk tīkena, pa lako roku, uz skrōdzēm, alus=mucas; lauši, gan stāvēdami, gan sēdēdami dzer alu. Sveķklis pee barona ozoliņa jaukšem un meijam izgreznots. Vairāk uz tīkenu, pa kreisō roku, pa=augsta kāļu=grīva.

1. skats.

Lejceems, Lejceemene, Ozols, Daoleene, Alvina, Abizejs, Zeltiņš, Skabene, Gusņene, Dzeedataji, Dzeedatajas, Lauvis. Muzikanti spele frankszezes (= Auf Wiedersehn, du Süsse, no Schanzberga) pedigo reizi; jaunekļi, jaunavas, tautas pāros, dancoj eet pec tam pa pāriem pa zirgu, Zirgu. Abizejs eet ar Alvinu; viņi interās veens pret otru ļoti laipni. —

2. skats.

Lejceems, Lejceemene.

Lejceemene: Tet! ir gan svetku-deena, esam gan ligsmi — esam, bet nav vis tak joteen nekada ista svetku-deena... ne... vai proti —?

Lejceems: Zinams — ka protu... Pate goda-veesņa: musu laba, augsta barona Rundze: ka gurdena, slima, ka tiri bez speciga: — ļaunums zitas kustis, viņu tada redzot...

Lejceemene: Ja, ja! tet, just ta ir! Bet kapel, kapel viņa tada —?!

Lejceems: Ja, kas to spētu zinat!... Musu barona Rungs gan diez tads pats jaukrs un laipns, ka ar veenu...

Lejceemene: Ja, ka ar veenu — ... Un musu jaunekļi, jaunavas nu, tec jau nu, izlingsmajas gan — un atka franksezе jau nodancota — tik no mazā barona Rundziņa, no Paulinas un musu Juljetes... vel ne vēsts...

Lejceems: Seev' —!!

Lejceemene: Nu —?

Lejceems: Kas zin, vai viņi mazgovakar te —?

Lejceemene: Kā ta viss — ka ta —?!

Lejceems: Ja nebus musu Juljete, vai Paulina, jeb, akas Kopā: — barona Rundzi ka, ar kaitinajuzas, ka apvainojuzas, un ta tad nu —

Lejceemene: Netika, ļe tiesa nemtas: — nekas, ar svetkeem ne maz laistas — — tet, tet! būsi vainu uzkeris, būsi —!

Nu, gatavas — auzas un drakules — jau, akas, kopā esot, redzēsim ir —

Lejceems: AK, kad tevi —!

Lejceemene: Bet lai tik nu Juljete nāks mājā —!

Lejceems: Slodzisim viņu!

Lejceemene: Bez ļelastikas —!...

Lejceems: Nu sak veens cilveks... tadi meiteni —!

Lejceemene: Sava vaļa rokā, tēt —; un dzivojat jau Paulina un Juljete, ka sulainis Kastijis, ka leelu leelās dzīvas pa pili: — gan braucat ar baronu Rungu (Zirgeem, ratteem, gan vizinajaties, atkal ar laivu pa zelterem, un tērzejat akas-dzandzadi — un barona Rundze laujat viņam savu vaļu...

Lejceems: Kad tevi —!

Lejceemene: Nu, kas nu ieperekš vareja to ieredzet... nebutam jau tad Juljetei nemaz lāvuši, pēc Leeladiņa unkuma, pili palikt un —

Lejceems: Ja, un tad ar kuku nestunda tautu dzivoki palikusi atmiņā: — tad sargatas cauru mazu jeb kad mutei, klajā laukā, palaist vaļu...

Lejceemene: Zinams, tēt! nu, zinams —! Bet musu lakais barona Rungs, lielais cilveku draugs, ņem skuķes savā patversmā, ved saveem zirgeem, ratteem uz pili: sedina ari vel pec sava paša galda un tāra nezin ko, lai Leeladiņa izdarito pārestibu dzirdot, aizmirstot —

Lejceems: Ja, nu ja —! Bet zemneek-berni, paleek zemneek-berni: — nemāk, nezin vis preeklājigi, preenācigi leelkungu sarīkā pieklā, uzvesties, izturēties: ...

Lejceemene: Ja... bet lai tik nu viņa nāks mājā —!

Lejceems: Slodzisim Juljeti!...

Lejceemene: Bez ļelastikas —!...

3. skats.

Bijušee. Ozols, Ozoleene, Alvina, Mirdzejs.

Ozoleene: (Kura lidz šim ar Alvinu uzn citam seeveetēm, aps édmaņu galveem rikojuš ās, uz Lejceemen) Eseet nu tik laba, Lejceemen! nāceet lugtu! šameteet, šaveret šaras āciš pār musu galveem! Kopaam, rikojam jau nu gan Deevāvanas, ar Alvinu un citam šaimneecēm, ka nu veen tik praatam, zinajam, bet ja tik nav mums kas misejes— lugtu, Lejceemen!

Lejceemene: Ak, labeerāt Ozoleen! bet ko nu es zinu, māku labāk, ne ka jūs pašas—

Alvina: Šums, Lejceemen! kabra gāda, kabra šaimneecibas rikošana, daudz lakāk veicās vešās ne ka mums.

Lejceemene: Nu, un Alvin! meitā, kas tev tik ta, iseekās—! (eet visas trīs pee édmaņu galveem un apskata tos)

Ozols: Roku šaki, Lejceem!! nav šķeet, ka musu pagastee veesi:— musu barona Rungs un barona Rundze, ne maz nav tādi jautri, ligsmi... ka kad tee citu reiz bij musu vidū...

Lejceems: Ta tev šķeet—?

Ozols: Ja!...

Lejceems: Vaj eemeslu, ar kādu zini minet, ko—?

Ozols: Eemeslu— eemeslu! Lūk, senākos koncertos iralaž dzeedāts:— viņš musu, un viņš atkal cit-tautiešu valsā. bet šareiz visu dzeesmu lekšā, bij tikai musu valsā veen... Varbūt ka viņeem šāda musu rikošanās—

Lejceemene: Nav bijusi pa prātam—?

Ozols: Ja, ta man leekās—! Varbūt, ari jau ka— maldos!...

Lejceems: Varbūt... un maldīties mēs maldamies ik veens.

Ozols: Pāšlaikam pastaigajās pagastee veesi, gar jauko eglāju: un kad viņi atkal atnāks šē: vaj ne noteeksim virsgeitam lai viņš ar dzeedātajām, dzeedātajeem noskandinātu kādu dzeesmu, ko—?!

Lejceems: (máj ar roku Mirdzejam, kas eet pee Lejceema) Vajadzinadzees, Mirdzeja Kungs! cit-tautiešu dzeesmu, ar kuru viņ veen berzu-svešķos sapadarjeet mus' barona Rundzei, jo leelu labpatikšanu un preeku—!

Mirdzejs: Barona Rundze, Lejceemu-tēt! preecajās gandrīz par tik kuru dzeesmu.

Lejceems: Ja, ja, tagad! bet veena bij, kas viņu aizgrāba:— lūk, tā! kur tenoristš velk dzeesmas eesākumu— zalo, un gala-vārdus, kuri man gan protā, noskandina vis-koši kopā.

Mirdzejs: Ta—? nu, ludzu! teicceet dzeesmas gala-vārdus—

Lejceems: "Ja, dies schöne Land! ist mein Heimathland! Ist mein liebes theures Heimathland—!"

Mirdzejs: Ak to— „Hoch vom Dachstein an—"

Ozols: Ja, ja! ar es it skaidri nogidu, ka barona Rundze viņdeen ligsmojās:— ka viņai aktiņas spulgoja, to dzeesmu dzirdot! Nu ludzami, Mirdzeja Kungs! šarikojeet jo knaši ar kuru:— un kad pātlaban barona Kungs ar Rundzi nāk, uzņemeet pašā acumirkli jauko dzeesmu... (Ozols šaurajās Klusi ar Lejceemu. Mirdzejs máj ar roku dzeedātajeem, dzeedātajām, visi sastājās uz tribuni)

Mirdzejs: (pee sevis) Lai nu tee teiko—! bet man jau ari ir dīvainacis pee rē:— es, ar esmu musu barona Rundzes garšu, dzeesmu zinā, dzeedzan skaidri nogidis... un ta tad ikroš ģeeš — un laiku ir, kad ir:— uz savu roku!

4. skats.

Bijušee. Skalene, Gušene.

Skalene: Es ka nu saimu-mātes, édmaneem apkrautos galdus, ne var salikt, šarikāt veen!—

Gušņene: Ja, nu ka tad! Drīz jau arī būs vakariņu laiks=
Skrabene: Bet redzēsim tik nu, vai Dzeltenei ar būs tāda veiksme, tāda izturība, visu kārtīgi izdarīt, izrīkot, ka arīpēram Lejceemenei bij, baronu Rungus ķēpāt ļoti mīļoti uzņemot.
Gušņene: Nu, ko nu no Lejceemenes=! Ja jau uz saimniecības iedarīšanu, uzvārīšanu, kā izmācīta, kā izskolota!
Skrabene: Ja, tāpat kā uz Deev=vārd=Dzeesmām — Radīs tev sakū!... Jo nav jau laikam ne vienas=vienīgas=Dzeesmas=Dzeesmiņas pramatā, kuru viņa nezinātu, nemācētu...
Gušņene: Laikam gan... Un talab jau viņu visi par Dzeesmu=mātiņu vien sauc un dauzrīnā!— Bet vai tu zini ko? Kas man no Lejceemenes ģan drīz visu labāk patīk—
Skrabene: Nu? Zaķi, pasaķi!
Gušņene: Viņas glīzēe: Šāmu=ceeri un augstee, cēlee Dzeesmu=rau=ši, ja.
Skrabene: Ja, ak ja, māsiņ! Abam ari nupat kā mutē viņu gārdums=!
Gušņene: Un greez, ar tad Lejceemene pate, mazākeem reeceemus, kad greezdama, kā preeks ir ko redzēt=!
Skrabene: Ja! par viņ=reeceemu greezeju jau viņa sen, un tuvu un tālu jeazistama! Kaut tik nu ļoteem Dzeltenei butu ari tāds eegreezigs, eecērtigs=naziķis, tads—
Gušņene: Ko=? „eegreezigs=naziķis=? neķus=? Naziķis, un lai tas vaj no jeaša zelta! ne veenam un ne veenveid beezu ķēli ne uzgreziņ, ja greezejs pats tus:— plāns no rokas— plāns no sirds...
Skrabene: Var jau, Gušņenīt! Ja ar gan tiešām— Dzelt— no sirds...
Gušņene: Ta ir! un nē tik varbūt veen... Radīs tev sakū!
Skrabene: Lai jau nu tev jaunēk Laicnika, lai—

5. skats.

Lejceems, Lejceemene.

Lejceemene: Tēt, tēt! Ko tu saki? tēt!? vaj ne ecbildstam, augstam veeteem, kurš atgreezuš ameeš, un jeems ne kā viņi pēc galda sēdīsees=
Lejceems: Vaj ko jēar mums Juljeti?
Lejceemene: Nē, tēt! ne par viņu... bet, bet par mazo jaunleelkungu Dzeņu Radeli viņš nav vis jēdzees mums viņu! Un tad par Paulīni, kuŗ viņa vēl Ravejās=un zināms=visu pēc ari Radu vārdiņu par—Juljetiņu, ko?!
Lejceems: Nevis=ceer'! ne... Mums nepeeklājas, vaicāt, tam=jāt: eejaukties viņu nodomā un grīdā;... bet ja nu barona Rungs; vaj barona Rundze pate, maz Radus vai=dus=mestu, kāi zinātos=uz Viņiņa, uz Paulinas=un Juljetes ļoti ne=atnākšanu— tad buču cita leeta.—
Lejceemene: Nu, ja, ja! tēt. Tu jau pats=ar veenu visu labāki iz=zini, inprotī, ne kā es...

6. skats.

Bijušee. Vīcikalns, Ludmilla. (Pēdējee nāk pa ceļu no kreisās puses; Dzeedātaji sāk pamazam dzeedāt sekošu Dzees=mu. Vīcikalns, Ludmilla sēžās=uz apš=puskrēslu pee ozoliņa — Ludmilla sēž uz labo, Vīcikalns uz kreiso pusi)

Dzeedātaji dzied: „Still ruht der See ... die Wolken ziehen
Ein Flügelwehn nur, die Fläche bebt.
Der Abend naht, mein Herz ist mild
Auf die Berge und Wälder kommt. ::
Still ruht der See ... Tief ist das Himmelblau
Der Frieden Gottes wandelt
Die Lüfte und den Baum bewegt,
Die Sprossen schon ist Nachtigall. ::
Still ruht der See ... vom Himmelsdom
Die Sterne freundlich niedersehn.

O Himmelsmorgen voller Duft zu finden,
Auf Dir, auf Dir im nicht gekannten Gras. ;; "

(H. Heil.

Ludmilla: (raud) Ak Vainikaļ! Ļauj man raudāt... man šķeet, ka no šīs dienas... es raudāt varētu vai caurām mūžu...

Vainikaļš: Man sirds šaļas, Milli! redzot, ka tu tik ļoti raizējies un mocies; — vēlēt raizējies un mocies! Tev vaj patlaban nav kreisajā jaukā vīrieša nedarāmā ne kāju preču! Ne kas Tevi notikt! — ne notiks! Nomaz nesaņēmāties, ka tu mūžā —

Ludmilla: Nu, vaicā Vainikaļ! pavaicā Lejiešiem —

Vainikaļš: Esi jel pratīga! neuztaisi man, ka lai es musu labo un tik uzticamo ļaužu nodomu un preču traucēju... Tev, rauj! (ņem papīra lapeni ar pīpēs, atloka un lasa) paraugi jel! šī, svešķu-programā tak skaidri izteikts stāv: — "Beigās, svinīgi pārsteigumi —"

Ludmilla: (skatās pāri) Ļa, ta tad gan... (raud)

Vainikaļš: Man šķeet — nu, apmierinies tak! — Ka labuzim vīrieši redzēt, vaj nu glīzni dzīvoņu bildi, jeb citādi ka ko —; bet, saprotama lieta! Ka musu Vācieši, pārsteigumu vidū, ceņemsi tapēt, ka bērnu-svešķos, visgalvenāko veidu, ja, zināms! ...

Ludmilla: Vainikaļ! ak, Vainikaļ! cik tu ļaudeen bērnišķīgs esi —!

Vainikaļš: Varbūt; bet mazbiedrīgs ne kad ne esmu bijis... ne kad nebūšu —

Ludmilla: Kaut, ak, kaut zinātu! Kur musu bērns tagad patlaban!

Vainikaļš: Pēc Paulīnas un Julietes! un viņi visi trīs nav ne kur citur, ka Lejiešu pavārdzībā, aizsardzībā! Tev vīrs, it vīrs nāks pārsteigumus: — vīrs precāsies, ligstosies viņa kopā —! Nu, Milli! esi prātīga! nestrunčina velti vairāk: nestrunčina sevi, nestrunčina mani...

7. skats.

Bijušee. Haraldš, Volfgangs.

(Haraldam līst ar plecu, viņš pēdējais ar Volfgangu, vai mežā no kreisās puses ar svešķu-Vācieņeem)

Haraldš: (paklausa ar Volfgangu) Augstā svešķu-laikā, šķeetvaisās svešķu-Vācieņus, ka nogurdinājusi, kā apreibinājusi: — ne kur ne kādu vīļu preču, ne kādu īstu jaukbiedru ne redz šķe, jeb tiem tē —!

Volfgangs: tch! lai nīšķa, vaj ta: — kad tik vīrietis visa meerā un visa dīcīņā kaļā: — tad nav ko nobīties! un ne var, ne ļaus ne kļūkt, ne ko bīstamīgi notikt... ja. Esiem un labākam tulīņ prom! lai ne kāds mus šķe ne nomana, nenovērš... Tev, un Mūttersun mus īsti ļoti ar zīņu jeili gaida — esiem!

Haraldš: (skatās ar acīm un to jaunu veidu) Ļa, jaņ! ja, ja —!

Volfgangs: Na, kas ter tur tik daudz ko noskatīties, no brīnīties, ko —?

Haraldš: Jaņ! ja, redz, redzi! tēt, kāda ļoti brīnuma skaista, laika meiču tur —

Volfgangs: Ģimī, ģimī — bei Gott! ģimī Novērtētāvērdu —! Haraldīt vaļu nu ar jau bez prātu palicis —! Veenu vēl man eeskatīt, eebrīnoš: visu Zelterzer-valsti! ņo te otra tāk atkal — un baronu kungs būšam! — savu acīm mest, uz kādu Zelterzeeņam meitenī — Donnerwetter! Nāc tulīnam prom! Hörst du's all —!" (atkāpjas truska)

Haraldš: (jauc sevis) Tavu skaistu augumiņ —! Tu cik smalks ģimitis, kads glīzns degoņiņš! mazas kājiņas, rociņas —! (uz Volfgangu) Tēt, tēt! tad rāms, teic jel man: ka sauc jauc vārda to skaistuli, speļpaciti —! Nu teic —!" Tu tak zini ja ārsti ik kuru Zelterzervalsts-locekli, nu, tad rāms: teic man viņas vārdu! Pēc viņas vārda nosaukšu es tavu glīzno, savado puķi, kuru viņdeen Zelterzer pakrastē plūkšu.

Valfgangs: Haraldˇ! tu jau gluzam braka palikuˇs! Aber es jau braka ne ir, ka es ker to varda saciˇ — hahaha!... Pajˇ! es levinu jau jaraduˇs! tu skaisto puˇki nosaucejs! — pec, pec — Donnerwetter noch mal eins —! pec veenu zemnieku meitenes vardu —! Nac uz to peda prom! Se jau zaki dulum, un braku pagalus! Nac —!! (pa- rauj Haralta uz savu pusi, aiz kura ta vina bisi... Saveens speraas valja... Valfgangs pakrit pec zemes, Haralts ker vinu ser zem paduses, ee skreen mezā)

Ludmila: Zimiņa 8. skats. Doktors —!!

Ludmilla, Vinkalts, Lejceems, Lejceemene, Ozols, Ozoleene, Alvina, Zeltiņš, Mintrejs, Treetaji, Treetatoja, Laucis. (Saveenam noriebat krit Vinkalts eevainots no sedekļa zemē.)

Ludmilla: ~~Lēzus~~ —!! ~~Kristus~~ —!! (leecas zemē)

Lejceems: Saveens —!! Kungs Deevs!! Kur tas Saveens!!

Ludmilla: Vinkalt!! Vinkalt —!!!

Lejceemene: Deevs augstais —!! Musu barons —!!

Ozols: Vai eevainots —!!

Ludmilla: Asinas —!!! vinam tek, plust asinas!! ro- cina —— (uz sapulcejuseem paverzdamees) Slepkavas jus —!!!

Lejceems: Slepkavas —!! ko —!! mes... slepkavos —!!

Lejceemene: Dekesu- tekit! apzelajees —!!

Ozols: No kuras puses tad Sava —!!

Zeltiņš: (rada uz labo pusi) No tas —

Lejceems: Ne, ne! man skeet ka Saveens no otras puses Swirs vēras-

Mintrejs: Linaus! uz kreisas puses —

Sapulcejusee: (cits caur citu) Skreesim! Kersim laundari!! Te, te —! ne, tur viņš laikam aizskrejis, aizlecis! Malsim viņu — trupatas!! jo! trupatas... plesisim lupa- tas!! jo! lupatas... to bendes = Ralfeu, meza = zveru... (citi skreen uz veenu, citi atkal uz otru pusi)

Lejceems: Zeltiņ! brauc pec doktera! steidzees, skrej!!

Zeltiņš: Doktors nav majā — aizcelajis...

Lejceems: Ak, ko tad nu —!!

Ozoleene: Musu pasu karona kungs! laikam jau — pagalam...

Lejceemene: Ne, ne! ak, ne —! Ozoleen! kas tu tada saki, runa —!! Nacees, lukosim, lidzesim, glabsim pasi ka —! pasliedzesim musu karonu kundzei —! (tuvojas eevainotam)

Ludmilla: (uz sevecteem) Uz manam acim —! prom no ſis- neetas! necilveki jus —!!

Ozoleene: Deeviņ zeligo! cik barga —!

Lejceemene: Ak, voj nu mes kads vainigi —!!

Alvina: Cik man viņu zel... ka man sirds sapo...

Lejceems: Ko nu esosim —!! Ka nu dzivosim —!! ka bez ~~kara preeka~~ zaisma: — ka bez — saulites —....

Ludmilla: Vinkalt! mans Gatte! mans Glueks! mans Laban! ... nav loſ, o! nav loſ mij mift —!!

Ozols: Ak, Kungs un Deevs —!!

Ludmilla: (uz zelas) ~~Vai, tik ko~~ Vel elpo... Ak es visu ne- laimigaka seeva pasaulē... Nu visu peratu... skai- dri zinu... Es pazisi un atzisi Lelbereeces us laikam vel tad... Kad vis pasa — vēlu bus... "Ka manaja Sazuzeit Vinkalta mate uz mani... un es... es aklā!! viņas pastaseem vardeem neticeju..... Lelbereeces! leekuļu leekuļi! plesigue zveri, avju drebes! — mans liemenis... mans Vinkalt! esees jus man nozagusi... un vaj ne jau ari... ari — nogalinajusi.....

Lejceemene: Tēt! tēt, ko tad tam —!! Es kur tad musu Suljetiņa!!

Lejceems: To Deeviņš tik zin!...

Ludmilla: Abam laulats Traups ... pelš savās asinis ... Zelte=
zereeši!! Tas ir jusu darbs —!! Ak un vaj Zelte=
zerpeli jau ne-apsij ugunš=leesmas ...! Ak jus zaig=
li blēzi, slepkavas!! un ugunš=grekšars!! ...
Ak jūs tadus mans Vinibalds miļoja: — dsirsnigi miļo=
ja! Lums tadeem wzticeja viņš Ka, Ka pats savas sir=
dsi! un vel dauzak vairak!! Kaut! raug, Ka jūs viņam
to atdarijuši ... atlidsinajuši ... Zeltezereeši — —!!
Vinibalds: Ak ill ..... Ak ill ... paldies!
Ludmilla: Paldees ter! Deeviņ augstō zeliņō!! viņš sauc
vel manu vardu —! (metās pee Vinibalda celos zemē)
Tew vel vienu: — vienu vieniņu vārdiņu — Vinibald!!
Atvari vel reiz savas actiņas ... peaskaties uz ma=
ni .... Vinibald!!! — — Ak Ka ... vis, vis nu ... pa=
galam ... (ātri uzcelsanees, uz sapulcejušeem) Slep=
kavas, jūs!! Kam taupeet nu vel manis!! Ka! vaj
nu ne vienam no jums vairs ne drošsirdibas, ne
eroču ... man, man patarit galu!! Man pa=
saulē ne Ka ... vairs nav: — gribu mirt ... ļoti
lakprat ... gribu mirt ... (metās pee Vinibalda celos)
Vinibald!! apzeloj ees tu!! ne atstaj mani še vienu ...
zem mani sev klāt ... klāt!! eesim Kapā ... reizē
... uz citu ... labaku pasauli ... (aizklegstanees)
Viņš mirst!! ... viņš ... mirst .....
Sapulcejušee: (klusā izsamisešanā) Viņš mirst ... mirst!!
ja ... mirst .....
mani laulats draugs jus miloja: dsir=
sigi miļoja ... Lums viņš uz=ticeja, ka pats savai sirdsi
Ludmill: Zelt=ezereeši!! un vel vairak! Bet Ka jus=
viņam to atdarijuši, atlidsinajuši —!! Zelt=ezereeši
sirds=ee

Peektais celeens.

Zeltezerpils-mežmalā.

1. skats.

Dzird zvanišanu; Lejceens, Lejceemeni, laužu-dzēru=
drebēs gerbuļoši, cet pa celu no labās puses nākšanu
uz kreiso pusi. Pēc brīdiņa, kad zvanišana beigusees
dzird aiz-kalnina muzikū; spēlēts tops Korals: — „Kristus
mans dzivibiņa — " dzird nest no veetas.

2. skats.

Lejceens.

Lejceens: (nāk lēneem soļeem no kreisās puses pa celu; atse=
žās uz sēkļi pee kalna ozoliņa) Zemei aiz-
zemes-teesu ... Zeltezerpilsipašneeku, Valfgangu
baronu fon Abelhauzena kungu, guldina pallaban
dzestrā kapā ... Abēs, viņa valsts-locekļi, dzirdejam
viņu ... tikai no aiz-kalneņas noskatidsameem ... pa=
vērt uz pretejo gaitu ... Ko ari pee viņa ātras naves,
erat mes Zeltezereeši ... ja, vaj ta, vainigi ... Ak vaj!
ak! vaj ... Ak breesmas un bedas un dzivs-ēsti! kas
deenā un tai pašā deenā jēr mums izpazūd! ... Musu
barons tapa cauri šaveenu vārgi eevainots ... vecais ba=
rons — — pils tuvumā ... nomiris atrasts ... Jaunais
barons un viņa sulainis Abazujeneeks — pazudusi ...
Musu barona kunga deenīgais bērns: mazais Vi=
nits ... viņa uzraudzitaja Paulina un, un ... mana
dzīvē ... Zeltezerā noslikusi ..... Laimi, ar kuru visi
tuvi nelaimigee bij braukuši ... atradam tukšu ezerā
pelvam ... braucejus likus neatrod ... Abēs Zeltezereeši

it sevišķi es, viņu ka sauktais „galva" esot visu ģi-
menes notikumu cēlejs ... izdarītājs ... Nodomi-
laikam esot bijuši ... Vinči nozagt, jeb nosliecināt.
bet nu raglei, jeb sliecinātajas pašas ... līdz pat zoba-
mo, vai sliecinājumo, esot Lelterera atradušas sev galu ...
Ak Kungs un Dēvs !! Glābus Kristus melus melsot
nu pili, arvalstis, pilsetā — rakstat pat avizes —
ak Kungs un Dēvs !! ...

3. skats.

Lejceems, Lejceemene.

Lejceemene: (nāk pa celu no Kreisās puses, atsezas pee Lejceema)
Tēt! Ko tu nu te atkal ka veens savadnē — ? Kam šķiries
no mums nost — ? Nāc, esiem visi kopā jprom uz mājas.

Lejceems: Uz māju ? Kapēc uz māju ? Tur grūtumi un ķibeles,
kas man bez vainas ja ceeš, jones, nespeeš vis mani
mazak, ka citus kur ...

Lejceemene: Ļoti ... ka nu gan tēt ir — ! bet Ko tu te — ?

Lejceems: Vel gribu reiz ar Vinčbaltu, baronu fon Ahlehauze-
nu Kungu runat: vel veenreiz ar viņu saskatities ...

Lejceemene: Viņš celo ļoteen no pils jprom un kur un Ko tad tu — ?

Lejceems: Nekā viņš! Ko Vinčbalts spēs tai te veetai jeabraukt
garam ... vel pēdigo reiz se neapskatijees — ne-apdomajies ...

Lejceemene: Ak, virs! un kad viņš te ar nāk: - vai viņš ņems to-
vu sievu, vai levi jaņu vairs Ko vēra: Kad viņš
veen, gauzo bēdu šakumā visi tari vārti: - vārti
zvēriskam lidzigi ... jaliko bez ne kādas sekmes ...
paliko tik pastāk, ka vējam teikt ...

Lejceems: Nemaz jau nesaku, ēsti nezinu, vai Vinčbaltam
Ko teikšu, vai ne Ko: - bet es jau visām leetām vi-
ņu paņem vel veenreiz redzēt gribu ... (klausās, zēnu-dze-
bēs gerbuļees, eet lēni, pa vidi, kris un četri vezā pa
celu no Kreisās puses nākdami uz labo pusi; daži no
teem māj ar roku pret Lejceemu un Lejceemeni)

Lejceemene: Ar to ne neeka nepanāksi ... Ak, tēt! tu tak zini
ka lobāk, dauds, dauds labāk ir: - netaisnibu ceest,
ne ka darit ... Atveli nu veen galigi un pilnigi visu
kas ter teek pāri darits: - Dēvinam augstam! ...
Viņš tak zin: - ka tu ne kad tadus grekus, tadus nozeg-
gunus ne esi darijis, ka ter nu, un tik jāņiak drošsi
viņi uzkrauti un ceelti teek ...

Lejceems: Atveli Dēvam! un, atveli Dēvam! to veenmer man
skanēs preekšā — Ko es pats no tam ne neeka ne-
zināju! Bet lalab jau man Dēvs prātu un saprašanu
nu deris, lai ari es pats, vormačigeem uzbrukumeem
un viseem citeem gaunumeem ne-apkusis, ne-apso-
nicis cīkstos pretī ...

Lejceemene: Ka, tēt! ja, ka ir gan; bet mes cilveki, arsavu pa-
šu gribu un speku veen: - ne kad Ko iedarijuši, ne
kad Ko vinčarisim, un ne šaubā, ne kādā ziņa ... Uz, redz,
virs! Dēviņš augstais ir mus musu muža dauds un
daždi un bagati svetijis: - lūgsim tik un Viņu palazim
un dirsdibeniņi un ne-apsnikusi: - lai Viņš mums, ņemus
ka mes mirstam, vel to želatiņu jaiadīt ... Skaidri un
gaiši klajā celsams: - Ka mes Zeltezereši ne esam ne kad
tik slikti, tik ļauni cilveki bijuši ... jaar kaveem mūs
musu pilskungi un dauds citi cilveki, tagad notur, no-
teic ... lai gaiši un skaidri tiktu iz-zinams: - - Kas uz
musu barona Kungu šāvis: ... Kur jaunais barons ...
Kur Abazupneeki-palikuši ... Kur Vinčs un Kur ...
Kur ... (raud)

Lejceems: Uz Paulinas un musu ... musu meičas vārdi ...

pļūst & tev iz acim laukā... Bet, vaj zini Ro.[2] seev—

Lejceemene: Nu—?

Lejceems: Man ka patlaban šķeet, ka mes musu... Juļjeti=
nu! un visus citus pazudušos... tak vel reiz redzetem, ka—

Lejceemene: Ak, Dievs! bet, ši cerība mums jagulšņā Kapā...
Ja! redzēt jau un redzesim viņus visus pēc un, var=
būt, ka jau drīz redzesim;— bet ne vairs... šai saulē—
viņā.... Un un eesim, tēt! labak prom no šejeenes;
citi valsts=locekļi teicās ne kur vis tālu ne aizneet, jeimy
ka mes nakšņot... Nu, nāc un! viņi paiet—

Lejceems: Gaiss! kalak gaiss! Man it ne neeka no viņeem un
tapat, ari viņeem it ne ka no manis nevajaga... Ejoteem,
ej! tu pate ari prom, uz maju...

Lejceemene: Aprak ne, kamer tu nāksi...

Lejceems: Nu, ej! man japealeek še pat... nāks vorkut Karei=
vi... šaus vorbut... ej prom!...

Lejceemene: Lai nāk! lai šauj—!

Lejceems: Un kas zin, vaj man ari ne būs kads cits celš ja=
viņeem, ne ka celš uz maju...

Lejceemene: Nu, lai, lai—! Un kur jau tev būs jaeet, tur ari es
eešu līdz — tas citadi nevarbut... Man mājā tik
labi ka ne neeka nav...

Lejceems: (pee sevis) Nu, sak veens cilvēks—! Līdz šim nevarejis
par savu veeni nemaz ka šauteeš:— lij man arween
paklausīja, lij pazemiga— bet kas tad nu viņai! Ja,
iznīcēji tu nu, cilvēks, seeveeša dabu, pratu...

4. skats.

Bijušee. Kareivi. Vinibalts, Ludmilla, velak Irmgarde.

(Kareivi nāk pa celu no kreisās puses un nostājās nezmalā,
cits pa labo un cits pa kreiso roku.)

Vinibalts: (nāk ar Ludmillu pa celu no kreisās puses; viņš ir cela drēbēs gerbees
un nes kreiso roku pilenē.) Ludmilla! Milli!! ak!
laj man eet—! nestājees velti cela——

Ludmilla: (cela drēbēs, cela somiņa uz rokas) Vinibald! japože=
lojees!! necel vairs labak ne savu Kāju še—

Vinibalts: Grieku tikvcentrus cin atmestees... britiņu pa=
kavetees:— milā veetā!... Metiņu tad pretīgo
reiz..... savu acu=skatieenus... saciņu vis
pretīgās artēevas..... milai veetai!...

Ludmilla: Breesmu veetas... Kur mes musu muža... visu
gauzakos... visu sīkakos brīžus pavadījuši esam....

Vinibalts: Milli! nedomasim—nepeeminesim to vairs ne maz,
ne kad—!

Ludmilla: Kurš cilveks to var jēk kad aizmirst, kas viņa dzīvē
prātā, ka upuriņeem burteem eerakstīts—!! Nāc!
ak, nāc prom! Man bailes—

Vinibalts: Bet nu jau še tik tautu sargu— (rāda uz Kareiveem)
pate viņus sasaukusi... un tomēr vel bistees...

Ludmilla: (eeraugot Lejceemi) Vinibald! Sargājamies—!

Vinibalts: (skatas uz Lejceemi, Lejceemeni) Milli, apmierinies! nerue=
nā šķirsanas brīdī tik ceetus, asus vārdus! Lelttezereeņeem
nav vel ne kads laus darbi peeņākt... un man: man
Lejceema žēl.....

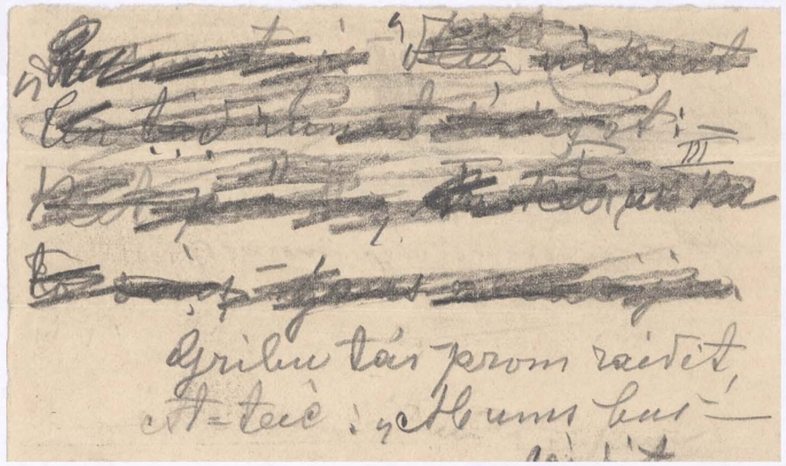
Ludmilla: Ko, žēl? tev viņa žēl?! Nē, es vairs tevi, Vinibald! ne—
~~vairs~~ neka nesaprotu!...

Vinibalts: (pee sevis) Ak, kaut mums gara=acis bubu gaišakas: dzī=
ļāk=redzīgakas! Kaut labak, skaidrak naprastum, iz=zinā=
tum... nemplaisāt gaišjumus... neaskeramās bailes...
ne uz=ticamus dzīves=poveeceenus!...

Irmgarde: (nāk pa celu no kreisās puses, uz brauktka) Nun, un—?

Ludmill:-

Ludmill: Lejceem, Lejceemen! Kur mans
bērns? Kur Vecīt? Kur
Paulina?! Atbildēt, atbil-
dēt?! Hēs nācam Ka veci/sel
ļaužu un Kas tad nu—?!

Grūtu tās prom raidīt,
A-tcē! Atnāc kur—

jā Kunģam Ka „valsts=galvai" Ka svētku=vēnaģ lūdz=
zinkotajam vajadzēja zināt:— Ka valsts=locekļu
starpā atrodās ari tādi radījumi, kuri pēc manas dzī=
vības tīkō. Kuri — — savādi! savādi:— Ka pēcpēzi
man nepatīk atkal viņš-preeks mana gara=acīm te=
lojas. Ko es, tai pašā vietā, uz dzīvīteni atgreezotees...
pēcdzīvoju!... Ja! preeks viņeem gadeem un ne cik
daudz vēnādam atpakaļ... atskaneja, ka jaukas, jau=
kas vēcsmas un skaļi ūdrā! saucēeni... un muzika!...
Bij tādi goda=vārdi celti — viņ bij ap=jēņkoti=
pušķēm, meijām... un galdu:— vēcsu=galdu bijāt
jūs manis, Lejceemen! tik kāgatiņu klājušas...
Lejceemene: Baruna Kungs! vēl bagātāku vēlētuneecs jumis=tam
jūsu augstai kundzei klāt — ālāzeju klāt...
Viņkalds: Tā, tā — !! Bet nu jau daudz Kas:— ak! nu ir viņ=
pārvērtees:— mes ne esam vairs tee... ne varam ne
kad vairs tee kļūt... kas mes cik=cikam esam
bijuši... Un musu dzīve... musu vēenas:— ak!
ilgas— tumšas... Ka rudens=naktis...
Ludmilla: Ja! Viņkald! jā, tā nu ir —."
Irmgarde: Nu aceņreiz, Viņkald, izrunā tāsna un pa=
teesa vārdus!...
Ludmilla: (uz Viņkaldu) Nu lūdzams! Viņk! nāc
pāri! Es stāvu Ka uz degošām ogļēm...
Viņkalds: Ja, tulin, jā—! (uz Lejceemu) Nu, mans Lej=
ceem! šķiršanās brīdis mums klāt... Un jūs,
Lejceemen! soļojat man tāt no savas jeuses viņu
pēdējās Arājeevas—"
Lejceemene: Ak "no sirds! baruna Kungs! un ļoti labprāt:—
sneegsu jums šķeliti cela=maizes— — "jušķi=
ti atmiņas"— visu jūsu Leltezereesu vārdā.....

Viņkalds: Labi, paldees!... labi—
Irmgarde: (uz Ludmillu) Nu nositīs, vai nē, mus laikam
viņu trīs —
Lejceemene: (Vīli aizgrabtu), Lai sargā Tev tas=milais=Dēvs!...
Uz viņeem celeem... Kur tu ej...
Lai tava kāja nesāpina...
Un ašpaks=Dēva pakresla...
Lai vēnā nespeež saulīte...
Nedz naktī mēness=ēekaitē:—
Tas Kungs=lai tevi apglabā...
Lai tavu vaigu apsarg...
Lai pasargā viņš aridzan
Tēv=ieeņan un ee=eeņan:—
Pieder Dēvam laicīgi...
Pieder Dēvam mūžīgi..."
Viņkalds: (pēc sevis) Dēvs=augstais, želigais! ak tad man ska=
bi atzīt, saprast to, Ko es patlaban dzīvojis esmu!!
Āk! tad man nogāst:— vai tee bij tikai tukši, ka dzar=
skaņoši... bet tukši vārdi:— jēl, jēl! Ka dziva taisni=
ba... Dēva pasaka milība!! kas uz viņeem, ka mirdze=
dama plūda —!" Un ka pēc tē nozeedznieki, laundari
bubaņi... ka viņi zin un spēj man sneegt tik gārdu „ce=
ļa=maizi," tik dārgu „atmiņas=pušķiti!!" Un Ko es tur
lai pretī saku, daru — !! (uz Lejceemu paverzdamees) Lejceem!!
Lejceemen —!!
Lejceems: Veseli... baruna Kungs! veseli...
Viņkalds: (uz Lejceemu) Veseli... pati ar... (pēc sevis) Ne Ka —! ne ta —!!
Ne ceļu ne kur... es nevaru... nevaru ne kur ect!! Man
japaliek sēpat... Lai nāk! lai nāk atkal... slepkava.....

lai ļauj us manis ... bet man jāpalaiž ... citādi nevaru-
ne—!! ne ... (Dzird, at=laluma zvanuļus=skanam) Kas-
tas—!! skaņas! peemiļīgas zvanuļu=skaņas—!! Kaut
tās=bukuļu gaismas=skaņas—! ausuļas=skaidrā, dzīvā
gaismas=pasaulē! un kaut viņas pasteigtos=ka ļaudis
atskanot:—ka viņas iznīkstinātu, izmīcinātu visu
ļaužu, dzīļo (tumsību ... kurā mēs grimstam, slīkstam—!
Lejceemā: (uz Lejceemeni) Vecenīt! ka nu pāllabam un tik
gļīži zvanulīsi skan—
Lejceemene: Ļa, tēt! kads brauceļš brauc pa ļoseju—
Lejceemā: Ļa, —brauc pa ļoseju ... bet, teezeņ ka—: vaļ "tukšā"
jeb "pilnā—"
Lejceemene: Ak! lai nu ļa, vaļ ta:—kas mums tur, tēt—
Vīcbalžs: Ludmilla, Aīlī! Mārnuliņ! Sakat, runājat! Ko
jūs abas no zvanuļu skaņām vēstīsat, kuras
jau sen tuvāk un ar veenu kuvāk nāk—!
Ludmillā: Steidzatees, glābatees! pametat Zeltzerķēls un
viņas apkārtni uz viseem laikeem—!! "Ka zvanu-
ļu=skaņas gaisā un skaidri pāllabam runā ...
Irmgarde: Ļa Ludmilla! Ka ja—
Vīcbalžs: Ne ka! ne ta—!! Kam neklausatees ar ausīm—!
... Zvanuļu skaņas:—skan elektrici-
tāti!! kas, ka atšķirināmi, ka uzjautrināmi:—
un trebināmi, un caurtriecināmi vēsta, stā-
sta:—mostatees! celatees:—kas jūs ilgi, grūti
sapņojuši ... gaisma:—vīts! ... jauks vīts—jums
viseem virs at=ausīs! ... tīkleet, cereet ... ja, ja!—
Irmgarde: Vīcbalž! manu vīrs, Vīcbalž! manu veenīgo prieks
un mantu sai pasaulē ... ak! kapēc tu nu ser un
savu laulāts=draugs, un mani, savu veca māte ...

ka nomoka—!! Tu domā, un sadomā teezeni Kore!
negribēdam ne maz no ļejeņ projam nāk ... no
ļejeņ:—kur tavu tevs ... nezeņ caur ko nomiris ...
no ļejeņ:—kur tavu veenīgais bērneņš: āri pa=
palam ... no ļejeņ:—kur tavu brālītis ... manu
labais Harald pazudis, vaj ari nobeigts—tīcis ...
un kur ... kur tavu paša, asinis—ir plūstošas un
apsalacijušas—ļo zeme ... un kur mums visa trīs=
asinis—... varbūt izteecēs, ja ļaudis vīņ neglabsineet ...
Vīcbalžs: Abeli—! neeki—!! Ka nav! ne, nav! Just ka nav ne kas
noticis, ne noticis—! ne, nepar ko ne—!! (pee sevis)
Ak! visuraldīgais, žēligais—! nelaidzees vairs ilgāk,
nav nākt palīgā ... laiž šiti karstumi ne cemākā ...
Ludmillā: Aīlī, labo Vīcbalž! apzēlojees tak pāri pār sevi ...
jo ne par mums ... tev ne esi vis vēl pilnīgi vesels ...
Jāj! zvaigzne, vaja zvaigzne tev uz plenes paslīdējusi,
jāj—! (šais ar Vīcbalža plenē karajušos rokām) Tev nu,
nāc! nāc, brauksim prom, Vīcbalž—!!

5. skats.

Bijušee: Harald, Abazupeeks, velak Zeltzereeši (berneeki)
Haraldā nāk steigšus pa celu no lahās puses Abazupeeks=vi=
ņam seko. — Velāk, Tikums, Zemīts:

Irmgarde: Grozīsi Gott—!! Harald—(atmetās uz Ludmillu)
Harald: Vīcbalž! brāli—!! Harald—?) Sveiks
Vīcbalž: Sveiks, Harald—(bet kur tad tu—?
Ludmillā: Tik ilgi bijis—!!
Harald: Sveicees Dievam! Ka jūs vel reizu ... Sveiciņi: Ka
tevi Vīcbalž! (ķeras Vīcbalžam ap kaklu) sveiku un
veselu reizu! ... Nu, sveika, Ludmillā! Un tu Mātīte=

Ļudmilla: Ak, Dievs... mūsu Vainags!...
Haraldŝ: Vai viņš slims?!
Vainagŝ: Slims... ne... viņš tikai ļauns.....
Ļudmilla: Aizņa-meegu... Zeltezera avotaiņā dzelmē.....
(raud)
Haraldŝ: Ko tu sacīji?!
Irmgarde: Ja, Vainags... Zeltezera noslīcis... noslīcinats—
Haraldŝ: Noslīcinats?! Ne! tas nevar but! to ne varu ticēt—!
Ļudmilla: Ta vi...
Irmgarde: Ta ja...
Vainagŝ: Ļe dzīvodesi tik breesmu-ziņas... pastasti pat-ko labaku, ja zini vari...
Haraldŝ: Ko labaku?! gauzu vēsti ir manas mātes dzīvodeset... (novērzās, eraugā Ļyiceenu, Ļyiceeneni) A! labdien, Ļejiceen, Ļejiceene! Labi, ka ari jus ļe esat! Bet tomer nav vel beigam klausītaju kaļā... Ļoģ! ja... ļaus brancot redzēju, ka pat, aiz paka-nes, valīt-loceklus sapulceļus... ja, ari viņeem mana dzīziba noderēs par atspirdzinašanu... par dzīv-atmetdzēšanu:— jo viņeem, viseem, ka celā dzīvoji... negaidi Vainags vi pāri Vainags ticis... (atkāpjas, maj ar roku uz lako pusi) Nāceet! nāceet ļaus, draugi—!!
Vainagŝ: (pec sevis) Draugi—?!
Irmgarde: Ļudmilla, Hilli! Ko Haraldŝ runāt sacīj—?!
Ļudmilla: Viņš sacīja: „nāceet ļaus, draugi—!"
Irmgarde: Nu saprast nu vcens cilveks——
Haraldŝ: (uz ļaudim, berineeem, kuri pa celu no lakās puses

leni turoj̄as) Nāceet, Zeltezereeši! nāceet turak:— nāceet
troši! man ēpaši jums... Ras ir Ko vēstīt—!... Tur
pēc tam apmeklēsim visi Roju, manor Leva, Volfgan
ga... barona fon Ahlhauzena... Rajon...

Irmgarde: Ludmilla! nem, ūnt—!? Ko tad nu ne būs—?!

Ludmilla: Haraldam šķeet ari Zeltezer=valsts=Deutzis peemetees...

Irmgarde: Kur to ļaužu tik daudz Roju bijuš—?!

Ludmilla: Laikam no at=taleenas...: Leva heres... noskatijuš̄ees...
Zēru=muižiņu noklausijuš̄ees...

Irmgarde: Laikam—

Lejceemene: (uz Lejceemni) Tēt! redzi, tēt! Kads joņnais, musu
pašu jaunais barona Rungs: Ta Ka sagrauzts... Ta
Ka samaltš no vaiga... iņskatās.

Lejceemnis: Ja, ta ir gan, seev... Dārdesim tēt nu Ko viņš pats
mums ēsti teiks... Ko Ķāstīs.—(Zemitš, tikums nāk
pa celu no Kreisās puses, paliek pee ļaužu malas stāvot.)

Haraldš: Visi... Ā visi! Kas jus še Ropā esat:— pateicaat Dee=
vam līdz ar mani! Ka viņš žēligi novērzis:—
Ka ne esmu... pats=sava... (klauka sev peeri)
neeniga... meesiga brāļa:— dzirsnīgi mīļota
brāļa..... Aspaka va ticis...

Vīcibalts: Haraldš—!?!

Ludmilla: Vīcibalts—!?!

Irmgarde: Nu Ko ta nu bus—?!

Vīcibalts: Haraldš! Ko tu sacīji?!

Haraldš: Patēsību... taisnību!

Vīcibalts: Nu tad tālāk tālāk! un drīz Haraldš—!

Haraldš: (uz Irmgardi) Mutterherz! tu tak vēl atminees? ka
mes ar tevu, uz tavu gaužu uzlešanos... barona=
svētku=deenas pavakarā, no ģājam uz pils=mež=
malu, ņo to pašu veetu, pee Vīcibalta paraudzītees,

apskatītees:— Ka viņam, šinīs nedroš̄os laikos,
valsts=locekļu Harpā butāmam, Klajās: it ševiški...
vaj viņam kadi ļaundari— Ka jus ar tevu alaž ru=
nājat, un spriežat— nebaidaties Klēpeen Ka uzbrukt....
nomāktees...

Irmgarde: Ja, mans dēls! ta bij gan... ja...

Haraldš: Mes=gājam, ar tevu... uz pilsmežmalu... (klauka
sev peeri) un bez bises jau vis nepajam...

Vīcibalts: Apzeloj̄ees! Haraldš, ne Ravejees! Steidzees Ķāstīt—!!

Haraldš: Tu sētoj, brālīt! jautrs un meerīgs, pee sav Ķāstā
aroliņa:— Sētoj, Ka savu uzticamo Zeltezereesu Klēpī...

Vīcibalts: (pee sevis) Ak tu jaukī bruesmiga gaisma! Kas tu
esi manam smadzeņem veeglš, šaujees—!!

Haraldš: Bijam jau lalus brīžus uz tevi Vīcibalt! Ka ari uz
citeem svētku=ļaudzeem slēpšus noskatijuš̄ees,
te gribēja tevi pēpēži atpakaļ dabūt uz pili... Es=
vel kavējas... un ševiška eemesla Kavējas... un
talak tevi... sa=ēdzis... parāva pee manas bises...
lai es jel reiz nakoš prom... (klauka sev peeri)
Bise... spraga vaļā..... šāveens:— — šāveens... šāvās
un, un... pēra tevi... Vīcibalt...

Vīcibalts: Haraldš! Haraldš—!! (raud)

Lejceemnis: Deeviņ augstā! palīdzi tēv— — —!!

Lejceemene: (saliekām, paceltam rokam) Debesu tēvit!
esi Teikts un slavēts— —

Irmgarde: Gross Gott—!!

Ludmilla: Kas to butu domajis—!!

Vīcibalts: (pee sevis) Ak, ļaudis, mani ļaudis! mani Zeltezeree=
ši:— Ka lai nu savai acīs pret jums pavēru, pacelu
kur es tik netaisni:— tik bezdeeviņi pret jums izturējos

~~esam!~~ vaj, ak, vaj! Ka mēs pārsteigšees esam,
Haralds: Šaveenu iņdzirdējis — breesmīgo nelaimi ceraudzī-
jis ... pakrita tēvs pee zemes ... Keru viņu sev zem
jaunuses ... un skreju, ka no „nelaba" treekts-prom ...
Pils tūvumā noņāKuŗseem ... teica tēvs vaja balsī: —
man jamīt, steidzees, bēdz! Lelterereesi tevi ... dzīvu ne atstās ...
jo cauri mums viņu sirzu-sirsts: — viņu bazous ... paga-
lam ... Un es biju tik neapdomīgs ... es steidzos uz
bēgšu — bīdamees no Lelterereešeem ... Raunedamees
pats no sevis: — Ka es, brāli no slepKaveem pār-
sargāt gribēdams — pats viņa ... slepKava Kļuvis
biju ...
Viņbalds: Haralds! brāliti — — brāliti! —!
Haralds: Bereju, ieskrieju brīdī, ari sev, cauri šaveenu jēlu citadzī-
Ka, pašarīt galv ... bēt, ne Ka —! Šis te, (rāda uz Maruspee-
ku) manis uzticamais Mazupeneeks-bij man visur
cēļā, reiz pēc solījuma sveti turēdams: — „lai jaeet
man cauri ugunī, vaj ūdenī: — Kur manis kalpa Rungs-
bus, gatavs stāvēt, tur lūgšu ari es — (klātā, Ka dzīvs ...
Viņbalds: Talak, Haralds! talak —
Haralds: Noņāca Pēbra-pilī ... No sirds apzinas mocīts ...
nezināju pats Kur skreet, Ko darīt ... Es lasīju negau-
ši aprīzē: — Ka slepKavība, kura Baltijā atKal notī-
kusi, ne esot viss bērīņu galu ņēmusi: — Viņbalds, ba-
rons fon Abelhauzens — izveseļojoties ... Bet slep-
Kava gan vēl esot un paleeKot nezināms ... Pēdējais
teikums sagrāba mani ... Ka dzelzu-stangām ...
Iespēju vārdīņš: — izveseļojaties — mierēja man
Ka dzīvs zēlts iz aprīzu-lapas preti ... un ne bija
ne Kā vēl sīkumīgākas, pāreiejāKās nopuštas uz
Vēlestim nosaukšu, ne Ka Laņš acumirklīs, vardīņu
vēl tās uzrāpu. Šķēršļu cēļa preestāvne

bez cēļa mērķa un Ka
Skrējam, braucam uz vienu vēl
tas uz otru. Šķēršļu cēļa
preestāvne ~~uzrāpšanās~~ ne vilsut
Tēvu, ~~Lelterereešu~~ Celneeku saraunu: — viens
teica, ~~ar pacilātu balsi~~ otrs
bram: „Ka — ko zīnu, ~~tu~~ ari
ter bet ~~tu~~ patīkams ~~tu~~ otrs
apmulsis: —
šķ, Ka nelaimes ~~at~~-gājums
Lelterereešus ne-esot vis-

izveseļojaties. ~~Lasīt lasīšanu, Rakstīt rakstīšanu.~~
Un nu tuvu tēvos-celā, pee tevis Viņbalds ... pee
jums Lelterereeši: — manu gaužo nelaimi ... ma-
nus breesmīgos, netīšos grekus ... jums izstāstīt, izsū-
dzēt ... Un nu jūs visu skaidri zināt ... un nu varēsat ar
mani, Ka gribēdami, zinādami ... jo cauri mani eseet
jus šaudz bēdu un šaubu nesuši, ceeteši ...
Viņbalds: Ja! ... tagad, Haralds! bēt ari tevi bēdu-vilņi dzī-
ļi nolocījuši: — ar tu esi dveseles-mokās-un šaubu-
leelā mērā nesis un ceetis ... Kurš, var, kurš drīkst
tev Ko pārmest —
Haralds: Viņbalds! brāliti — ! (aki, apKampjās)
Viņbalds: Visvaldība, ir nu mus vēeni-otram, otrreiz dzīvi-
najusi. — Bēt, ak! paradus, gaužus dzīļus paradus
esam mes: — esmu, it sevišķi, es sakrājis ... notvērdams
manus lakos, uzticamos Lelterereešus ... par šaubdarbeem,
par — slepKaveem ... AK, Kādos paradus mazinājušu: —
Ka viņus dzēšu — !!

Haralds: Vai! —

karstēšees

... Ka mēs ~~maldījāmies~~: —
... a, raudzīsim uz visu
est —
... nāsim, jo stundam par
... kuŗiņos-nabagus, aber
... uz, ari uz ilgam laikī,
... arvien: — man ļoti laid,
... us, atreebsees, talak Ka,
... brauķšu —
... nilla — !! Ko tu domā !!

~~esmu~~ vaj, ak, vaj! Ka mēs pārsteigšees esam,

Haraldš: Šaveenu iedzirdējis — breesmiņo nelaimi eeraudzījis .. pakrita tēvs pee zemes .. Ķeru viņu sev zem ja'tuses .. un skreju, ka no „nelaba" treekšķ-prom ... Pils-tērumā nonākuseem ... teica tēvs vaja balsi: — manu jaunāko, Steidzees, bērz! Zeltzereeši tevi ... dzīvu neatstās! ... jo cauri mums viņu sirzu-sirds: — viņu barots ... paga-lam .. Es es biju tik neapdomīgs .. es steidzos un bērzu — bīdamees no Zeltzereešeem ... Raunedamees pats no sevis: — Ka es, brāli no slepkaveem sar-gāt gribēdams — pats viņa ... slepkava kļuvis biju ...

Vaibalš: Haraldš! brāliti — — brāliti! —!

Haraldš: Bērenīt, iedzeivā brīdī, ari sev, cauri šāveenu jēlu citādi ka, pašaust gribēja ... bet, ne ka —! Šis te, (rāda uz Mazupeneeku) manis uzticamais Mazupeneeks bij man visur celā, reiz doto dotījumu soļi turēdams: — „lai jaiet man cauri ugunī, vaj ūdenī: — Kur manis barona Rungu-bu, kritīs stendā, tur buš un ari es —" (Klāt ka, ka dažreiz ...")

Vaibalš: Talak, Haraldš! talak —

Haraldš: Nonācu Pēterburgā ... [illegible] nezinaju pati-Ķi aviže: — Ka, [illegible] kusi, ne es at vis-rons pie Abelha-kava gan vel es-teikums sagraba-Eiropeeši vārdiņš-ka dzīvs zelts-ne kad vel sirsnīg-debesīm pasaulīņo-vel tās uzrobīt ...

Šveicārs no veenas

[illegible] ... [illegible] skupstīt skupstīdams, ka savu sen ceretu ilgi gaidītu līgavu. Lai netiktu par [illegible] nost pēc akmeņ-

(Bet)

izvēleļojaties. ~~Lai at Lai dams, Kad at skatīdams.~~ Tu nu tuvu dēvos celā, pee tevis Vaibalš ... pee jums Zeltzereeši: — manu gaužo nelaimi ... ma-nus breesmiņos, nedzīsos grekus ... jums izstāstīt, iztu-rēt ... Es nu jūs visu skaidri zināt ... un nu varēt ar mani, ka gribēdams, zinādams ... jo cauri mani ecet jūs dauz bērzu un šāpeja nesuši, ceetuši ...

Vaibalš: Ja! ... tagad, Haraldš! bet ari tevi bērzu-vēļņi dzī-ļi nolocījuši: — ar tu esi dveseles-mokas un šāpes-ļeelā metā nesis un ceetis ... Kurš var, Kurš drīkst tev ko pārmest —

Haraldš: Vaibalš! brāliti — ! (Aki apkampjās)

Vaibalš: Visvaldība, ir nu mus ceenī-ābram, abi-reiz dzīvi-najusi. — Bet, ak! paradīzes gaužus dzīļus paradīzes esam mēs: — esmu, it sevišķi, es sakrajis ... notvertās manus lakās uzticamos Zeltzereešus ... par šaustāeem par — slepkaveem ... Ak, ka tos paradīzes mazinašu: — ka viņus dzēšu — !

Haraldš: Vaj tad musu šausmas ne ecredzēs, ka mēs maldījušies: — ka mēs nedzīsi grekojuši, ka —; ja, raudzīsim nu visu un ka ceen speedami, uz laku greest —

Irnparte: Ja! manu mīļa berni! apdzīvināsim, ko stundām par peeminu, visus šīs valsts mazkurīgos — nabagus; aber brauksim tad, manu dēli! kad nu ari ne uz ilgam laiki, tad uz kādam laikā nost dzīvēsim. ~~nost dzīvēsim~~: — man ļoti kaut, ka ~~no~~ to zemnieks ... pret mums atbrīvēsees, talak ka, na! ... jūs tak zin, ja ...

Vaibalš: Es tagad pat ne kur vairs ne brauksu —

Haraldš: Es ari ne ...

Irnparte: Aber es —! aber un tu, Ludmilla —!: Kotu domā!:

izveseļojaties. ~~Lasīt lasīsim, skatīt skatīsim~~
Lai nu tuvu Dievs celā, pee tevis Vinibalt... pee
jums Helterereeši:- manu gaužo nelaimi... ma-
nus breesmigos, netiešos grekus... jums izstastīt, intu-
zet... Lai nu jūs visu skaidri zinect... un nu dareet ar
mani, ka gribedami, zinadami... jo cauri mani eseet
jūs Dauz bēdu un šajeju nesuši, ceetuši...

Vinibalts: Ja!... tagad, Haralt! bet ari tevi bedu-vilņi šie-
li nolociņuši:- ar tu esi Dieveles-mokas-unšapes-
leelā meitā nesis un ceetis... Kurš var, kurš drīkst
tev ko pārmest —

Haralts: Vinibalt! brāliti — ! (Cels apkampjās)

Vinibalts: Visvaldība, ir nu mus ceenī-atkal, atkal-reiz Dāvi-
najusi. — Bet, ak! paradus, gaužus dziļus paradus
esam mes:— esmu, it sevišķi es sakrajis... notiveļams
manus lakos, uzticamos Helterereešus... par šaubaveem
par — slepkaveem... AK, kašos paradus mazinašu:-
ka vinus dzēšu — !

Haralts: Vai tad mes ~~[illegible]~~ karstejušees
[illegible] Ka mes ~~maltijušees~~:-
[illegible] a, raudzīsim nu visu
[illegible] est —
[illegible] inasim, ja o stundam par
[illegible] kuriņos — nabagus; aber
[illegible] nu, ari ne uz ilgam laiki,
[illegible] asen.
[illegible] ~~nodzēsi~~ pirmā:- man ļoti bail,
Ka ~~no~~ to zemnieks... pret mums, atreebsees, talak Ka,
na!... jūs ~~gan~~ tak zini, ja...

Vinibalts: Es tagad pat ne kur vairs ne braukšu —

Haralts: Es ari ne...

Irmgarte: Aber es —! aber un tu, Ludmilla —!... Kotu Tonia!!

bēdīgu galu zemnieki! Karons
Vinibalts von Helhausens
uz-veselojaties!! Netrūka
tautu un ēd-kutu runatajam
ap kaklu kerees. Ko skupstīt
skupstīšanas, Ka savu sen
ceretu ilgi gaidītu līgavu.
Lai netiktu pat plenpratinot:
Bet)

nedz
pēc apsmiet

nēsi, Jo manveen bira, bet
plusta kas, karsts gar vai
jeem zemē...

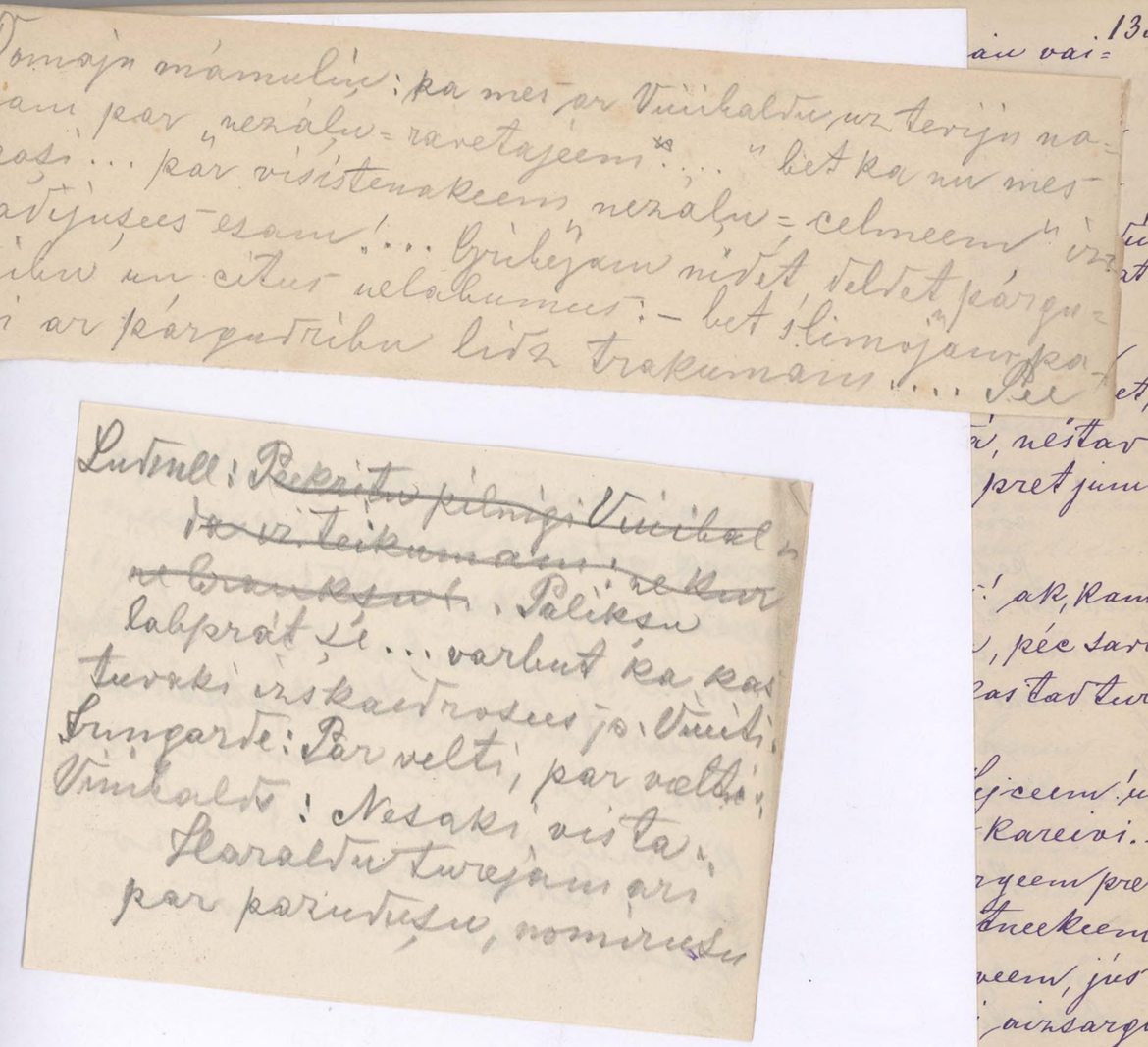
Ludmilla: Dōmaju, māmuliņ:— Ka mes ar Vinibaldu uz Ter-
ju nācam: par nezaļu = zaķētajeem..." bet ka nu
mes jaņi... par vis = īstenakeem, nezaļu = cel-
meem" jūrādījušees esam!... Gribejam nīdēt dzel-
dēt... pārgudrību un citus nelabumus:— bet šķi-
mojam pasi ar pārgudrību... šo gaužo kaiti
šķimojam, līdz pat trakumam... Pēc cilvekeem
jam nu mus, Zeltzezereeši, vairs nevar, nespēj, mu-
su izturešanās dēļ; peeskaitīt:— veenīgi — pēc
necilvekeem...

Sungarde: Ak, Ko—! Ludmilla! ne esi ne maz tik ļauna, apsto-
mi! — tik gauzam smalkjūtīgi! Jo to Zeltzezereets ne
maz tā viņa nezin, neprot uzņemt kā tu domā...
ja. — Un par mūsu mazo Vinīti... palikšam,
nozusam nav tak vēl it ne kādu īsta skaidrība...
Un vajag tev par viņa sirds-šķipe, un ziņkum vairs nav ne-?

Ludmilla: Nav ziņkuma! kā tu to runā—! Nevēlejama
vāts... nerimstās šņākt... nebeidzās šķēpt... bet
šarpatees šarpājos nu alažin un no visa spēka:—
savās ceļomas par pateesām un taisnām turēt...
un veltīgi ne prakst, nespreest... par neapķera-
mām neizprotamām bēdām, un lecšanām...
Ak, Vinīti! mans veenīgais bērns! cik ļoti pec tevi
skumstinos, ilgojos!... Kaut gan it labi skaidri zinu, ka
mana ilgošanās:— tevi vēl reiz šai saulē redzēt ir vēl
tīra, nesasneedzama....

Vinibalds: Nesaki vis tā! Milli— un patlaban nu ne, kur
tu aņemees:—, veltīgi nepratot, nespreedzelēt—

Ludmilla: Ak, Vinibald! musu ceenās jau neceļas vairs
mīņi augšam:— ne-atgreezās ne kad slīkoņi iz upes,

Dōmaju māmuliņ: ka mes ar Vinibaldu uz Terju na-
cam jau par "nezaļu = zaķētajeem"... "bet ka nu mes-
pasi... par vis = īstenakeem, nezaļu = celmeem" jū-
rādījušees esam!... Gribejam nīdēt dzeldēt pārgu-
dribu un citus nelabumus:— bet šķimojam pasi ar pārgudribu līdz trakumam... Pēc cil-
vekeem jau nu mus, Zeltzezereeši, vairs nevar, nespēj, mu-
su izturešanās dēļ; peeskaitīt:— veenīgi — pēc
necilvekeem...

Ludmilla: ~~Pēkšņi pilnīgi Vinibal-~~
~~du iztēlojos, ne kur~~
~~ne kāpstot~~. Palikšu
labprāt šķ... varbut ka kas
tevāki izskaidrosees ja Vinīti
Sungarde: Par veltī, par veltī!
Vinibalds: Nesaki vis tā!
Skaraistu tuvējam ģars
par pazudušu, nomirušu

... un resp. i respežu stāv
viņš atkal un sveiks un
veselu musu virsū.
Ludmill: Ja, Vinibald, ja. Brauk
šim tūlin atkal atpakaļ
uz pili, uzņemšim ar prie-
ku musu skreemi, kas tāri
šanas bet sargāšanas no
viņa spēka šarat ceļoņai

apsliperinat par nespēkera-
meem, ne-vāpšu tameem atga-
jumeem šīvē, kur mes ka
karstenīgus esam.
Vinibald: Ja, Ludmilla, ja.

jēl ezera... ja viņi to Zvestŗa klepi jau vai-
rāk deenas pagaidījuši...

Vīcheldz: Zinams, ka ne... Bet Karaldzu turejam, ari par
pazudušu, nomiruŗu... un, redz! Ar preeku
staveja viņš atkal, un veiks un veesels musu vidū.

Ludmilla: Cita leeta, Vīcheldz — Brauksim tad uz atkal pa-
gaidīt uz pili...

Vīcheldz: Ar Brauksim. — — Lejceem, milo Lejceem! un
jūs citi mani vācieschu valsts-locekļi: — runajeet,
deicet un pasi! cik gaužā skilā parādā, nestav
un tagad Keltezerpilskungi, ar Zevišķi es, pret jums
Keltezereešeem!!

Lejceems: Barona Kungs! musu pašu barona Kungs! ak, kam
un jūs ta —!! Dievs angstais mūs visus Kopā, pēc sava
Zveta prāta, pārbaudījis, peemeklejis... un kas tad tur
un musu starpā par parādeem, kas —?!

Vīcheldz: Ne, Lejceem! ta ne —!... Lūk! raugaties Lejceem! un
jūs visi, citi mani ļaudis: — lūk, tur stav Kareivi...
Zaukti no Keltezerpilskungeem, kas aizsargeem pret
jums Keltezereešeem: — ka nupeeem negantneekeem
slepkaveem... Bet uzsaucet un jūs Kareiveem, jūs!
kam jums pilniga tesiba uz to: — lai viņi aizsarga-
tu un jūs Keltezereešus... no Keltezerpilskungeem... ka
Zmalkeem negantneekeem, Zmalkeem slepo —

Ļaudis: (uztraukti, cits caur citu) Ne ka — neka —!! Nemineet
tadus vardus! musu pašu barona Kungs! Lai Dievs pasarg!
lai nogreež — ! kam tad jūs ta —!!

Lejceems: Abums nav ne kadu aizsargu pret musu pilskungeem
vajadzejis un muzuveem ari nevajadzēs!... Un uz para-
deem, barona Kungs! uz var tad musu starpā, ka jau teicu,

ne zuņas -!...

Vīcibalts: To nevaru preecāties... nevaru!... (Jeet sevis) Baudīju
gan vīņteem Karstas... sāpju-bedu-stundas... ja, tik
jeat Karstas: - Ka vecais, Plevnas tīvumā... Kur lo-
des ta, Ka Krusa bira... bet zee te brīži: - mīļi
tuesli ta Ka sarkans slogeem... Ka caur malkuvi...
Kur pret eebrukteem vaiteneekeem, parādneekeem...
pāsaus mani... jeb caur vaiteneeku, parādneeku
ja-atzistas... ja-izsakās...

Lejceems: Nu, mūsu pēc, barona Kungs - lai ar ta paleek, Ka
esot mūsu parādneeks - lai paleek... Tik jums ba-
rona Kungs: ja-apzemās, ja-apsolās - paradīt uz tām
pēdām samaksāt, nolīdzināt, vai ja -!"

Vīcibalts: Nu, zinams, Ka ja! "bet Ka tad to spēsu -!

Lejceems: Eeraun, Ka spēsesot -

Lejceemene: (Jeet sevis) Ahāni vecais - nu ēsti spēgys un zērgts
atkal - ak tu Deenin -!

Lejceems: Apsoleet, barona Kungs! Lelderpilī ne kad uz ilga-
Kur laiku ne-atbrāt: - ne kad mūs, jūsu, jums barona
Kungs! no visas sirds un dveseles jaatveļ Zeltere-
reeņus nepamest bārus... un tad no jēl Kadeem pa-
radeem, mūsu Karpā, nav vairs ne pēdu vārdiņš minams!

Vīcibalts: Tik to veen -!! Un vai tad ceti visi valsts locekļi tik
pat precīzi, Ka valsts-necakais, valsts-galva!? Vai
viņi teešam ar tik neeciņu atlīdzinājumu grib un var
meerā dzīvot -?

Ļaudis: (cits, caur citu) Meerā, meerā! Ļoti meerā, pilnīgi
meerā! barona Kungs! Tad jau nu mums tiks atkal
saulīte spīdēt: - mūsu uz-zelš atkal preeks un laime!

Vīcibalts: Ahāni ļaudis! Kaut tik eespēju, ta Ka to gribu: -
jums draugs un brālis būt un palīdzēt... no šīs
deenas - līdz mūža vakaram. -

Ļaudis: (cits, caur citu) Paldees! Simtkārtīgs paldees barona Kungs!

Lejceems: Nu tad lai nu Deevs pats mūs visus palaižam vārā... jēr
mums viseem valdā... lai zem mūs savā glābšanā,
Tad mums nebrūks labklāšana -

6. skats.

Bijušee. Vīcītis, Paulina, Zuļģete, Ahāteņš, Bumburneeks.
(Paulina ārprātīga... nāk ar Ahāteņu, Kuram Vīcītis klēpī, pacelus labās p)

Paulina: (Dzeed) Līgo laiva uz ūdeņa - želabasi nomiruši -!"
(runā) Lietus-jūras, lietus-kalni veen visur redzami... ne
Kur ne veena cilvēka, ne veena veenīga... Pasaules bez
gala... vīņa slīcēs... sar sadomātas, ne-zalēs slīcēs...
(Dzeed) Līgo laiva uz ūdeņa - treša rakstā zīdaudiņi -"

Ludmilla: (Vīcīti eeraudzījusi) Debesīs Tēvs -!!!

Vīcibalts: Ludmilla - Vīcītis!!! mūsu mazais Vīcītis -

Irmgarde: Ojo Bm Gott!" mein Kind Ojo Bm Gott -!" Kur un to bērniņš -?!

Ahāteņš: (Tad Vīcīti Ludmillai) Še nu, barona leelkungs! barona
leelskungs! jūsu visu mīļaka, visu dārgaka manta...

Ludmilla: Ahāni Vīcīti -!! mans bērns!! palīdzi zēligais Deevam -!!

Ahāteņš: Visai nogurši nabadziņš... Tādēļ neteceja vis pats
sarām kājiņām - tādēļ mazino zēsu - palīdzi

Ludmilla: Simtkārtīgs paldees! tikstoš paldees -! tēv nesa-

Vīcibalts: Ak tavu prieku -!! (Zem uzķēpas nāvas maku, sneedz
Ahāteņam) Še, vecais! ņem, vecais! jēr zeemiņu - par pūliņu -

Ahāteņš: Ne, barona leelskungs! ne... Deevs lai pasarg -! Kur es lai
ņemot tik dauds naudas, izlēcot, cik tās - jūsu makā -
Deevs lai pasarg -! jām, palīdzi vīņeem!

Bumburneeks: (paklusu uz Ahāteņu) tuna-galva! nesaprasa!

Vīcibalts: Savāds cilvēks, ne ņem naudu preti!... (uz Ahāteņu)
Doņu tēv un tavējeem bagātu mūžu-maizi! Doņu
av preeku -!

Matisiņš: Paldies, Želigo barona leelskungs! paldies — bet kam
nu jūs man tik daudz —
Vinihalds: Bet Kur tu (mans) bērniņu atradi? Kur viņš bij?!
Matisiņš: (atskatīdamies) Lejiceemu Juljete zināt barona leel=
kungam visu stāstīt — mēs lejat ne tāl satikāmies —
(Juljete nāk leneem soļiem pacelu no labās puses)
Lejiceemene: (Juljeti ieraudzījusi) Dieviņ, augsto, Želigo —!!
Lejiceenis: Kas tu tik leelas leetas dari —!!
Juljete: Tēt — māmuliņ!! (apkampjās visi trīs raud)
Lejiceemene: (glauž Juljetei vaigus) ak, kādu, meitiņ! nobalejusi,
izdzējusi —
Lejiceenis: Lai nu ka — bet tak vel redzamees!!
Juljete: Ja paldies Dievam!! —
Vinits: (uz Ludmillu) Mami, mami! ēst! Vinits grib ēst! Ludzu
sweestmaiziti, vai gaļu, speķiņu, mami — ēst —
Ludmilla: Ja, cāliti, ja! Jaunu tev kulin — (ņem iz rokas=so=
miņas baltmaizi un Vinīšam) ņe nu ēd nu! miluliti!
Vinihalds: Sīrulīt, mazulīt! mani, teic, Kur tu tik ilgi, ilgi
bij?! cik mes tevis dēļ bēdājušees, skumdinājušees esam!
Vinits: Abeža — jelava — bāda — ne! sķūnī bijam — ja.
Irmgarde: Cik ābra Vinits to maiza Koz: — tas labu zīme! zi=
ņe, ka ir: Gatt ļi Inuk! Kur vesel — ja!...
Vinits: Mami! vel, vel maizītes! vel —
Ludmilla: Dēzgan, Vinīti! iespreeks Dēzgan —
Vinits: Ne, nav mami Dēzgan! nav vis! Vinits grib vel
ēst! labi grib. Vai tev maizītes vairāk nav, ne? Ja
tev nav maizītes, mami, tad ēdīsim Ko citu, bet — ēdīsim!
Vinihalds: (uz Vinīti) Ja, zvirbulīti, ja! ēdīsim! brauksim drīz
atkal atpakaļ uz pili un tad tur maizīti, ogas un
citus augus ēdīsim un dzersim pienu, vīnu, alutiņu un
Ko nu veen gribēsim — ja!...
Vinīti: Ja, un ja! bet tikai brauksim, ziņģi brauksim —!
Horalds: (uz Vinīti) Na, mazo viriņ! ar tev jau bij laikus, ar dzīves
ūdeņiem un šūnumeem ja=eepazīstās —
Vinits: Ne Kā, Onkel Horald! nekā, nekāj ne Kas šurs —! Un
Juljetiņa man deva dažādus bonbongus: Paulinai bij
ķēķa — jāēda.
Horalds: Hahaha! vaj patīesi ta! Nu, ja, ja —!
Juljete: Pēdējam! pēdējam lustīgos! ceceniģa, želigā barona
kundze! barona kungs... Lustīgos Lauvā, lustīgos Paulinas vārdā,
Kura pate, šeenozel, vairs nezin, nemāk lugties... Viņa, na=
badzīte! ak, jūs jau redzēsat, protēsat —!... Pēdējais! Kamēs
vizdeen tik talu no jeļs prom, aizpajam, aizbraucam,
Kur breesmās uz mums kāj ka jau glūnejušas... Pēdē=
jais! nedzīvsēsat —
Vinihalds: No Dieva puses! Kam nu ta vel skumdinajatees —!!
Ludmilla: Mīļo, labo, nozelojamo Juljeti! Ko lai pēdē=
jais jau nelaimē krītušas — — bet Kur, nu Ka —?!
Vinihalds: Skuenam cilvēkam, var nelaime uzbrukt... bie=
žu necilvēciņi: — nelaimīgam Ko pārmest, viņam Ka
jāņi darīt... ne vel beidzīt, šaubīt —!
Juljete: Paldies! barona kundze, barona kungs! par jūsu labsir=
dību, augsti sprotamu —
Vinihalds: Bet Kur jūs bijušas? Kur slēpušās? visur mek=
lētas — tik daudz meklētas! Mēs domājam, ticējam,
Ka Zeltezers jūs ieņemis, ee=slēdzis savā mitrā klēpī...
Juljete: Aizbraucam ar laivu pa Zeltezeru, uz vis=attālako Zelt=
ezer=līci: tur zeeda daudz neaizmirstēļu, Kuras ar Pau=
linu gribējam plūkt zem vainagiem... No dzīvnesas Vinī=
ka noguruša, iegājam šeena=šķūnī atpūsties... Bet
tik Ko iegājušas (bijam) tā aizsāka no ārpuses Kads cilvēks šķūņa=

šurp cept... Abusu izkaitēs... nemāku aprakstīt.....
Caur šurpu=šurpiņu pēc redzēsim, ka šurpu ceļ aiz šķēpiņa
galā — Lāčplēša kungs...

Vīnkalns: (rēcīgā) Lāčplēša — !!

Ludmilla: (rēcīgā) Lāčplēša — !!

Haraldts: Tas negēlīgi —!!

Zuļģete: Un tūlīt pēc tam... taisījās viņš... seena=šķuni —

Vīnkalns: Seena=šķuni — ?!

Zuļģete: Aizdedzināt...

Sapulcējušee: (ceklēpdamees) Aizdedzināt —!?! necilvēks tads —!!

Vīnkalns: (pēc sevis) Man laikam atreebtees gribēdams...

Zuļģete: Paulina nopūta... Vīnkalns raudzīja... es... es saucu
Debesu=tēvu palīgā —! Un Viņš... Viņš klausīja
manu sauksmi: — Lāčplēšam šķēpis nevēdās; ugunī
— nepērās!... Un tad atkal pagāja laiks brīdis, kur tas
no šķuņa atkāpees šķ, ta grasījās un pēc brīža uz
kāda pudeles... bet tik ko brēcis, šāvējs pil=
nōā balsī un nopakās šķiz no akmeņa, virs kura
viņš bijis stāvējis, kūmā=malā zemē... un gulš vēl
tagad turpat... ~~un Lāčplēša akmeņa, ka gulējis~~ —
Vīnkalns: Šausmīgi —!! Šis cilvēku dzīvības tīkošanās brēcē=
miņā nāvē beigt... atradīs Lāčplēša šķēpis pats tēvu galu...
Nu jā, jāsaka, cik ātri spējams par viņa paglābšanu...
~~jā jāsaka, un to~~ aislabāko... Bijuši lāči cēluši, lāči arī pret Lāčplēšiņu... un nu man
tas šķēpis: neiznākam ziņā... tkš, jā, jā... Un viņš bij tēvam vairāk... ne ka tik
uzticams kalpš vien... aK, jā, jā!...
Ludmilla: Bet vai tad jūs Zuļģeti: pa visu to laiku, ne vienā
cilvēka šķuņa tuvumā neredzējat? vai ne ka ne vare=
jat sauktš pēc palīga?
Zuļģete: Redzēju gan, barona Ramšķe; un dzērgan ar saucu,
bet saucu veltī!.. Ne viens cilvēks šķuņam tu=
vu klāt nenāca: — bailīgi atskatīdamees, atraustā=
mees, gāja citi uz šo, citi atkal uz otru pusi á=
trī prom. Šo tās šķunis, kurā mēs ieslodzīti bijām,
tiekšot jau no laiku laikiem pār — spoku šķuni
dēvēt un tādēļ, —
Ludmilla: Tā —?!
Vīnkalns: AK tā — ?! Bet ko tad nu ārā tikšot —
Zuļģete: Pašurpes balķens ne bij visai cēls: to nopļesu, ~~ra~~ raku
zemi uz pašurpes un tā vorējam nu uz musu ceeļu=
mā tikt (laukā). Ar Paulinas palīdzību, kuŗu dabūt
ātrāk gāja nācis, bet viņa, nabadzīte! no izbailem
kāŗņenta sālīna... un gulēja tad vienā mēģā... un
kad atmodās, tad — aK! cik man viņas žēl!! (raud)
Ludmilla: To es jums ticu... no sirds ticu —! Abēs gadīsim pār
Paulinas ārstēšanu ka vien espēdami!
Vīnkalns: Ja, rēnams! Un, varbūt, ka Dēvs līdzēs, žēlas —
Paulina: (uz Vīnkalnu) Kas ko ja! vai tev nav atslēdziņa!
Nu, ģeaklausies jel! Atslēdz šķuņa durvis... lai mūs
ārā! un, lai! ārā, ārā!! Lūk, kur Lāčplēšiņš... un ka
viņam acis tvēra... viņš raudzās taisni uz manī,
— uz Vīnkalni! Neskaties, neskaties ta —! Ugunī!... ~~tuvu~~
Lāčplēšiņam ugunī! glabāt Vīnkalni! Lāčplēšiņš taisās ruvināt,
dedzināt... apzēlojaties!! Nu, vai ne vienam nav at=
slēdziņas? ne —?! (ceļ pēc viena, otra vaicādama) Vai tev
nav —? tev —? ne —?! tev arī ne —?! ne vienam ne —!?
Vai, Vīnkalni! vai —!!! Nāc, nāc! pate tevi glābšu: pate
tevi segšu, ar manēm lakatiņiem, ar manēm dzīv=
autiņiem — (ņem un ārā šķiti puškiti novītušu ķeķu) Ā —!

neaizmirstelites! ar tām puškošos, rotašos: — rīt jau kuš barona, musu barona=svētku=vecīša! un Viktors jau es — hahaha! jā, mes dancosim — hahaha! (Vzeer) „Vecīša ļuva, atra vērpša — želabasi nomiruš —" (smej) hahaha!

Lejceemene: Jaunalas skreen man cauri sirdi un viscem kaulem... Paulinu uzskatot, uzklausot... AK! Julijeti, meitiņ! Ka gan mes želigam Dievam lai patīcam: Ka Viņš tevi cauri tik gaužam breesmām spēciņi, želigi izvatījis un, uztverejis gorā spirgtu, žirgtu, un bri jcee meesas sveiku un veselu! Ja, ka lai mes patīcam, Ka Viņu slavejam — ! Un, meiti... ka man veens ceeti vārds... sirdi lauzeja: — cik man bij žēl!... viņveen ātrumā, viņu uz tevi izgrestusi, izteekusi —!

Julijete: Kads ! Kurš vārds, mamuliņ! Tu jau ne mazdaLejceemene: Lūk, lūk tas! parto... „Siri —"

Julijete: AK ta —! ja, biju peemirsusi —

Lejceemene: Peemirsusi ! un tad jau pauzi laki! — (pee sevis) Dievs laime! Ka Julijetiņa parto „slodzisanu" ne ka nezin... Lai jau Dievs pasarg, lai nogreez! Kad mes ar tevi to teen bijam — Grābstīja mees leetas=sakara=nezināšanā, Ka gar seenām — beš Julijetiņu gribejam, un bez želastikas „slodzit!... AK, kad Jaunseratiņi mes cilveki, reizam esam... (uz Julijeti) Ēn nu, mana meitiņ! vaj zini, vaj vari minet, kadu tavu gliņu, milu leetu, es sev azoti nesaju, glabaju !

Julijete: Ne, māmiņ! Ka nu lai zinu —

Lejceemene: Tu tak vel atminees — ! lūk, tas ceemeklis — (aiziet pajās)

Julijete: Ceem=klis — ! Kurš — ?

Lejceemene: Nu, tas, kurš viņveen pee musu tēva nāca tapat, ja, tapat ceembrusciņa parunatos —

Julijete: AK ta...

Lejceemene: Ja... Un tad teen, kad musu barona Kungs bij tēvi Paulinai līdz paņemis uz pili: ja! tad teen bij ceem=klis Kingalds, atkal pee mums... un projam ejot — (ņem uz azots mut=autu, atraisa saseeto stūriti, ņem iz ta gredzenu, sneedz Julijetei) Nu, redzi! vaj nav glīzs — ?!

Julijete: (gredzenu sajemdama) Ļoti glīzs! jaldees māmiņ —!

Lejceemene: Ja — un projam ejot, tēva tas pats ceem=klis man šo gredzenu — preekš tēvis... un lūgšanu=lūdza: — lai tu, gredzenu valkadama, viņu, tēveju, peeminot... tapat, ka viņš tēvi ne kad neaizmirsīšot! ... Un tad bij Kingaldam, tāpašam pēc, ja=aizsteidzās atkal uz pilsetu.

Julijete: Vaj uz ilgu laiku ?!

Lejceemene: Ne jau, ne! Viņš solijās, taisni ta ka šodeen, pee mums „gala=vaarda" dzert, atkal atbraukt.

Julijete: Ta !" un nu mes ne es nu mājā — Kad tad nu viņš —?!

Lejceemene: Par to nekāds nav jabaidās, jabeidz! Vaj tad nu Kingaldziņš ne kūs ari jau visu dzīvodejis... Kas pee mums noticis: — vaj tad nu viņš nezinās šnibrast! un lai mes kūku, kur buldami!...

Julijete: Ja, ja! māmiņ! tev taisnība —! Kingaldziņš zinās, viņš zinās — !!

Lejceemene: Ēn nu, meit! lai tad nu Dieviņš pats tev turpmāk palīdz —! Tik ne aizmirsti ceen ne kad.. nu ne

lakā, ne gruķā stundā: Viņu alazin peesaukt, pe
lūpt... Tur lai klajās - tev tad ka klāstamees: — lai spīd
saulīte, jeb līst krusta-leetus... lai gotā tev tavi
līdzcilvēki, jeb zaimo, pulgo... ne kas, par to u
kas —!... jo: "Kad Dievam debesis - lūk valdīt, tad viņ
mūžam cerēšanu. Tam grib tas - viņa bērns - saldīt,
To brīnišķi uztverēšanu. Kas - uz to Kungu paļaujas,
Tas ne pa smiltīm dibinās..." Vaj atkal —: "Tas
Kungs - ir mana dzeesma Manas - spēks - un mana
Stiprā pils — " un - "Ēķ - viņa svētām rokām
Es stāvu ierakstīts —!" Ak tu zelta vārsīņi!!
Leec vēra, meit! leec vēra: slēdz sirdi, ko tee dzer -
Luīgēte: Paldies - māmiņ! Simtkārtīgs paldies! par visam
jūsu labam mācībām!...
Paulīne: Kas tur — ! lūk tur —! Ko spīd, ko mirdz —! vai
atkal ugunis —! ugunis —! ak! ak... Vaj zelts,
sudrabs! — hahaha! Tee neeki —! Bet kas tur tā zvan
ļo, laistās — ! Būs - Kaķa zvaigznīte — rīta - zvai
gznīte —! ak, nav... Aminee! — jā! Tā jau: — jā
tā ir — saulīte !! augstā, spožā, īstā saulīte !!
(gozejās) Cik jauki saulgozē! Debesis - plēviņai
līdz zemei! zeme sveic smaidot debesis — aj, ja
Ko, gliežo saulgozīt —!! Bet nupat — jā! Kā tum
šums - metās —! Kas tur — ! lūk, tur! Ko mudīgi
mākoņi! cik preķēzi ceļās - un ko izplētās!
un nu jaudz ausīs, smarzenes - eekšā..... Vaj!
vaj!! tas jau eles - visu trekna - kaķis - ābols:
tee ir meli! meli!! Viktor! glēbsimees —!!

Tas - ne pa smiltīm dibinās — " jo: — Tas - Kungs
ir mana dzeesma, Manas - spēks un
mana stiprā pils — " un "ēķ - viņa
svētām rokām Es stāvu ierakstīts —"
Ak tu zelta vārsīņi —!
Leec vēra, meit! leec vēra: — slēdz sirdi, ko
tee dzer...

un ~~tā stāpē~~ ko izplētās - jaudz ausīs
kļaut... vaj, vaj!" kas jau ~~tur~~ elej visu trekna
kaķis - ābols: — tee ir meli!! Viktor, glēbsimees
ne ko - " Nelabais" ecet apkārt, ko rīkstamies - lai
vo — " Vaj, vaj, un ko nu meli! uc kaķa nevai
niga... vaj! dzīvējat! vaj! dzīvējat! ! meli
uc kaķa nevainiga... nelaimiga... nelaimiga cilvēka asinis! — uc jau
cavus... gaŗus... Abām dzīvības - ļo
leenu ~~lēkšam~~ tik vēl grūtdeenam ālu

Ne ka — ... „Nelabais" eet apkārt... Ka rūkšķans
lauva — " Vaj! ak, vaj!" un ka un meli šūc
kaŗa nevainīga... vaj dzīvdejāt:" ļaudiņi! vaj
dzīvdejāt:" meli šūc kaŗa nevainīga.....
bet nelaimīga... ļevišķi nelaimīga cilvēka
asinis —: šūc jau caurus gaŗus... Abas
dzīvības pileenu tik vēl grūdzeenam ab=
leekās... bet tas meli: — tee lelē!" ne,
tas viņi nedabūs! Ne par ko ne!! Pēdīgos
dzīvības=pileenus vajaga tak bēdulāni pa=
ņem: — ko raudāt prieka asaras... par
savu zaļo likteni... un par draudzenes=
beenu un vēl draudz, draudz citu Dēva=bēr=
nu... godprātīgu, labsirdīgu... Ja! ta — un
pavasara klāt! peņķīšus-zeed: — vis smej
un dzeed! bet — par velu... ~~mana dzīv~~
„ celš apakš kājam... uz mājam... ļaužu
ļaužu pārbaudījs..." (dzeed) „Veena, šuva, otra
vērpa, Treša zaķīša cīņaudziņ — " hahaha! hahaha!
la la la! la la la! — —

Zemnīks: Na, Abazujeneeks, dēls! pastāsti jel nu mums ar,
ka tev pa laiku veicees: — vai „lilas", vai „rozas",
jēk atejavi uz reizi —?

Abazujeneeks: Ak, ko —!?

Zemnīks: Esi tiri tāds ka apņuvis, ka apkaltis no
vaiga... un cauri ko tad nu tas ta —?

Abazujeneeks: Ja! vai tad mes ēdam, vai gulējam, ar mar-

— tik skrejam un pūšam ... un ņemamees veen ...

Tīkums: Lai Kr tad tu nu, lūk, no ta likteņa = teva ... un viņa mīkstsirdīgam sakī — Kr!

Mazuļneeks: Leec man meera —! Nav meerā ...

Tīkums: Tā, ta! un ja ... Ak, tās „mīkstsirdības —!"

Lemiķis: Būsi — būsi laikam, jau ejā, bet gauži laicīgā ... daudz cienāk ... un daudz vairak reiz: — „cauri raisti!" ne Kā tas tev bij paņemtam — Kr!

Mazuļneeks: Nepieeminiņi ne maz labak vairs ...

Vīnkalns: (pie sevis) „Gaiļu kliedz jau, un Kūkuvītis Kam Atvērtības ir dūris Logā rīta: — Ārā! Tā Pēterkliņa, Kur Pētera Kam — — Kur ir Kur Kungs ... ni jūtam Kā Kāpa ..."

Lejciems: Barona Kungs! mūsu pašu barona Kungs! — ak, Kam nu jūs atkal tik tāmīgi, skumīgi? Pēc šūrām bēdām, un gaužas nelaimes, Dieviņš mums tik daudz prieka pieņķīris: — „preecasimees! Un ja šodien būtu svētdiena, ecītum visi Kopā baznīcā: — un ir viš = īstenāka veeta ... Kur par nelaimi un pasaules ļaunumeem iz = ņelotees, iz = raudātees ... un par prieķeem un ie = gaivinātu, nepelnītu laimi, viš = labak iz = lūgsmo = tees, iz = kliusētees varam ...

Vīnkalns: Teesa, mīļo Lejcieem! Nākošu svētdien eesim visi uz mūsu mīļo Dieva = namu bet šodien lai ir mums baznīca šepat: — šepat, zaļā, jaukā Dieva = laucīņā ... Noskaitīsim visi Kopā: — „Tēvs = ceļu ..." viņā ir visas = runas = un teicša = nas ... un lūgšanas = un aizlūgšanas = eeksā ...

Lejciems: Ja, barona Kungs! ja ...

Vīnkalns: Lai Kuģu mums Kāda garīga Dziesmu = grā = mata bijusi pie rokas; novēlētum visi Kopā ari Kādas Dziesmas —

Lejciems: Dziesmu = gramatu —! barona Kungs, mani = (rāda uz Lejcieemeni) lūk, ši tur —! (uz Lejcieemeni) Nāc šurp! ieceniņ! nāc tuvak —!

Lejcieemene: (uz Lejcieemu) Tēt, vai Dieviņ! Kādsari mīļu —! Ja Kādu es Kādu Dziesmiņu, pērsiņu no galvas mācu — vai tad es talak = es mīļstīgs, grēcīgs = cilvēks! = Kāda Dziesmu = gramata es mu, Kr!? Bet, vai ziņi, tēt! varam jau nu mēs gan daudz, daudz jaukū Dziesmu, Kā zelta Dziesmu: — Debesu = Tēvam par slavu un godu nodziedāt, Kā viņš mūs = un it pieķeri, ir tik dzīļam, gaužam bēdām, Kā izmeklēs, Kā izcelīs vi!

Lejciems: Ja, nu ja, ieceniņ —! Bet Kuras Dziesmas tad tu nu vispirms uzdomā —!?

Lejcieemene: „Mans Dievs es tevi teicšu, No visas sirds un dvēseles!" „Alelujā: spēks Kalns un gods —" „Lai tev teic Kam vien mele —" „Teic Dieva Kunga vārdu, tik vari, mana dvēselīte" — „jā, ari: — „Dievs mūsu pils

un jeatveļums, Dēvs musu ceribiņa — "vaj
atkal: "Kas Dēviņam, tic augstakam,
Tam lakums leels jarlieku — "vaj
atkal: — Greki, ir tevim, cilvēks, ravēt,
Savam Dēvam nejaticēt, — "un,
tēl. man ta alažiņ, ķēst, ka ne kas prateesigaks
nav jēk kad ne domāts, ne zaksēts: — ne ka ļaužu
Vecsmas gala-vārdi, kuŗi skan: — "Viņ, viņ
žūd, ka jūdens-plūd": Dēva dvēsi, ta veen ne zūd —
vaj atkal — jēk arī —!

Lejceems: Nu, redzi nu, vecenīt! neteec nemaz pate ar
savām Vecsmām, saveem "vaj-atkal," un
"jēkari," negalā, kads Vaužeems tev viņu virsū-
"azoti" — un teicces "Vecsmu-gramata" neesot
un ka un ne esi, ka —

Lejceemene: Ak, lai nu, tēt! lai — bet, vaj zini ko —?

Lejceems: Nu? (Uzlceemu Kiņģelis, uztrauckts, nā
(pa ceļu no lakāj puses, atlajās pee sajaulceju
ļaudim runā driz ar veenu, driz ar otru no teem)

Lejceemene: Ķēnsim tak lakak par jaunu Vecsmu
:— musu Vecsmu-Vecsmu —

Lejceems: Kuŗu tu domā —?

Lejceemene: Nu, musu jaunu Luther-tevu: —

"Dēvs-Kungs ir musu stiprā pils,
Kuŗ bedās varam tvertees....."

Lejceems: Ja, jā, to —!

Lejceemene: Un to ik veens no galvas māk un zin, nav
ne vaidzini jerēķ'a jautāt ne ka.

Lejceems: Labi, lai ta jaaleek. Pulcesimees tad un visi
apmuļu kārumā tuvāk kopā — (Kiņģelis tuvojās Lejceemenei)
Suljete: (uz Lejceemeni) Māmiņ, māmiņ, viņš — Kiņģelīņš!

Lejceemene: Nu ta, dēls — labi, Kiņģelīt, dēls! Tu nāc pee
nāc sevišķa, eemesla dēļ: — un nāc
stenakā laimes-brīdī —! ... Nu

Muzikanti spēle koralu: "Dēvs —,

un jeatsveiums, Dēvs musu ceribiņa — "vaj
atkal: „Kas Dēviņam, tic augstakam,
Tam labums leels jarleeku — "vaj
atkal:— Greks, ir tevim, cilveks, ravet,
Savam Dēvam nejeateikt, — "un,
tēl: man ta alaziņ skeet, Ka ne kas prateesigaks
nav ieb kas ne domāts — ne raksteits: — ne Ka tēs

— Kopā Taraums — ...
Kīngolts: Sirdsmilaka! peelugsim vispārims Kopā Dēvs
Julģete: (rokas veens ābram sneegdama Rezā)
Sirdsmilakais! peelugsim vispārmā Kopā Dēvs
Vinikalts: (un visi citi metās celos) Musu tevs debesīs —
sveikts lai tops tavs vards —! ...
Abuzikanti spele Koralu: „Dēvs Kungs ir
musu Stipra pils —

(aiz durim runā Vīrs ar veenu, Vīrs ar otru no teem)
Lejceemene: Nemsim tak labak par pirmo Vēsmu
:— musu Vēsmu-Vēsmu —
Lejceems: Kurm tu domā —?
Lejceemene: Nu, musu jaunu Luther-teva: —

„Dēvs Kungs ir musu Stipra pils,
Kur bedās varam tvertees ..... "
Lejceems: Ja, ja, to —!
Lejceemene: Un to ik veens no galvas māk un zin, nav
ne vaidziņi jeteekšā jo tēcis ne Ka.
Lejceems: Labi, labi, laidam jealeek. Sulcesineem tad un visi
apmuša kaimiņi Kungi, Kopā — (Kīngolts tuvojās Lejceemenei)
Julģete: (uz Lejceemeni) Māmiņ, māmiņ! viņš — Kīngoltiņš!
Lejceemene: Nu ta, Vēls — labi, Kīngolt, Vēls! Tu nāc pee
mīļš, sirds mums ... nāc sevišķa eemesla Vēļ: — un nāc
mīļš Ka: nu vis-vidvigakā, vis-īstenakā laimes-brīdī —:
rona Abi taisamees, patlaban uz — lūgšanu ... Nu
tad berni ... jūs zineet: — Kas jums vispirms
Kungs Kopā Taraums ..... (leek Julģetei ar Kīngoltu rokas Kopā)
Kīngolts: Sirdsmilaka! peelugsim vispirms ... Kopā Dēvs ...
Julģete: (zeinā) Sirdsmilakais! peelugsim vispirms ... Kopā Dēvs ...
Vinikalts: (un visi citi metās celos) Musu tevs debesīs ...
sveikts lai tops tavs vards —! ...

Beigums.

Abuzikanti spele Koralu: „Dēvs Kungs ir musu Stipra pils —